

LIVING MEMORIES OF MOHAN SIVARAJARATNAM

11-08-1964 to 19-01-2020

**We dedicate this book to my beloved husband,
devoted father and irreplaceable brother,
Mohan Sivarajaratnam**

அமரர் வைத்தியகலாநிதி சிவராஜரட்ணம் மோகன் அவர்களின் வாழ்க்கைப் பயணம்

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

- குறள்-50

இலங்கைத் தீவின் வடபகுதியிலமைந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருக்கும் வளம் நிறைந்த கிராமம் இளவாலை. அந்த இளவாலை அன்னை தன் மடியில் சிறப்புற வாழ்ந்து வந்த ஆசிரியர் சிவராஜரட்ணம், புஷ்பராணி தம்பதிகளுக்கு, 11-08-1964 அன்று, மானிப்பாய் கிரீன் ஞாபகார்த்த வைத்தியசாலையில் தலைமகளாக ஒரு மைந்தன், தன்னை நேசித்து முன்னேற்றுவதற்காகப் பிறந்தது கண்டு, பெரு மகிழ்வடைந்தாள். பேரன் பிறந்ததை அறிந்த அப்பம்மாவும் “என்னைப் பார்க்க வைத்தியர் ஒருவர் வந்துவிட்டார்” எனக் கூறிப் பெருமிதங் கொண்டார். இவ்வாறு ஊரும் உறவும் மெச்ச வந்துதித்த தம் புத்திரனுக்கு “மோகன்” எனப் பெயரிட்டு சிவராஜரட்ணம் தம்பதியினர் சீராட்டி வளர்த்தனர்.

மோகனின் தந்தை இளவாலையில் ஒரு முக்கிய பிரமுகர். கிராம முன்னேற்றத்திற்கான செயற்பாடுகளில் முன்னின்று உழைப்பவர். கல்விப் புலத்திலும் அவ்வாறே செயற்பட்டு, கோட்டக் கல்வி அதிகாரியாக உயர்ந்தவர். தந்தையின் வழியில் மேலும் சிறந்த திறமைகளுடன் மகன் மோகன் வளரலானார்.

14-07-1965 இல் இவரது அன்புத் தம்பியாக சுரேஸ் பிறந்தார். அப்பம்மாவின் செல்வப் பேரனாக அவரது வீட்டில் வளர்ந்த மோகன், 1965 இல் தந்தையார் சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரிக்கு மாற்றலாகிச் செல்லவே 1967ஆம் ஆண்டு வரை பெற்றோருடன் சுழிபுரத்தில் வாசகஞ் செய்ய நேர்ந்தது. 1968ஆம் வருடம் மீளவும் இளவாலையில் அப்பம்மா வீட்டிற்கு வந்து வசித்தார். பெற்றோருடனும் தம்பியுடனும் அவரது பொழுதுகள் ஆனந்தமாகக் கழிந்தன. விடுமுறை நாட்களில் தந்தை, தம்பியுடன் கீரிமலைக்குச் சென்று கேணியில் நீராடுவது இவர்களது பொழுது போக்காகவிருந்தது.

இளவாலைக் கன்னியர்மடம் பாலர் பாடசாலையில் முதன் முதலாக ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடங்கிய மோகன், 1969ஆம் ஆண்டு யா/இளவாலை மெய்கண்டான் மகாவித்தியாலயத்தில் இணைந்து கற்க ஆரம்பித்தார். சிறு பராயத்திலேயே அவரது திறமை வெளித்தோன்றி, 1971ஆம் வருடம் யா/மகாஜனாக் கல்லூரியில் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்த அவர் அங்கு கல்வி கற்பித்த அத்தனை ஆசிரியர்களுக்கும் செல்லப் பிள்ளையாக வலம் வந்தார். சகமாணவர்களுடன் அன்புடன் பழகும் அவரது இனிய பண்பு காரணமாக அனைவரதும் நேசத்திற்கும் பாசத்திற்கும் உரியவராகத் திகழ்ந்தார். கல்லூரியில் நடைபெறும் சகல துறைசார் போட்டிகளிலும் பங்கேற்று வெற்றிகளைக் குவித்து, பரிசில்களை நிறைத்துக் கொள்ளும் சாதனையாளனாக தன்னை கல்லூரியில் பதிவு செய்து கொண்டார் மோகன்.

1979ஆம் ஆண்டு க.பொ.த.(சாதாரணதர) பரீட்சையில் முதல் மாணவனாக சித்தியெய்தி கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தார். அவர் 1979 ஆம் வருடம் யா/சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் சேர்ந்து தனது க.பொ.த.(உயர்தர) கல்வியை மோகன் தொடர்ந்தார். அங்கும் அவரது வெற்றிகளும் சாதனைகளும் தொடர்ந்தன. மிகச் சிறந்த மாணவனாகத் திகழ்ந்து க.பொ.த.(உ.த.) பரீட்சையில் அகில இலங்கை ரீதியில் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்று பல்கலைக் கழக மருத்துவ கற்கை நெறிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அப்பம்மாவின் ஆசியின் பயனாகவும் பெற்றோரது விருப்பிற்கேற்பவும் 1983ஆம் ஆண்டு யாழ்/

பல்கலைக் கழகத்தில் உயிர் காக்கும் உன்னதமான மருத்துவக் கல்வியைக் கற்க ஆரம்பித்தார். தன் மைந்தன் தலையெடுத்து பணியாற்ற வருவான் என காத்திருந்த இளவாலை அன்னைக்கு தகுந்த காலத்தில் வேண்டிய பணிகளை ஆற்றத் தொடங்கினார் மோகன்.

இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தத்தால் நாடு சீர்குலைந்து மக்கள் அவலமுற்றிருந்த வேளையில், கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே சகமாணவர்களுடன் சேர்ந்து மருத்துவ சிகிச்சைக்கு தேவையான கொட்டகைகளை இளவாலை மெய்கண்டான் மகாவித்தியாலயத்தில் அமைத்து தனது கிராமத்தவருக்கும் அயல் கிராம மக்களுக்கும் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்ய அவர் ஆரம்பித்திருந்தார். நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த அசாதாரண சூழ்நிலையினால் அவரது கல்வி தடைப்பட்டிருந்த போது, சமூக சேவையில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டு உழைத்தார். 1991 ஆம் ஆண்டில் வெண்புறா அமைப்பை உருவாக்கி அவர்களுடன் இணைந்து தேவையான மருத்துவ சேவையை மக்களுக்கு வழங்கினார்.

மோகன் தனது கற்கை நெறியை நிறைவு செய்த பின்னர் Kandy Teaching Hospital இல் மருத்துவப் பயிற்சியை 1992-1993 காலப் பகுதியில் மேற்கொண்டார். நண்பர்களுடன் சேர்ந்து மகிழ்வுடன் கழித்த அந்த நாட்கள் அவரது வாழ்வில் மறக்க முடியாதவையாகும்.

அதன் பின்னர் 1993ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் முதல் Lady Ridge Way Hospital, Colombo இற்கு மாற்றலாகி அங்கு வைத்தியராகப் பணியாற்றினார். மருத்துவத் துறையில் மேலும் தன் திறனை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் 1995இல் National Hospital Colombo இற்கு மாற்றலாகி சேவையாற்றச் சென்றார். அங்கு Anaesthesia postgraduate trainingஐ நிறைவு செய்தார். கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் M.D. Anaesthesiology பட்டத்தை 1998இல் பெற்று பெருமை பெற்றார்.

இதனிடையே 1994ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 11ஆம் நாள் இளவாலையைச் சேர்ந்த திரு. பத்மநாதன் சண்முகவடிவு தம்பதிகளின் புதல்வி வைத்தியகலாநிதி சௌமினியை திருமணம் செய்து இல்லற வாழ்வை கொழும்பில் இனிதே நடாத்தி வந்தார். இவர்களிருவரும் பல வருடங்கள் யாழ் மகா ஜனாக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இவர்கள் கொழும்பில் வாழ்ந்த போது மோகனின் தாய் தந்தையரும் கூடவிருந்தனர். தன் FRCA பட்டப் படிப்பின் பயிற்சிக்காக 19-07-1999 அன்று தன் அன்புத் துணையுடன் ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கு மோகன் வந்தார். 1999ஆம் ஆண்டு North Staffordshire University Hospitalஇல் Specialist Registrar in Anaesthesia ஆக தனது மருத்துவ சேவையை ஆரம்பித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து Anaesthesia specialist trainingக்கு தேர்வு செய்யப்பட்டு North Staffordshire, Mid Staffordshire Hospital, Wolverhampton General Hospital ஆகிய வைத்தியசாலைகளில் பணியாற்றினார். இச்சமயத்தில் FRCA இரண்டாம் பகுதியினையும் வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்தார்.

அவரது பயிற்சிக் காலம் முடிவிற்கு வந்தது. மோகன் Consultant Anaesthesiologist ஆகப் பரிணமித்தார். இல்லறத்துட் புகுந்து எட்டாண்டுகளாகியும் புத்திர பாக்கியம் இல்லையே என ஏங்கிய மோகன் சௌமினி தம்பதியினருக்கு அவர்களது வேண்டுதலை ஏற்று இறைவன் 22-02-2002 இல் ஒரு பெண் மகவை அளித்தார். தாம் பெற்றெடுத்த புத்திரிக்கு “கோபிகா” எனப் பெயரிட்டுப் பேணி வளர்த்தனர். பெற்றோருக்கேற்ற பெண்ணாக கல்வி கலைகளில் கோபிகா சிறந்து வளர்ந்தார். தன் மகள் மேல் எல்லையற்ற பாசங்கொண்ட தந்தையாக, கோபிகாவின் எதிர் காலம் குறித்த திட்டங்களை வகுத்து ஒவ்வொரு படியாக முன்னேற்றங்காண கருத்துடன் வழிகாட்டினார் மோகன். செல்ல மகளுடன் அவர்களது வாழ்க்கைப் பயணம் மிகவும் ஆனந்தமாக அமைந்தது.

கோபிகாவிற்கு மூன்று வயதாக இருக்கும் போது தன் மகள் தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில் கவனங் கொண்டு, இலண்டனில் வாழ்வதென்று தீர்மானித்தார். தன் அன்பு மனைவி சௌமினியின் உறவினர் அங்கு வாழ்வதும் அதற்கு மற்றொரு காரணமாக அமைந்தது. 2005ஆம் ஆண்டு அவர் தன் குடும்பத்துடன் இலண்டன் மாநகருக்கு இடம் மாற்றலாகி North Middlesex University Hospitalஇல் Consultantஆக 2005 நவம்பரில் பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

இலண்டன் வந்ததும் அவர்கள் பணியிடத்திற்கு அண்மித்ததாக ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து வாழ்ந்தனர். 2006ஆம் ஆண்டு அதே வைத்தியசாலையில் அவரது பணி நிரந்தரமாக்கப்பட்டதும் Southgate என்னும் இடத்தில் சொந்தமாக வீடு ஒன்றை வாங்கினார். அந்த இல்லத்தை தன் மனதிற்கினிய இல்லாளின் இரசனைக்கேற்ப மாற்றியமைத்து அங்கே வாழ்வைத் தொடர்ந்தார். அங்கிருந்தே கோபிகாவின் பள்ளி வாழ்க்கை 2006ஆம் வருடம் புரட்டாதி மாதம் ஆரம்பமாகியது. அக்காலம் முதல் மகளின் கல்வியில் மோகன் அதீத அக்கறை காட்டி வந்தார். தன் மகளின் எதிர்காலம் எவ்வாறெல்லாம் இருக்கவேண்டும் எனும் கற்பனைகள் கோடி கோடியாக அவரது மனதுள் நிறைந்து கிடந்தன. ஒரு காதல் நிறை கணவனாகவும், பாசமிகு தந்தையாகவுமிருந்து இல்லற வாழ்வை இன்பப் பூங்காவாக மிளிர்ச் செய்து அவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

சிறுவயது முதலே இறைபக்தி கொண்டவர் அவர். இளவாலை ஆணைவிழுந்தான் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு நித்தமும் சென்று வழிபடும் வழக்கம் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணம் சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்திலும் பின்னர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற வேளையிலும் நல்லூர் முருகன் ஆலயத்திற்கு ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் அதிகாலை ஐந்து மணிக்குச் சென்று உதயகாலப் பூசை கண்டு வணங்குவதற்கு அவர் தவறுவதில்லை. இறைபக்தி அவரது உள்ளத்துள் ஆழ வேருன்றியிருந்தது. பிள்ளைப்பராயம் முதல் அனைவருடனும் அன்பு காட்டி பாரபட்சமின்றிப் பழகும் இனிய பண்பு இவருக்குரியதாக இருந்தது. இதன் காரணமாக மாணவப் பருவத்திலிருந்து இறுதிவரை இவருடன் பழகிய உறவுகள், நண்பர்கள், சேர்ந்து பணியாற்றியோர் முதலிய அனைவரும் இவரை மிகவும் நேசித்தனர். அதனால் அவரின் மறைவின் பின்னரும் அவரை மறவாது, நினைவுகூர்ந்து புகழ்வதை காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவரும் பல்வேறு வகையில் தன்னுடன் பழகியோரை நினைவில் நீள நிறுத்தி அன்பு பாராட்டி வந்தார்.

வைத்தியகலாநிதி மோகன் மருத்துவசேவை, சமூகசேவை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு வந்தாலும் அந்த வேலைப் பழுக்களுடன் உறவினர், நண்பர்களைச் சந்தித்து அளவளாவுவது, அவர்களது இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகளில் பங்குகொள்வது, அவர்களுக்கு உதவுவது ஆகியவற்றையும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் செய்து வந்தார். தான் பங்கு கொள்ளும் நிகழ்வுகளைக் கலகலப்பாக்குவதில் அவர் வல்லவர். மாணவபருவத்து நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பாடும்போது அவர் “பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே” என்ற பாடலைப் பாடத் தவறுவதில்லை. அவர் தன் தாய்நாட்டின் மீதும் தனது ஊரின் மீதும் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர். “சொர்க்கமே என்றாலும் நம்முரைப் போலவருமா? எந்நாடு என்றாலும் நம் நாட்டைப் போலாகுமா?” எனப் பாடி மகிழ்வது அவரது வழமை. இலண்டன் மாநகரில் வாழ்ந்தாலும் தன் தாய்மண்ணை அவருக்குச் சொர்க்கமாகத் தெரிந்தது.

தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் மோகன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அதனால் எந்நாட்டிலிருந்தாலும் நம்மவர் என அனைவருடனும் பழகி உதவ அவரால் முடிந்தது. இயல்பாகவே இன, மொழி, மத பேதங்களைக் கவனத்தில் எடுக்காது பழகி உதவும் மனோபாவம் அவருக்கு அமைந்திருந்தது. “உடன் பிறந்தார்களைப் போலவே - இவ்வுலகில் மனிதரெல்லோரும்” என்ற மகாகவி பாரதியாரின் வரிகளை தன் உள்ளத்துள் ஊன்றி வளர்த்தெடுத்திருந்தவர் மோகன்.

இளம்வயதிலே இளவாலை அன்னைக்குப் பணியாற்ற ஆரம்பித்தவர் காலம் செல்லச் செல்ல அச்சேவையை விஸ்தரித்து, பல்வேறு சிறந்த செயற் திட்டங்களை முன்னெடுத்தார். இளவாலை யில் “வருத்தப்படாத வாலிபர் சங்கம்” என்ற பெயரில் இயங்குகின்ற இளைஞர் சங்கத்திற்கு நிதியுதவி அளித்து கிராம முன்னேற்றத்திற்கான ஆலோசனைகளை வழங்கி அச்சங்கத்தை நெறிப்படுத்தி வந்ததன் மூலம் கிராமத்தை முன்னேற்றி வந்தார். இலண்டனில் 2018ஆம் ஆண்டு “இளவாலை மக்கள் ஒன்றியம்” எனும் அமைப்பினை உருவாக்கி, நிகழ்ச்சிகள் நடாத்தி, நிதி திரட்டி தன் ஊர் மக்களின் பல்வேறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தார். இளவாலைப் பிரதேச அரச வைத்தியசாலையின் அபிவிருத்திக்காக நிதியுதவி புரிந்ததுடன் ஒரு மில்லியன் ரூபா செலவில் பல்வைத்திய நிலையம் ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்தார். ஆண்டு தோறும் தன் பெற்றோரின் ஞாபகார்த்தமாக இளவாலை யில் இலவச மருத்துவ பரிசோதனைகளை நடாத்திவந்தார். தான் பிறந்த மண்ணை முன்னேற்ற மேலும் பல திட்டங்களுடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த வைத்தியகலாநிதி மோகனின் திடீர் மறைவு இளவாலை அன்னை தான் செய்த தவக்குறையே என வேதனை மிகக்கொண்டு வருந்தி நிற்கிறாள்.

யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவபீட வெளிநாட்டு பழைய மாணவர் சங்கத்தின் செயற்பாட்டிலும் வைத்தியகலாநிதி மோகன் பெரும் பங்காற்றினார். 2018 ஏப்ரல் மாதம் முதல் மரணத்தைத் தழுவும் வரை அச்சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து நற்சேவையாற்றினார்.

Jaffna Medical Faculty Overseas Alumni UK (JMFOAUK), இவர் தலைமையில் 30-11-2019 அன்று நடாத்திய நிதிசேகரிப்பிற்கான கலை நிகழ்ச்சி அனைவரது பாராட்டுகளையும் பெற்றது. அவர் தொட்டதெல்லாம் துலங்கியது. எதில் ஈடுபட்டாலும் வெற்றியையே சந்தித்தார். தன் துறைசார் சகபணியாளர்கள் அனைவருடனும் இனிமையாகப் பழகும் இயல்பால் அனைவரையும் கவர்ந்திருந்தார். இதன் காரணமாகவே அவரது திடீர் மரணம் அனைவரது இதயங்களையும் இறுக்கிப் பிழிந்தது. அவரது மரணச் செய்தி கேட்டு மருத்துவ உறவுகள் மூச்சடைத்து நின்றன.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த அவர் வானுறையும் தெய்வமாக வைக்கப்பட வேண்டியவர். இதனை விரைந்து செயற்படுத்த இறைவன் திருவுளங்கொண்டார் போலும். 19-01-2020 ஞாயிற்றுக் கிழமை, வைத்தியகலாநிதி சிவராஜரட்ணம் மோகன் (தீவிரசிகிச்சைப் பிரிவு ICU- நிபுணர்.) அவர்களை இறைவன் தன் திருவடிகளில் இணைத்துக் கொண்டார். அவர் மண்ணுலகை விட்டு மறைந்தாலும் மக்கள் மனங்களிலிருந்து மறையாது வாழ்ந்து வருவார்.

ஓம் சாந்தி. ஓம் சாந்தி. ஓம் சாந்தி.

My beautiful life.....

In spite of all my emotions, I decided to write about my beautiful life story -----

My dear Mohan,

As you always say that we both shared and cherished our life in many ways; we both are from small town Illavali, in Jaffna and surprisingly we both were born in the same hospital, Manipay Green Memorial Hospital in same year. Though your house about 500m from my home, I came to know you, once I started my grade six at Mahajana College, Tellipalai. We studied together in the nursery at Illavala Convent and then from grade six to grade ten in the same class and in the same division at Mahajana College until you moved to St John's College.

Life at Mahajana College

You are an all-rounder and good at all the subjects. Hence all the teachers liked you very much. I only compare and compete with you for maths and science. Though I admire your cleverness, there were times that I felt envious about your marks and grades. After getting best results for GCE O/L in our school, you moved to St John's College. Even then, you visited to our home as a classmate after important exams or after exam results. Here, I must mention that your parents always wished every child that they knew must do well. This was one of the reasons your mother (later my mother-in-law) sent you to our house to make sure whether I am doing well.

I got into medical school couple of years after you had gone in. Whenever you saw me at university or outside, you always asked me about my studies and my progress.

During days in Medical Faculty, University of Jaffna

Our university education was interrupted often due to civil war and there were times, university was closed. People were displaced and moved to safer places. This became a regular occurrence. There were camps for people who were permanently displaced.

At one point during 1990/1991, the Sri Lankan army was progressing into the LTTE controlled area. Since our village was a coastal village, people in our village often suffered without much medical facility. At this time, with your father's advice, you started a voluntary medical camp in our village with the support of well-wishers, youth and children. You visited almost every home in our village and encouraged everyone who was working in medical profession, medical students, and volunteers to help day and night to support this voluntary service. Since our university was closed at that time due to civil unrest, I and few other medical students from our village happily joined the force to support this project.

In this medical camp, we did first aid for the war casualties and provided basic medical support for those who needed.

This was the time I came to know more about you Mohan; your calmness, leadership qualities, patience, hard work, service nature and how you respect others particularly elderly. Our relationship became more mutually understanding and more than a classmate. We both decided to be life partners. Importantly, we did involve our parents in the decision making as we both have great respect to our family.

We had not served in the medical camp for more than few months, as the Sri Lankan army was progressing towards our village by bombing and shell attacks. Many of our villagers were displaced including my family and yours. We all went to Colombo. In few weeks' time, we were informed that University was reopening.

With a heavy heart, I came back to Jaffna to continue medical school, leaving my mother and younger sister Nalayini with my aunty's family who moved to Colombo due to civil unrest. But I was confident that you would be there and so did my other aunty family to support and look after me.

Months flew by, since you were in your final year in the medical college, you had your exam scheduled, then passed exam with second upper and applied to Kandy Teaching Hospital to do the internship. There were no phone facilities, and the only way that we communicated was by post which took weeks or months to arrive. I somehow, managed this life for next couple of years until I completed my studies. Having said this, whenever, I visited to Colombo to see my family, you always came to see me from Kandy. Or if you were busy, made arrangements for me to visit to you in Kandy. Those days are still fresh in my memories; beautiful days! (It is very painful to think about it now)

The unforgettable day in my life, the day (I guess 30th December 1993) I travelled to Colombo after completing my final exam! We, quite a few of our batchmates, travelled together to Colombo on the same day in the same train and in the same carriage. We all were very happy and relaxed. I wanted to mention that whenever, I traveled back and forth from Jaffna to Colombo, my uncle who worked in Vavuniya in the AGA office at that time, I drop in his quarters for refreshment and he arranged me food at the halfway of my travel. My uncle must have informed Mohan that I was travelling in that train on that day. You came and waited two stations before (at Ragama station) to see me and travelled with our battalion to Colombo Fort station. This is the time you gave me the best surprise in my life; our wedding date is fixed for 11th of February.

Our Marriage life

With all blessings, we had our wedding as scheduled in the Miami Hall Wellawathe. We started our simple life in a rented house in Kalubowilla with (your) parents. Later, we got hospital accommodation at Colombo South Teaching Hospital where I was working at that time and moved in.

Our life in Colombo was truly amazing; we had both parents lived closer. Most of my and your aunty's and uncle's family lived closed by too. After work, we used to visit to our family and friends who lived nearby in our "Rolls Royce" car. On your on-call days you always encouraged me to visit to my parents' home at Wellawathe where my aunty family and uncle family lived together in a twin upstairs house. I cannot forget the days that I drove on my own from Kalubowilla through my "motor way" (Cannal Lane) to Wallawathae. When we got long weekends, we travelled to places like Kandy, Peradhaniya, Nuweralliya, Galle, Anuradhapura, Sigiriya etc. You arranged family trips whenever my family members or brother Suresh visited us from abroad. All my family members and particularly my cousins who were in their teens at that time, loved you and adored you very much. Likewise, we are particularly you, looked after them like your own sisters. You always respected and loved not only both our families, but also our extended family. You mentioned on several occasions, that amongst many, one of the reason you married me is because of my close family connections.

Despite our happy smooth life, there was something missing in our life; we did not have children for 8 years. We both did all that we could do, prayers, observed fasting, vows, pilgrimage, doing poojas according to astronomist.

In the meantime, you had completed your post graduate training for anaesthesia and got through your MD part 2. This was the time for you to apply for overseas training. My older

sister and my brother who lived in England at that time were, over the moon. My brother approached one of our uncle's Dr Suntharalingam, who arranged a SPR job in anaesthesia at North Staffordshire Teaching Hospital through his friend Dr Preman Jeyaratnam.

My brother came to Sri Lanka to help us choose and buy the right things to pack for our travel. We came to the UK in August 1998 via transit at Singapore. During our transit, we had good quality time with both Mohan's brother Suresh family and my sister Nalayini family who lived there at that time. Me, Mohan and my brother also had a chance to participate in my niece Charu's 1st birthday in Singapore.

After arrival in UK, first, we lived with my brother who lived in Stoke on Trent near to Mohan's workplace. It was a very smooth transition from Colombo to Stoke on Trent. No one would have imagined that coming to a totally new country and lifestyle, but we lived with my brother in a fully furnished house and cooked and ate curry every day from day one. My brother lived as single at that time. He took us anywhere that we wanted including picking and dropping Mohan at his hospital as Mohan started working a week after arrival in the UK. We bought a small car after Mohan got his first salary and Mohan started driving since then.

Though, we had very good family support and two of my siblings lived in this country, me and Mohan missed our life that we had in Sri Lanka. Particularly, Mohan missed his parents. We decided that if we don't have children, we should return back to Sri Lanka after Mohan completed his two years overseas training.

During this time, we decided to make use of medical facilities that available in this country to explore about fertility treatment. We started enquiring about the specialised treatment for infertility and decided to have the IVF treatment at Sheffield Private Hospital. After about two painful years of treatment failure, the pregnancy test became positive for the first time. We both were very happy but, were in a dilemma, whether to celebrate, whether to tell family and whether this pregnancy will be successful?

Mohan had to go back to Sri Lanka for the board certification and we booked the tickets for both of us before the positive pregnancy test results. Even after positive pregnancy test, I was adamant to join Mohan. We travelled to Sri Lanka against doctor's advice. I stayed in a rented flat with the support of my aunties and I was looked after like a princess. Mohan worked at Anuradhapura Hospital for two months and returned to UK. I stayed in the flat for a while and then came to the UK in November 2001.

Life with our precious daughter Kobika

We had our long-yearned daughter Kobika in February 2002. During maternity preparation, we bought all neutral colour clothes for the baby as we did not want to know whether it was a baby girl or boy. When Kobika was born, you went and bought cute pink dresses and body suits. I was so surprised to see your choices of clothes that you bought for our new-born and was my mother.

Kobika started going to the private nursery at her age of six months. We did not think about my career until that point. We decided that it was the right time to start preparing for IELTS, driving lessons and PLAB etc. You were very patient and supportive while I was doing these exams especially IELTS and driving practical exam quite a few times. You told me that you showed empathy for every learner driver with "L" board on the roads, thinking of me during that time. Oh Lord! I have lost faith in you for what you have done to me when I recollect these memories.

Mohan completed his training rotation in West Midlands and moved to London as my siblings lived in London, and to give Kobika more diverse cultural exposure.

Mohan started as Locum consultant anaesthetist at North Middlesex University Hospital in 2005 and got the permanent post later. Since Mohan's job became permanent, we bought a house closer to hospital and in the same year, Kobika started her schooling.

Mohan loves having people around all the time. He looks for every opportunity to arrange parties and get-togethers. Though it was only three of us, Mohan got our home renovated to accommodate family members and visitors.

The year we thoroughly celebrated was 2014. We had Kobika's age attained ceremony and both of our 50th birthdays. I never expected that our 50 years landmark was our life's peak and we were on the top of the hill as many cartoon pictures describe.

The Life since January 2020.....

I am doing whatever is best for our family from your perspective. I am looking after both of our families to at my best ability, as you would have wished and dreamt for.

It is very painful for me to listen to music in the car which we both always do together and enjoy during our long car journeys. The tiny memory stick with the cinema songs, hand-picked by you according to my interest by spending days and weeks became an invaluable exhibit in the car. I am living with the hope that I will use the same memory stick to bring our ever-lasting memories back one day as pleasant one.

I often think the happy moments of you calling me "eddi pendatti"! I love those moments and that reminds me the beautiful cinema song "hey pendattiyae pendattiyae nee thanae enn valzkaiyae". I still hear these voices from time to time and I look out for you.....?

I wish and pray no one should ever go through such an agony in their life!

Mohan, you always worked hard to make sure that me and Kobi would have a great life. There are even instances, when you mentioned to me that the only thing that you ask God is "I should ever be able to provide whatever my wife and daughter want". I wonder whether the God is so jealous of our life.

Nevertheless, I must confess that you are a great husband, father, brother-in-law, son in law and the best uncle to all our nieces and nephews. Our life with you was beautiful though it was short. I am proud of the man that I married and I am dearly grateful to the life that you gave me and Kobika. I know you Mohan! I know you very well! You always put mine and Kobika's interest first. I am angry with God.....

Most of my family and friends know how the three of us lived our life and how we spread our love and warmth to all our relations and friends. Your passing created a great vacuum and left us with pain not knowing the reasons behind your loss. I initially thought that I would not be able to get answers for the rest of my lifetime. However, I am starting to find the missing puzzle pieces already while nearing your first memorial. I trust, my and Kobika's love and faith in you, will bring more answers and bring peace to all those who love and miss you.

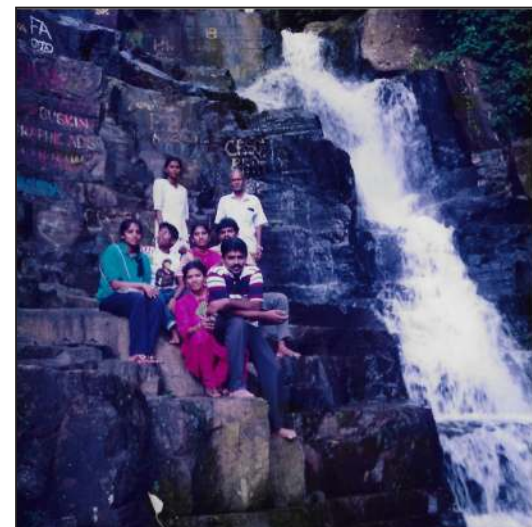
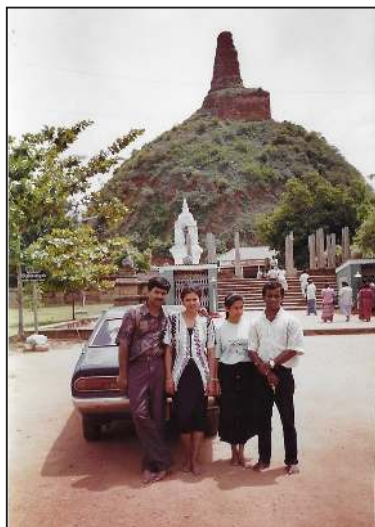
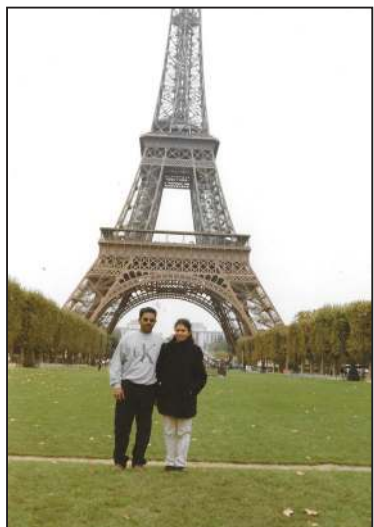
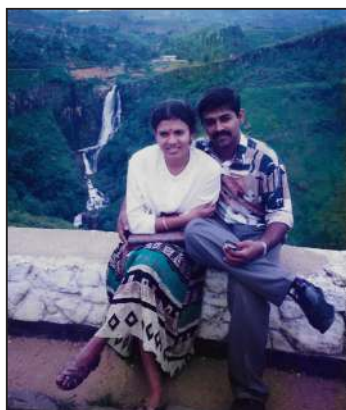
Regardless, I always feel your presence around us. It is impossible for you to leave both of us. We know your likes and dislikes which echoes in my ears during decision making. Be confident that we will live the life you gave us and the way you want and will cherish and celebrate the sweet memories that you left for us.

We want you to rest in peace wherever you are!

I will accomplish my mission that you left for me before I join you!

**Your ever-loving wife
Bavani (Saumini)**

My dear Appa

Friends and family often ask how I feel or if I miss him but the truth is, I think that appa is too overprotective and too anxious to go very far from us even now. Whilst getting dressed to go to school on the day of an exam recently, I knew he would be pacing up and down the corridors calling 'Did you remember your pencil case? Have you got your water bottle? We're going to be late! Wait! We have enough time for you to put shoes on properly.' The only difference now is that that little nagging voice of appa comes not from outside the front door but from inside me, because that is where he is, always watching, nagging, advising.

If you've been around someone long enough, you start to be able to predict what they'd say in any situation: you know what they would complain about at dinner, what their takeaway order is, what they would tell you off for, what they would say when you've had a bad day. In that sense may be he's a bit too close by these days.

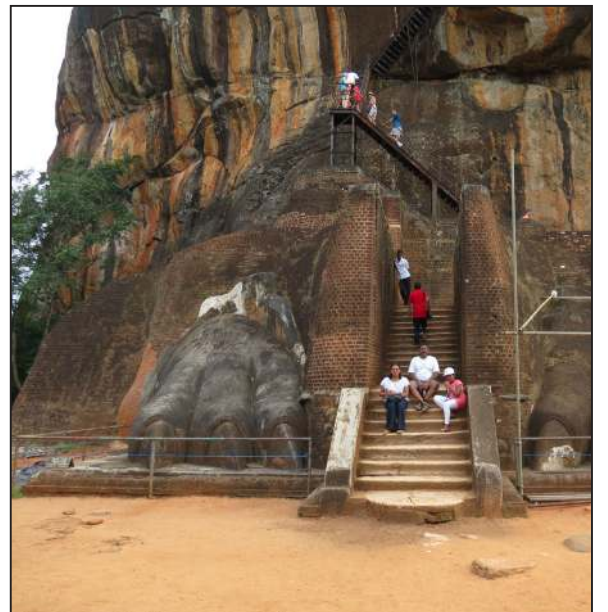
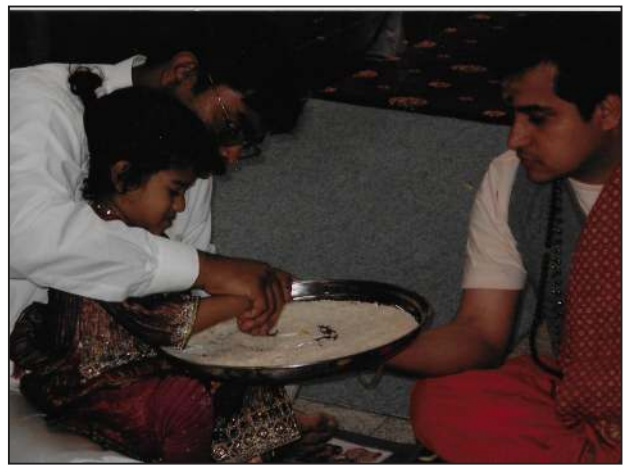
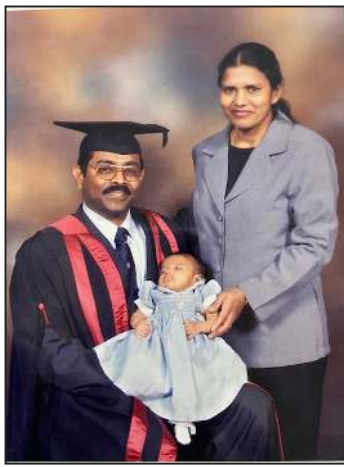
Sometimes I just want a hug from my appa, or to see his car parked outside our local train station ready to pick me up or to watch him eat a meal I made that he will pretend to like. Those quiet moments are when I really miss him.

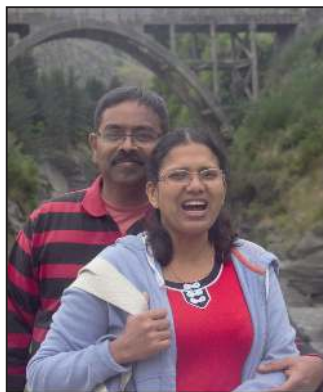
There's nothing I can do about it though. That doesn't mean that there aren't times when, for a second, I feel all of a sudden as if he is close by. May be it is because appa has always loved fog and the way it bunches around trees or blurs street into pavement and roofs into sky, but on the few mornings of winter when everything is shrouded in fog, I feel as if he is all around me keeping me safe. I worry a little; when he was here he tried his best to watch over me as best he could, to protect me, to put food on the table, to make sure I was safe. It was only the basic human needs for sleep, for food and for rest that kept him from doing this at every possible hour of the day. Now that he is beyond us, I think he will be working harder than ever to watch over me and amma, worrying for us, pacing up and down, trying to solve every little problem that comes our way for every minute of every day. Even if this does not tire him out anymore, I hope he rests sometimes.

I hope most of all that I will be strong enough one day to finally let him take a break and be at peace.

With everlasting memories
Loving daughter
Kobika

You Never Said “I am leaving”

I never knew until I lost you that you created your own kingdom of love... not only within relatives or friends but also people of need all over the world.

“Sometimes you will never know the value of it until it becomes a memory”. Anna, I feel ever so proud to be your brother and I love how much care and advice you have given me whenever I was in trouble.

As there was only one-year of age difference between us, during our younger age our parents were a bit happy when we argued and fought, because they knew that if we play together, we would break the house.

Where are you?

You never said you were leaving me when you dropped me at the airport on the 1st Jan 2020. You never said goodbye forever at that time. You were gone before I knew it, and only God knew it.

The pain of losing you is immeasurable and irreplaceable. I know the biggest star in the sky that is shining the most, is you. I hope you are living happily in the world of the creator.

**Ever Loving Brother
Suresh**

எம் இனிய மோகன்

என் அன்பு நண்பனும் மைத்துனனும் ஆகிய மோகனை நான் முதலில் கண்டு பழகியது எனது பால்ய பருவத்தில். பின்னர் எனது 6-7வயதில் நெருங்கி பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகரித்தன. அவர் எமது ஆனைவிமுந்தான் பிள்ளையார் கோவிலில் மிகவும் பக்தியுடன் கும்பிட்டு கொண்டிருப்பதை நான் மிகவும் சிறுவயதிலேயே ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது இன்றும் எனது நினைவில் ஆழமாக பதிந்துள்ளது. காலப்போக்கில் நானும் அவரும் அவருடைய தம்பி சுரேஸ்கமாக பட்டம் எடுத்துவது, சைக்கிள் ஓட்டி பழகுவது, சேந்தான்குளம் கடற்கரையில் போய் குளிப்பது என கூடித்திரிய எமது நட்பும் மேலும் மேலும் வளர்ந்தது.

அவர் எப்பொழுதும் கையில் ஏதாவது ஒரு புத்தகம் கொண்டு தான் வருவார். எங்கேயாவது ஒரு அமைதியான இடம் கிடைத்தால் அதில் உட்கார்ந்து புத்தகத்தை வாசிப்பது அவருடைய முக்கியமான ஒருபொழுது போக்காக இருந்தது. ஏதாவது அந்தப் புத்தகத்தில் தெரியாவிட்டால் அவரின் தந்தையாரிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்வார்.

மோகன் எப்போதுமே எல்லோருடைய கல்வியிலும் மிகவும் ஆர்வமாய் இருந்தார். எல்லோரும் திறமையாய் படிக்கவேண்டும் என்ற நல்ல மனப்பான்மை அவரிடம் எப்போதுமே இருந்தது.

பிள்ளையார் கோயிலில் திருவிழாக் காலங்களில் நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து மோகன் கதைசொல்ல கேட்பது இப்பவும் மனதில் பசுமையாக உள்ளது.

மோகனின் இனிமையான பேச்சு, சுர்மையான கருத்து, பக்குவமான நோக்கு இந்த மூன்றும் எங்கள் ஊர்மக்களின் பெருவிருப்பத்துக்குரியதாக அமைந்தன. இதனால் அவர் இளவாலையில் மிகவும்புகழ் பெற்றவராக திகழ்ந்தார்.

நான் நாட்டை விட்டு 1985இல் லண்டனுக்கு வந்துவிட்டேன். பின்னர் பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அவரை எனது மைத்துனராக அரவணைத்த பொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். மிகவும் பொருத்தமான ஜோடி என்ற உணர்வு எனக்குள் ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் எனது அக்காவும் அவரும் சிறுவயதிலிருந்தே ஒன்றாக படித்தவர்கள். படிப்பில் மிகவும் போட்டி போட்டு படித்தவர்கள். அப்பொழுது எனக்கு ஒருபாட்டு ரூபகத்துக்கு வந்தது. “இன்னார்க்கு இன்னாரென்று எழுதி வைத்தானே தேவன் அன்று” இந்த பாடல் மோகனுக்கும் பிடித்த ஒரு நல்ல பாட்டு. அவர்களின் விருப்பப்படி கல்யாணம் நடந்து முடிந்தது.

அவர்களை லண்டனுக்கு கூப்பிடவேண்டும் என்று மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தேன். அவர்களே லண்டனுக்கு வேலை கிடைத்து என்னுடன் ஸ்டக்ஆன்ட்ரெண்டிற்கு (Stock On Trent) வந்தார்கள். நானும் அவரும் சிறுவயதில் நண்பர்களாக பழகிய மாதிரியே அப்பவும் எங்கள் நட்பு வளர்ந்தது. மோகன் எனது பல்கலைக்கழக படிப்பில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்து எனக்கு எவ்வளவோ உதவிகளை செய்தார். நான் வேலை எடுத்து மீண்டும் லண்டனுக்கு வந்து விட்டேன். அவர்கள் சிறுகாலம் அங்கேயே தங்கி இருந்தனர். அங்கேயே அவர்களின் ஆசைமகள் கோபிகா பிறந்தாள். சில காலங்களில் அவர்களும் லண்டனுக்கு வந்து Southgate இல் வசிக்கத் தொடங்கினார்கள். நானும் அவர்களுக்கு அருகாமையில் Barnet இல் இருந்தேன். எங்களுக்கு குழந்தைகள் பிறந்த போது மிகவும் உதவியாகவும் அறிவுரைகள் சொல்லியும் மிகுந்த அக்கறையுடன் இருந்தார். எங்கள் குழந்தைகளும் நடமாடத் தொடங்கியதிலிருந்து இறுதிவரை மோகன் மாமா மோகன் மாமா என்றே மிகவும் பாசத்துடன் ஓடிப் போய் அவரை கட்டிப்பிடித்து மகிழ்வார்கள். ஒவ்வொரு நத்தார்ப் பண்டிகைக்கும் எங்கள் எல்லோருடைய குழந்தைகளையும் இலண்டன் நகரத்துக்கு அழைத்துச் சென்று நத்தார் விளக்குகளை எல்லாம் காட்டி அவர்களை மகிழ்விப்பதே அவரின் சந்தோசம்.

தைமாதம் 19ம் திகதி 2020, எங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு இருண்டநாள். இதை என்னால் மறக்கவே முடியாது. அன்று எங்கள் மோகன் எங்களை விட்டுப்பிரிந்த நாள்..... எங்களுக்குத்தான் அதாவது எனக்கும் எனது அக்காவிிற்கும் மோகனின் சகோதரன் சுரேஸ்க்கும் தெரியும் மோகன் எப்படிப்பட்டவர் என்று. அவரை நாங்கள் சிறுவயதிலிருந்து நன்றாக புரிந்தவர்கள். நாம் மிகவும் கவலையுடன் சொல்வது ஏனென்றால் இது ஒருவரால் திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட செயல். உண்மைகள் என்றும் உறங்குவதில்லை. மோகன் என்றும் எங்களை விட்டுப் போகவில்லை. என்றும் எங்களுடன் தான் இருக்கிறார். அவரின் பாசம் பரிவு அக்கறை அரவணைப்பு எங்களுடனும் எங்கள் குழந்தைகளுடனும் இன்றும் இருக்கின்றது.

எமது பிரார்த்தனையில் என்றும் அவர் இருப்பார்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

நண்பனாக, மைத்துனனாக

பு. பாலசுந்தரன்

Your memory will never fade

Anna, besides being a brother-in-law, you were also my father-in-law, mother-in-law, brother and a great friend.

You were everything to me and my family. You were the pillar of strength. We call you for every little thing from having a fever to being in big trouble. We are lost now!!

You never failed to answer my calls so I had a hope on 19/01/2020 and kept on calling but you didn't pick up my call this time. It is really hurting Anna.

I don't feel like coming to London anymore as you are not there to welcome us with opened arms and a big smile.

'No' is out of your vocabulary. All I heard from you is 'Yes I can'. You do everything you could to everyone but in return you expect only the love and care. Too late to say 'Sorry anna', but we are feeling guilty that we could not spend more time with you.

I really enjoyed the avocado sandwich and cup of warm coffee you made on 01/01/2020, New Year's Day.

I remember you saying that I am mentally strong but physically weak but when it comes to you, I can't hide my tears. Our life will never be the same without you.

Anna you left us silently and now all we have memories of our past, the photos you took tirelessly and the very pleasing moments we have spent with you.

I am sure you are watching over us and guiding us from heaven.

We meet again someday, until then Rest in Peace.

With Love

Vathana Suresh *Sister in law* - (Australia)

THE FOOTPRINT I WANT TO FOLLOW

It's nearly been a year since, our great man, my Periappa left us all. However, I'm not surprised to say that his footprint is still deeply etched in all of us. Nearly a year on and your legacy has been celebrated by many.

I feel proud to have got the opportunity to spend a lot of quality time with you, learning key and vital lessons which I dearly value. I was blessed to celebrate my birthday this year with you on 14th Jan 2020.

You never failed to make anyone feel comfortable and at home around you which is such a rare quality. Such a humble person like Periyappa will be dearly missed in this planet.

Loving Son

Rishi Suresh - (Australia)

My one and only Periappa

A wise man once said “don’t cry because it’s over, smile because it happened.” And that is exactly what we should do. At the end of the day, people never remember what you said or what you did but how you made them feel. Periappa made me feel cared for and made me feel belonged. He cared for me, he spent so much time with me on the 30th December 2019, two weeks before his passing away. When I simply asked for an Old English Breakfast to evade the home-made Roti and curry, he spent 30 minutes racking his brain trying to find me a place to have breakfast. He spent that much time and effort not for a good breakfast, but because he cared for me and wanted me to be happy. And it wasn’t only me, anyone he knew, he cared for them and wanted them to feel loved by him. And for that, I will be ever so grateful that he was once on this planet.

Loving Son

Vishal Suresh - (Australia)

விடை தெரியாத பல வினாக்களுடன் எழுதும் ஒரு நினைவு

உறவினை தாண்டி என் உணர்வுக்குள் நின்றவன்
தொலை தூரத்தில் இருந்தும் என் இதயத்தில் நிறைந்தவன்
என் சிறுவயதில் கடைக்குட்டியாகவும் பின் தலைமகனாகவும் உன்னை வளர்த்தவன் நான்
என் நெஞ்சிலும் மார்பிலும் வளர்த்த என்னை எப்படி விட்டு சென்றாய்?
பள்ளிக்குத் தூக்கி சென்றதை மறக்க சொல்கிறாயா?
கழக மடலில் உன்னை தெரு வெங்கும் இழுத்து சென்றதை மறக்க முடியுமா?
காலமும் காலனும் எங்களை ஏமாற்றியது ஏன்?
நெஞ்சில் உதித்த அத்தனை விடைதெரியா கேள்விகளுக்கும் எப்போது விடைசொல்ல
போகிறாய்?
நல்லவர்கள் கடவுளுக்கு மட்டும்தான் வேண்டுமா?
இப்பூமித்தாய் உன்பிரிவை தாங்காது அவள் கொண்ட சீற்றத்தைப் பார்த்தாயா?

உன் பிரிவால்வாடும்

சித்தப்பா - பிரேமன்

சித்தி - ஈஸ்வரி

தம்பி - ஜம்பு

தங்கை - லோஜி

Voice of your Mama's

It came to me as a rude shock the passing away of our dearest nephew Dr Mohan. It has now been one year since his demise. We are sadly missing his true love and affection.

He had his education at Mahajana College, Tellipalai, and for his higher studies joined St John College, from where he entered Medical Faculty. Though according to the rank obtained in G C E A/L he was selected to Medical Faculty of Colombo, he preferred to follow the course in his own soil of Jaffna and arranged a mutual transfer.

He was an enthusiastic social worker from younger days. During his time at the Campus, he took a lead role, with the support of his colleagues conducted first aid camps targeting remote areas and there were many praises for his humanitarian efforts.

Throughout his educational career he was a brilliant student and never missed to receive awards especially in prime subjects, both in secondary and higher Schools.

Having qualified in the medical profession, he served in Jaffna and Colombo hospitals.

Being the eldest person of the second-generation group of our family circle, he contributed immensely in the well-being of not only family members but also his relatives. We were proud of him.

My wife being the one and only first cousin sister of his father, he was very much attached to her and he was her favourite fondly pet. So much so, on completion of her dress making course, she produced few baby dresses for her pet, and it was admired by Mohan and others.

When his aunty (Atthai) was ill in the latter part of her life, he never missed to call her at least once a week inquiring her health and gave necessary guidance and that gave us a big consolation. He was a pillar of strength especially during the difficult days.

Having achieved the position of a Consultant Anaesthetist in Critical Care, in UK, he was interested to share his expertise knowledge to his Juniors in the anaesthesia field and conducted more than six workshops at his own cost in Sri Lanka.

Besides, he was the President of JMFOA, U K chapter and being concerned of the poor health condition prevailed in and around home village, took serious action to provide relief. In that direction, he was instrumental in raising funds through UK based Illavalai People's committee and provided facilities especially in setting up a dental unit to the existing village-based hospital. The hospital being in the central location of the village, Ilavalai quite a lot of under privileged patients are getting the benefit.

His other sibling is Suresh who also performed well in his studies and got a degree in Engineering. He settled down with his family in Australia.

Mohan was involved in sports playing tennis. Also, he liked music and learnt flute as his hobby. His untimely death created very huge gap for our family as well as to others. Although he left us a year back, he continues to be in our hearts with much love and appreciation.

Your Mama
Uncle Muthaliyar
Colombo-Sri Lanka

To our special mama,

Our eyes are filled with tears again as we stand here where you lived. Every time when we came, you were always there at the door to welcome us and gave us a very warm hug. We think of you every second and we miss you every day. Our body is full of sadness that you are no longer with us!

You have taken us to the city every Christmas to show the lights and the joy we had.

Mama....., every Christmas day, we will miss you and the great time we spent with you will be our history.

These memories will stay with us for very long time and when we think, pain is only soothed by memories we hold so dear, our tired heart is broken and doesn't beat the same and it breaks little more every time we hear your name.

You played a big part in our life and even though you are gone, the respect and love we have for you will go on and on.

Lots of hugs and we are missing you....

**Your loving
Nephew and Neice
Shivaank & Shhivika**

To Mohan Chithappa

It feels like only yesterday we were at your house for Christmas, little did I know that a year later you would be solely missed from all of our lives.

I still keep coming back to my earliest memory of me and you on a motorbike when I visited Sri Lanka as a child. We rode around Colombo, and you let me rev the engine. At one point, you had to hold my hand back because I wanted to go that little bit faster. Mohan Chittappa, you had always been there, holding my hand when I needed it.

Even to this day, I'm still learning the impact you had in everyone's lives, holding everyone's hand, whether it was advice, support or simply being the rock to loved ones.

What I would give for one more conversation, one more time of you calling me Raami, one more debate about who's better, Liverpool or Manu, one more ride on that motorbike, you holding my hand.

If you could hear me now, the only promise I can make to you is that I will always be looking out for Kobi and Chithi, as you are looking out for us. Even if your presence is missed, you cannot be forgotten.

From Appa, Amma and myself, I hope you are at peace by Swami's side.

**With Love & Prayers,
Raam Uthayan**

Asaiappa

When I was a child, I would often ask my Amma, what does Asaiappa and Asaiamma means and she would always respond, it translates to “loving”, and so Asaiamma and Asaiappa are like your God parents. Honestly, they were more than that. Asaiappa was like a second father, and Asaiamma is my second mother. While I live in Canada, I always considered their house my second home. I always felt welcome and loved visiting whenever my family could. In fact, many of our vacations were spent with Asaiappa and Asaiamma, and my lovely little Kobika. My little brother, Asvin, Kobi and I would often giggle in the back of a car, or somehow manage to talk through facial expressions, or just manage to cause trouble. Of course, my Amma, Appa, Asaiamma and Asaiappa would simply shake their heads at our shenanigans and just enjoy us being together. I am happy to have had the chance to spend such a large amount of time with my Asaiappa.

While I may not remember, I have seen many pictures of him carrying me when I was a baby. My earliest memory of him, is from when I was around 5 years old and when we visited Sri Lanka. I just remember him feeding me Avocado and trying to force Kobika to eat it as well. I don't remember much from then, but I do know he was always there for me. I remember when we visited their house in Birmingham, I fell down while playing in their garden and started crying and Asaiappa, lovely as ever, just cleaned me up and put on a red Crayola band-aid.

One of my favourite memories is when Asaiappa took me to his hospital to shadow his workplace. This was the summer before I started Uni, and I was considering a medical profession as a potential career route. I was able to watch a surgery, follow a Doctor at the hospital in the Emergency department, and watch Asaiappa at work. This was a very cool experience, as I got to see a different side of my Uncle and learned more about hospital work. To poor Asaiappa's dismay, I decided medicine was not the right career for me. He really was hoping I would follow in his footsteps, but I decided I wanted to be a researcher and spend my career finding new treatments to improve patient care. Asaiappa was still so supportive and would always take the time to listen to me and talk about my studies and research. I was always so grateful to have someone in the family who understood what I was doing and encouraged it. I will really miss this from Asaiappa. There have been a few milestones in my career as a researcher for the past few months, and the person I wanted to tell the most, was Asaiappa. I really miss having him around, and his calm guiding hand in my life. I am really sad that he won't be there when I graduate, and eventually find a job and start to settle into my life.

Whenever I visited, Asaiappa would always pull me aside and ask me to fight with Kobika. I never fully understood why, but he would explain: See your mother and Asaiamma, they always call and argue and talk and laugh and love each other. I want you to always be there for Kobika, to fight and argue and laugh. I want you to treat her as your sister. I would always promise that I would, and I always thought of Kobi as my little sister. I know some may argue she is not little anymore, but she will always be my baby sister, and I will always take care of her. I will try my best to argue with her, it's a bit difficult as she is so cute, but I promise, I will try.

You really were such an amazing person Asaiappa, and you will always have a place in my heart. I miss you and especially on days when something good happens in my career, or when I talk to Kobika. She reminds me so much of you. Some part of me will always be sad about all the moments we will miss, but I am grateful for the time we had.

Charu Sankaran
Your Niece from Calgary, Canada

கண்ணீரின் மொழி

நீ மறைந்தும் நின் மறையா இளமை வாழ்வுச் சுவடுகள் - ஆணி எழுத்தான என் மனப் பதிவுகள் - சொல்லி ஆறுமோ!

பெயருக்கேற்ப இளமைச் செழிப்புக் கொழிக்கச் சகல வளங்களும் நிறைந்து, கோயில்கள் சூழ்ந்த புகழ் பூத்த ஊர் இளவாலை. இங்கு அந்நியர் ஆட்சியில் சைவத்தையும் தமிழையும் குறிப்பாகப் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பூசித்து வந்த ஆனைவிமுந்தான் ஆலயத்தின் பெயரையும் சைவசமயத்தையும் மறையாது காத்த காப்பாளன் கந்தப்பிள்ளை வாத்தியாரின் மருமகனின் (தாமோதரம் பிள்ளை) பேர்த்தியாகத் தலைமகளாக உன் அம்மா குலம் விளங்கக் குத்துவிளக்காக உதித்தாள். தக்க பருவம் வந்ததும் வழிவழியாக நாவலடி வயிரவரைப் பூசித்து சைவநெறி காத்த கல்வியில் சிறந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கல்விமானான உன் அப்பாவைக் கரம் பிடித்தாள். நீயும் இத்தகைய சிறப்பான குடும்பத்தில் ஆனைவிமுந்தானையும் நாவலடி வயிரவரையும் குலதெய்வங்களாகக் கொண்ட பெற்றோருக்குப் புத்திரனாக உற்பவித்ததனால் உன் உதிரத்தில் பரம்பரை விழுமியங்களான சைவமும், தமிழும், காத்தலும், போற்றலும், பக்தியும் கலந்தோடுவதில் வியப்பு எதுவும் இல்லை.

ஆனைவிமுந்தானைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவளாய், ஊர்த் தலைவன் விதானையின் பேர்த்தியாய். ஆளுமை மிக்கவளாய்க், கருத்தொருமித்து வாழ உன்பரம்பரையிலே, உந்துறையிலே வாழ்க்கைத் துணையையும் பெற்ற பெரும் பாக்கியசாலியடா நீ! உன்நினைவின் கனவின் சித்திரமாய்ப் பிறந்தவள் கண்ணுக்குக் கண்ணான நின்மகள். அவள் உன்சக்தியாய்ச் சாதிக்கப் பிறந்த வீராங்கனையடா; நீ! பயப்படாதே! இன்னொன்றும் சொல்வேன்; நீ! இரண்டாந் தேதிதான் உன் அம்மாவின் உயிர் மூச்சாய்த் தாய் மண்ணைத் தழுவினாய். மகாத்மகாந்தி பிறந்ததும் இரண்டாந் தேதியே! அதனால் உன் அப்பம்மா அவர்போலத் தன் பேரனும் பேரும் புகழுமாக நாடு போற்ற வாழவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு அவரது முதல் பெயரான மோகன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். நீ! பெயர் சொல்லப் பிறந்தவனடா! உன் பெயரின் நோக்கை மட்டும் நீ காக்கவில்லை; பரம்பரைப் பெயரையும் காத்து, அப்பம்மா, உற்றார், உறவினர் ஆசைகளையும் நிறைவேற்றி விட்டாய். நீ! குடி விளங்க ஒளி விளக்காய் - நந்தா விளக்காய்ப் பிறந்தவனடா!

பிள்ளைக் கலி தீர்க்கப் பிறந்தவனே! மூத்த பேரனாய்த் தலைமகனாய்த் தோளிலும் இடுப்பிலும் தூக்கி முத்தமிடப் பிறந்தாயடா! வாழ்ந்த நாளோ தினை அளவானாலும் நீ சாதித்ததோ பனை அளவு. நீ கர்ம வீரனடா! நெஞ்சை உலுக்கிய உனது பிரிவுச் செய்தி மின்னாமல் முழங்காமல் எம் தலையில் விழுந்த இடி போல ஆச்சுதையா! செய்தி கேட்டதும் உலகமே இருண்டது போல் ஆச்சு; தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடிய கையும் காலும் நிலத்தில் பாவ மறுத்தது; அதே இடத்தில் குந்தி விட்டோம்; கதறிஅழுதோம்; அழுதோம்; கண்ணீரும் வற்றிவிட்டது; இங்கு ஆறுதல் சொல்வாரும் யாரும் இல்ர். இது பொய்யாய் இருக்காதா? ஒரு நப்பாசை; நம்ப நெஞ்சம் மறுக்குதையா! ஒரு கணப் பொழுதிலா நீ ஓங்காரத்துடன் கலந்து கொண்டாய்!

அன்புச் செல்வமே! தாய் மடியைப் பஞ்சணையாகக் கொண்டதில் இருந்து “சென்யோன்ஸ்” க்குப் படிக்கப் போகும் வரை உன் பாதிப் பொழுது நொத்தாரீகத் தாத்தா வீட்டிலேதான் கழியும். சும்மா பெயருக்குத்தான் உங்கள் கலட்டியவத்தை வீடு. இன்றும் நின் கொஞ்சம் மழலைப் பேச்சும், மோகனச் சிரிப்பும், குறுநடையும் என்கண் முன் நிழல் ஆடுகிறது. ஒரு நேரமும் சும்மா சோம்பியே இருக்க மாட்டாய். “துரு துரு” என்ற சுட்டிப் பயல் நீ! வீட்டில் நடைவண்டியைத் தள்ளியது போல் இங்கே கதிரைகளைத் தள்ளிக் கொண்டு திரிவாய். விளையாடி விழுந்தாலும் அதையும் ஒரு விளையாட்டாக்கி நீயாகவே எழுந்து நின்று கைதட்டிச் சிரிப்பாய்; நொந்தாலும் காட்டிக் கொள்ளாது அழவே மாட்டாய். நாம்தான் பதைபதைத்து ஓடிவருவோம். முளையிலையே நீ பிறர் உதவியை எதிர் பார்க்காதவன் உன் காலிலேயே நிற்கும் தைரியசாலி. தோல்வியைத் துன்பத்தை ஏற்காது எதிர்த்து நிற்கும் பொறுமைசாலி; கோபம் இலேசில் வராது; ஆனால்

வந்தால் ஊரே தாங்காது. குறை சொன்னாலும் பொறுக்க மாட்டாய். அடம் பிடித்து அழவும் மாட்டாய். தம்பிக்கும் உனக்கும் ஒரு வயது தான் வித்தியாசம். ஆனால் நீ ஏதோ பெரியவன் போல அவனை அணைத்து உன் விளையாட்டுச் சாமான்களையும் கொடுத்துச் சண்டை பிடிக்காது விளையாடுவதைக் கண்ட எம் மனம் பூரிக்கும். கல்வியில் கருத்துடையவனாய்த் தம்பியின் உயர்வுக்கும் முன்னோடியாய் நின்று வழி காட்டினாய். அவனையும் பெயர் சொல்லத் தக்க பொறியியலாளன் ஆக்கினாய். இருவரும் இரட்டையராக வாழ்ந்தீர்கள். தம்பியை மட்டுமல்ல ஒன்று விட்ட சகோதரங்கள் மூவர் டாக்டர் ஆவதற்கும் வழிகாட்டி ஆனாய். உன் வரவால் தாமர் குடும்பம் உயர்ந்தது; சிறப்படைந்தது; பெருமையடைந்தது. உன் குடும்பத்தில் நீ முத்த மகன்; முத்தபேரனும் கூட என்பதற்கு இலக்கணமாய்ப் பொறுப்பாய் வழிகாட்டியாய் “ங”ப் போல உற்றார், உறவினர், ஊரார், நண்பர்களுடன் ஒருமித்து வாழ்ந்து வாழ வழிகாட்டினாய்.

“விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்” “வாழும் பிள்ளையை மண் விளையாட்டிலே தெரியும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அவர்கள் வாக்கினை நீ மெய்ப்படுத்தி விட்டாய். பால்மணம் மாறாப் பருவத்திலேயே நின்று செயல்கள் விளையாட்டுகள் நீ நல்லாய் வருவாய் என்றே கட்டியங் கூறின. ஐந்து வயதானதும் விஜயதசமிப் பொன்னாளில் கண்ணாடித் தாத்தா ஏடு தொடக்கிக் கல்விக்குப் பிள்ளையார் சுழி போடப்பட்டது. கண்ணாடித் தாத்தாவின் செல்லப் பேரனடா நீ! அவரை நீ தான் கண்ணாடித் தாத்தா எனக் கொஞ்சம் மழலையில் அழைத்தாய். இப்பவும் எம் காதில் அது தேனாய்ப் பாயுதடா! கல்வியில் கரை கண்டு அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்றி விட்டாயடா! உனது மழலைக் கல்விக்கு இளவாலைக் கன்னியர்மடச் சிறுவர் பாடசாலையில் வித்திடப்பட்டது. செழித்து முளைவிட உமா அன்றி ஆசானானாள். சொன்னதைச் சொல்லும் வாயும் அது அப்படியே கற்பூரத்தில் பற்றிய தீ போன்று மனதில் பற்றும் திறனும், கண்டதைச் செய்யும் கையும், சித்தியின் சிரத்தையும் உன் கல்விக்கு அத்திவாரமானது; ஏனியாகி உயர உயர்த்தியது. தலை வாரி அழகழகாக உடை உடுத்தி உசார்ப்படுத்திப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது தன் கடன் எனக் கொண்டவள் உன் சித்தி; அவள் சித்தி அல்ல; நின் செவிலித் தாய். படிப்பில் மட்டுமல்ல விளையாட்டுத் துறையிலும் வல்லவன் நீ! மெய்கண்டான், மகாஜனா, சென் யோன்ஸ் ஆகிய உயர் கல்விக் கூடங்களில் கற்றுச் சிறந்த மாணாக்கனாகக் கொடி கட்டிப் பறந்தாய்; கற்ற பாடசாலைகளுக்கும் பேரெடுத்துக் கொடுத்தாய்! ஏன்? இலங்கைக்கே புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்தாய்! யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வைத்தியத் துறையில் கற்கும்போதே திறமைசாலியாய்ச் சகமாணவர்களுக்கும் உதவுகரத்தானாக இருந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றுப் பெயர்பெற்ற டாக்டரானாய். உனது உயிர்த் துடிப்பே கடமையும் தொழிலும் என வாழ்ந்து காட்டிய செயல் செம்மல் நீ! பிறந்த மண்ணுக்கும் சேவை புரியும் நோக்குடன் சிறிதுகாலம் சேவை ஆற்றிய பின் UK சென்று படித்து வைத்தியத் துறையில் வித்தகன் ஆனாய்.

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை

எந்நோற்றான் கொல் என்னும் சொல்” - குறள் 70

என்னும் வள்ளுவன் வாக்குக்கு மிகப் பொருத்தமாக ஊர் மெச்ச வாழ்ந்து காட்டிவிட்டாய். தன்னடக்கம் உன் அணிகலன். தன்னலங் கருதாத தொண்டு உள்ளத்தனாய், உண்மையனாய், கண்ணியமானவனாக ஊர் உலகுக்கும், இவன் தந்தை என்ன தவம் செய்தானோ என ஊர் மெச்ச உன்தந்தைக்கும் ஆற்றிய உதவி இவ்வுலகில் நீடு நிலைத்து நிற்கும். ஈரநெஞ்சத்தனாய், எப்பொழுதிலும் எவர்க்கும் தீங்கு விளைத்திட விரும்பாது, நம்பிக்கையாளனாய், பணிகளில் உத்தமனாய், உண்மைக்கு அடிபணிந்து, பொய்மை அறியாதவனாய் கள்ளம் இல்லா வெள்ளை நெஞ்சத்தனாய், நேர்மையானவனாய் வாழ்ந்து காட்டிய உத்தமன், வழிகாட்டி நீ என்பேன். சாந்த குணமும், எளிமையும், ஒழுங்கான ஒழுக்கமும், ஒப்பற்ற கல்வி ஞானமும், கண்ணியம் மிகு கடமையும், தன்னலமற்ற பணியும், சமூகமேம்பாட்டில் அதீத அக்கறையும், இறைபக்தியும் சமயப் பற்றும் கொண்டவனாய்ப் பேதமின்றி எவருடனும் இனிமையாகப் பேசிப் பழகும் பண்பாளனாய், நல்லவனாய், நாலும் தெரிந்தவனாய்க் கண்ட, உற்றார் உறவினர், இளவாலை, கருகம்பனை, மயிலங்கூல், பன்னாலை, தெல்லிப்பளை, கொல்லங்கலட்டி, புன்னாலைக்கட்டுவன் வாழ் மக்கள் இனி இவன் போல் யாரைக் காண்போம். யாரிடம் நோயுற்ற காலை ஆலோசனை கேட்போம், உதவி பெறுவோம் என ஏங்குகின்றனர். உன் பேரிழப்பைத் தாங்க முடியாது தவிக்கின்றனர். இனக்கலவரத்தின்போது உன் உயிரையும் துச்சமாக்கிச் செய்த தொண்டினை யார்தான் - எப்படி மறப்பர். நீ தன்னலங் கருதாது பிறருக்காக வாழ்ந்த சமூகத் தொண்டன். எழுதாச் சித்திரமாய் அணையா விளக்காய் நீ அவர்கள் மனதில் நின்று ஒளிக்கின்றாய்.

ஊர் போற்றப் வாழ்ந்தவனே! இளவாலையை நகருக்கு இணையாக்க, முக்கிய பங்கு வகித்து, ஆஸ்பத்திரி கட்டுவதற்கும் முழுமூச்சாய் நின்று உழைத்தாய். இளவாலை மக்கள் நலமாக சுகமாக வாழ்வதில் அக்கறை காட்டியமை உன் சமூகநல அக்கறையைச் சொல்லாமல் சொல்கிறது. ஆனைவிழுந்தான் கோயிலுக்கும், நாவலடி வயிரவர் கோயிலுக்கும் செய்த சேவைகளும் அளப்பில். இவ்விரு கோயில் களையும் இளவாலையையும் உன்கண்களாகப் போற்றினாய்; நேசித்தாய். அவற்றின் வளர்ச்சிக்காக முன்னேற்றத்துக்காக முன்னின்று உழைத்தாய். ஒரு ஊருக்குக் கோயில் உயிர்நாடி. ஒளவையார் “கோயில் இல்லா ஊரில் குடி இருக்க வேண்டாம்” என்றார். நாவுக்கரசர் “கோயில் இல்லா ஊர் அடவி காடு” என்றார். இரண்டு கோயில்களுக்கும் திருப்பணி உதவிகள் புரிந்து ஊரை ஊராக்குவதற்கு உதவிய உத்தமன் நீ!. நிற்பாதம் பதித்து ஓடி விளையாடிய இளவாலை மண் வாழி!

அன்புக்குரிய செல்லப் பேரனே! யுத்த காலத்தில் நான் குதிக்காலில் பெரியகட்டு வந்து ஆஸ்பத்திரியில் வெட்டிவிடுவினம் எனப் பயந்து போகாது அவதிப்படும்போது செளமினியையும் (எம் எதிர்வீட்டு உன் எதிர் கால மனையாள்) கூட்டி வந்து அவளுக்கு ஏதோ விளக்குவதாகப் புதிர் போட்டுக் காலைத் தூக்கி “ரீப்போய்” மீது வைக்கும்படியும் கட்டைப் பார்க்க வேண்டாம் என்றும் சொன்னாய். அவ்வளவுதான்; போட்டாயே ஒரு கீறு கட்டில்; நான் கத்தியை நின்கையில் காணவில்லை; கண்டேன் கட்டிலிருந்து நீர் கொப்பளித்துப் பாய்ந்தது. “ரீப்போய்” வெள்ளக் காடானது. சொன்னால் நான் மறுத்துவிடுவேன் என்று தந்திரமாகக் காரியத்தை நிறைவேற்றிய ஒரு செயல் வீரனாய், உண்மையான மனிதநேய வைத்தியனாய், என் கண்முன் நின்றாய். வலியும் தெரியவில்லை; மனம் விம்மிதம் அடைந்தது. இக்காட்சி இன்றும் எனது மனதை விட்டு அகலவில்லை. எம் குடும்பத்துக்கே ஒரு வைத்தியனாய் ஒரு வைத்திய ஆலோசகனாய் இருந்து காப்பாற்றிய நிகழ்வுகள் கண்முன் படமாய் விரியுதா! எம்குடும்பத்தைக் காக்கப் பிறந்தவன் நீயென நோய்களுக்கு அஞ்சாது எதுக்கும் மோகன் இருக்கிறான்; அவன் பார்த்துக் கொள்ளுவான் என்ற தைரியத்துடன் இருந்தோம். எம்மிடம் இருந்த யானைப் பலம் போச்சதையா! எம்முதுகெலும்பு முறிந்தது போல் ஆச்சதையா உன் இழப்பு. இப்போ சிறகொடிந்த பறவைபோலச் செயலிழந்து கலங்குகிறோம். நீ மீண்டும் குடும்பத்தைக் காக்க வரவேணும் என்று ஏங்குதையா இந்தப் பேதை மனம். வருவாயா? ஆற்றுப்படுத்துவாயா? நான் உங்கள் வீட்டுக்கு UKக்கு வந்தபோதும் சொந்தப் பேர்த்தியார் போல மதித்து அன்பு காட்டிப் பார்க்க வேண்டிய பிரபல்யமான இடங்களெல்லாம் காட்டியதுடன் அரசியின் பவனியும் அரண்மனையும் காட்டி மகிழ்வித்தாய். ஒரு பேரன் செய்ய வேண்டியதைக் குறைவின்றிச் செய்த பெருமை உன்னைச் சாரும். கண்ணாடித் தாத்தாவுக்கும் நீ UKயில் இருந்தபோதும் தன் பக்கத்தில் இருப்பதுபோல் தான் நினைப்பு. உன் ஆலோசனை பெற்றே வைத்தியம் செய்வார். அவ்வளவு உன்னில் நம்பிக்கை; உன்வாக்குத் தேவ வாக்கு அவருக்கு. தனக்குமட்டும் அல்ல. எங்களுக்குந்தான். எதற்கும் உடனே மோகனைக் கேட்போம் எனக் “கோல்” எடுப்பார். தன் பேரன் வைத்தியத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கை அவருக்கு. உனக்கும் உறவினர் - அல்லாதவர், பெரியர் - சிறியர், தெரிந்தவர் - தெரியாதவர், நல்லவர் - கெட்டவர், வேண்டியவர் - வேண்டாதவர் என்ற பேதம் பாராத மனம்; இந்தச் சமநோக்கு யாருக்கு வருமையா! நினைக்க நினைக்கத் தெவிட்டாது உன் செயல்கள் நினைவுகள்; சொல்லி மாளாது. சத்தியம் உணர்ந்தோர்க்குச் சாவென்பதொன்றும் உண்டோ? என்று எப்பவோ கேட்ட பாடல் வரி மீண்டு என் காதில் ஒலிக்கிறது; என்மனதைச் சாந்தப்படுத்துகிறது. நீ...நீ மறையவில்லை; மறையாது எம்மனத் திரையில், ஆனைவிழுந்தான் திருவடி நிழலின் கீழ் வாழ்கின்றாய்! நீ தேடிய புண்ணியம் உன் குடும்பத்தைக் காக்கும்; வாழ்விக்கும். கலங்க மாட்டோம்! இந்த நம்பிக்கை கண்ணீரைத் துடைக்குமா? மனச் சாந்தி ஏற்படுத்துமா? பேதைமனம் ஏங்குகிறது; ஆயின் நீ கோயிலுக்கு ஊருக்குச் செய்த பணிகளில் எம்நினைவில் நின்வாழ்வு கண்டு மனம் சாந்தி அடைகிறது. உன் நினைவுகள் என்றும் எம்முள் உயிர்த்து நிற்கும். நீ எம்மை விட்டுப் பிரியவில்லை என மனம் அமைதி அடைகிறது. உலகு உள்ள வரை நின் பணியில் புகழில் நீ வாழ்வாய்! உன் குடும்பம் வளரும்; குறைவின்றி வாழும்; நின் ஆசி உண்டு. இப்பொல்லா உலகிலிருந்து நீ விடுதலை பெற்றுவிட்டாய். எல்லாம் நல்லதுக்கே. உனக்கு இனிப் பிறப்பே இல்லையடா! நீ கடவுளுடன் கலந்து விட்டாய். இது சத்தியம். வாழி நீ வானுலகில்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” - குறள் 50

உன்னை நினைந்துருகும் பேயிப்பாட்டி (சிவயோகமதி).

An Irreplaceable Loss to the Family

The tragic death of Dr.Mohan sent ripples and shock waves not only among his immediate kith and kin and medical fraternity, but also far across the shores in Sri Lanka, among his countrymen, particularly, in his birthplace at Illavalai. I am at a loss for words to express my grief, distress and despondency over the demise of one of the most endearing and astounding personalities in my family circle.

Born and bred in an orthodox and educated family, he had his early education in Mahajana College, Tellippalai. He was a brilliant student and won the praise and applause of all his teachers and co-students. He entered the medical faculty of the University of Jaffna, where he qualified as a Bachelor of Medicine and Surgery by his diligent and dedicated hard work. As a Doctor, he served in the hospitals of Colombo and Jaffna. By his sincere and magnanimous humanitarian approach in the performance of his services and duty, he won the hearts and minds of all the people, he served. By his love, kindness and care in the performance of his services, he earned the everlasting reputation and affection of all the members of the society in the districts, he served.

After a brief and illustrious career in Colombo, Sri Lanka, he opted to migrate to the United Kingdom to follow a specialist course in the field of Anaesthesia. As a specialist Doctor, he earned fame and praise of all his colleagues and superiors, particularly in a very competitive environment in U.K. Though, he was fully occupied in the performance of his specialist duties, he was very interested and concerned of the problems of his motherland. He worked hard to promote a number of projects and Aid programmes, particularly in the Jaffna District, with the objective of not only developing the place, but, also with the aim of ameliorating the hardship of the suffering of the needy, among the community at large.

Though, he was very much immersed in his professional and service activities, he was extremely careful to attend to the needs of the family. He was meticulously careful and was guided and brought up with affection and dedication.

He was a loving husband, affectionate father, dutiful son and above all a gentleman par excellence. I always seek his advice in times of crisis and I regret very much his demise. His affection, love and the service he rendered will long be remembered and his name, fame and reputation will remain indelible in the sands of time. This is a great loss to me and my family and I am at a loss for words to console my niece Bawani and her daughter Kobika.

**Your Loving Mama,
Shanmugligam
Colombo-Sri Lanka**

நீங்காத நினைவில்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” - குறள் 50

என்ற திருவள்ளுவரின் குறளுக்கு உதாரணமாக வாழ்ந்து, எங்கள் உள்ளத்தில் என்றும் உறைந்து நிற்கும் அமரர் டாக்டர் சிவராஜரட்ணம் மோகன் அவர்கள் “வாலைக்குமரி” என கவிஞரால் புகழப்பட்ட இளவாலை திருவூரில் வடக்கில் கல்விச் சேவைகளில் பல உயரிய பதவிகளை வகித்த மதிப்பும் புகழும் மிக்க காலஞ்சென்ற சிவராசரத்தினம் - புல்பராணி தம்பதிகளின் சிரேஸ்ட புத்திரனாக உதித்தார்.

“விளையும் பயிரை முளையில் தெரியும்” என்பதற்கேற்ப சிறாராக இருந்த போதே அவரின் திறமை தென்பட்டது எனலாம். சிறுபராயத்திலிருந்தே கல்வி கேள்விகளில் மிகவும் புலமை மிகுந்தவராகவும் சிறுவர்களுடன் அன்புடனும் பண்புடனும் ஊரில் சிறுவர் குழாத்தில் தனித்துவத்துடன் பிரபல்யமிக்கவராக மிளிர்ந்தார். தனது பாடசாலைக் கல்வியை அகில இலங்கை ரீதியில் சாதனை படைத்து, மேற்படிப்பை யாழ் மருத்துபீடத்தில் மேற்கொண்டு அங்கும் தனக்கென ஒரு முகவரியுடன் பூர்த்தி செய்தார்.

இவர் தனது இல்லறத்துணைவராக எமது பெறாமகள் முறையிலான டாக்டர் பவானியை (சௌமினி) கரம் பற்ற விழைந்த காலம் வரை மோகனுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புகள் இருந்ததில்லை. பவானியை மணம் முடித்த பின்னர் அவர் எம்முடன் அந்நியோன்யமாக நெருங்கிப் பழகினார். எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் போன்று மிக வாஞ்சையுடன் எங்களை பவானியின் உறவு முறையில் சித்தப்பா, சித்தி என்றே அழைத்து தனது அன்பை, நேயத்தை வெளிப்படுத்தினார். மருமகனும் ஓர் மகன் தானே என்பதில் நாமும் அகமகிழ்ந்தோம். மோகன் எவ்வேளையிலும் தன் புன்னகை மாறாத இன்முகத்துடன் காட்சியளிப்பதுடன் உற்ற இடத்து உதவிக்கரம் வழங்கும் சேவை மனப்பான்மையுடையவராகவும் மிளிர்ந்தார்.

எமது வீட்டுக் கருமங்களில், அவர் முன்னின்று தன் வீட்டுக் கருமம் போன்று ஆற்றிய பாங்கு, எமக்கு இடர் ஏற்றப்பட்ட போது, விரைந்து உதவியமைவை இன்றும் நினைக்கும் போதும் மனம் நெகிழ்ந்து உருக வைக்கிறது.

நாம் இலங்கையிலிருந்து லண்டன் வருவதற்கு சிரமப்பட்டபோது எமக்கு விசா (visa) எடுப்பதற்கு உதவியாக ஸ்பான்சராக (sponsor) முன்வந்ததுடன் பின் அது மறுக்கப்பட்ட பின் எம் சார்பில் விசாரணைக்குழு முன் தானே வக்கீலாக ஆஜராகி விசாரணைக்கு முன் முகங்கொடுத்து வாதிட்டு விசா பெறுவதற்கு உதவியமை இன்னும் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது. இன்று நாம் லண்டனில் நிரந்தரமாக பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளுடன் கூடி வாழ அடிகோலி உதவியமை என்றும் மறக்கவொன்னா வொன்றாகும்.

நாங்கள் லண்டனில் வாழும் போது சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அவருக்கிருந்த கரிசனை, பண்டிகைகள், பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் பொழுது போக்கும் வைபவங்கள், இவற்றில் நாமும் கலந்து கொள்ளவும், களிப்புற உதவிய பாங்கு, எண்ணத்தோறும் மனம் உருகுகின்றது. தன் செல்வமகள் கோபி போன்று, சகல உறவினரின் சிறுபிள்ளைகளுக்கும், கிறிஸ்மஸ், மற்றும் வருடப்பிறப்பு போன்றவற்றை ஒழுங்கு செய்து எல்லாப்பிள்ளைகளையும் தன்பிள்ளை போல அன்புடன் அரவணைத்து கொண்டாடி வருடந்தோறும் மகிழ்ச்சி செய்தார். மேலும் சுற்றுலாப் பயணங்களை ஒழுங்கு செய்து, வெளிநாட்டில் வதியும் உறவுகளையும் இணைத்து சுற்றுலா விடுதிகளிலும் சில தினங்கள் தங்கி கூடிக்குலாவி மகிழ்ந்ததை மறக்க முடியுமா?

நாங்கள் மெல்லிய சுகவீனத்திற்கு ஆளாகியபோது அவர் அளித்த ஆறுதல் மற்றும் மருத்துவ உதவி பெற வழியமைத்தமை, நேரில் வந்து காத்த உதவிக்கரம் எங்கே? நாம் ஓய்வுதியம் பெறும் வண்ணம் மாதாந்தம் வழங்கிய உயிர்வாழ்சான்றிதழ் இவை யாவற்றையும் நினைக்க இதயம் கனக்கிறது. மோகன் ஒரு மகாமனிதன், உத்தமோ உத்தமன், மனிதகுலமாணிக்கம், ஓர் சகாப்பதம். சிறந்த மனிதர்களாக, மனித நேயத்துடன் சகலரையும் அரவணைத்து வாழ்வது எப்படியென வாழ்ந்து காட்டிய மகா புருஷர், மகாத்தமா. அன்னாரின் இறுதியாத்திரையின் போது அலை அலையாக வந்து அஞ்சலி செலுத்திய அன்பர்கள் தொகை மற்றும் மாதக்கணக்காக நாள்தோறும் பத்திரிகைகளிலும் மற்றும் பிற பிரசுர சானதங்களில் வெளிவந்த அஞ்சலிகள் எவருக்கும் கிட்டாத நினைவலைகளாகும். அன்றில்பறவை போல் தன் துணையிழந்து துடிக்கும் மகள் பவானி மற்றும் பாசமிகு தந்தையை நினைந்து பரிதவிக்கும் கோபிக் குஞ்சுவிற்கும் இறைவன் தான் ஆறுதல் வழங்கவேண்டும்.

அன்னாரின் ஆத்மா சாந்திபெற இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

சித்தப்பா, சித்தி

நாகேஸ்வரன்

I am really blessed that I have got an opportunity to express my sincere gratitude to late Dr Mohan as I am deeply indebted, though I knew Mohan from his childhood, my close association commenced, when he became a member of our family by marriage to my beloved niece Bavani. Since then, I used to admire whether there can be a person of such caliber, cool temper, soft spoken with pleasing words, guidance with right advice, timely assistance financially and physically to relatives and people in need. In short, his character is incomparable unique and dynamic.

To me Mohan is not a nephew and he is more than a son. His repeated assurances that he will care for me lifelong gave me confidence that I am not lonely. The assurance were not mere words, he fulfilled by sponsoring me to UK twice to spend few months with his family. My stay with them was very comfortable and full of happy moments. Mohan was concerned whether my stay was very peaceful? It was another ever lasting green memory in my life.

My trip to India with him and his wife (my niece Bavani) in December 1997 was the journey with full of joyous events laughter and enjoying delicious food.

Now Dr Mohan is no more, his demise is a great blow to the entire family and that vacuum cannot be filled by. I can only pray that his soul will rest peacefully in god's hand. Mohan is still with us definitely looking after all of us from his new residence. Numerous appreciations, condolences and sweet memories of Dr Mohan flashed in the social media from the date of his demise, even for many more months after, by people known and unknown around the world, reveal that Mohan lived his life the fullest within a short period.

May his soul rest in peace!

Om Shanthi Om Shanthi....

Kunchu Chithi-Colombo
Aunty Shanmugeswari Thiyagaraja

Mohan Aththan – Voice Un Spoken

You had a beautiful smile & Caring
You were a great medical Guru
You loved your voice
You were a caring person with an open heart
You were a lover of justice, a hater of the hateful
around you.
Reliever of others' pain, but not your own.
A grateful brother, an adoring uncle.
We loved to watch your style
A champion of the life
You were a father, brother, uncle, and a friend
You made your world a better place.

Kuganathan - Sri Lanka
Your cousin

Mohan Mama – Voice of Nephews

You were a someone belief yourself.
You laughed and told jokes, you teased and smiled.
You cared and loved and hugged.
Your heart was so kind.
You played and studied and worked hard.
You like to enjoy and play with us.
You were called Mohan Mama...
but you taught us every time
How to Study & live a better life

Gobinesh and Sarvesh
Your Nephews from Sri Lanka

உங்கள் நினைவுகளுடன் தங்கச்சி பொண்ணு!

மனித பிறவியிலே இழப்போ, இறப்போ இவை இரண்டும் வார்த்தை வடிவிலே மிககொடுமை தான். அது நம் வாழ்வில் வந்தால்? மோகன் அண்ணாவின் இழப்பும் என் வாழ்வில் மிகபெரிய ஈடுசெய்ய முடியாத இறப்பு. இறந்துபோன உனக்கு அது ஒரு இயல்பாக இருக்கலாம் ஆனால் நமக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பெரும் இழப்பு. இறப்பே இல்லா இறைவன் அதை நமக்கு மட்டும் தந்தது ஏன்? இறைவா நீ ஒரு சுயநலவாதிதான்.

உறவுகளின் பெருமை அதை இழந்தால்தான் தெரியும் என்பார்கள். ஆனால் நீ இருக்கும்போதே அதை நிரூபித்து விட்டாய். பிறக்கும்போதே பெயர் வைத்தார்கள் **Dr** மோகன் என்று, நீ அதுவாகவே மாறினாய். வைத்தியனாக, சமூகசேவையாளனாக, நீங்கள் செய்த சேவைகள் அளப்பரியது. உறவுகளின் மகத்துவம் அறிந்த நீங்கள் ஒவ்வொரு உறவுக்கும் உங்கள் நேரத்தை, உங்கள் ஆலோசனைகளை வழங்கி எங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு படிக்கல்லாக இருந்தீர்கள்.

நல்லூர் கந்தனின் பக்தனாக நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் வரும்போது திருப்பள்ளி எழுச்சி பார்க்க போவதை எந்த காரணத்தாலும் தவறவிட்டதில்லை. ஒவ்வொரு தடவையும் நாங்கள் நாளை கோவில்போக வேண்டும் ஆயத்தமாக இரு என்பீர்கள். ஆனால் உங்கள் அதிகாலை 4 மணி, ஆனால் என் அதிகாலை 7 மணி அதனால் அவள் பாவம் என்று நீங்கள் சென்று விடுவீர்கள். எங்கள் திருமணத்திற்கு சிங்கப்பூர் வந்து எங்களை வாழ்த்தினீர்கள். அண்ணா என்ற கடமையில் இருந்து ஒரு போதும் நீங்கள் தவறியதில்லை. ஒவ்வொரு தடவை தொலைபேசியில் பேசும்போதும் நீங்கள் பேசும் ஒவ்வொருவார்த்தையிலும் கலந்து இருந்தது உங்கள் அன்பும் அக்கறையும். தங்கமகனாய் அப்பாவுக்கு தலைமகனாய் எல்லோருக்கும் நல்ல ஆலோசகனாக இருந்தீர்கள்.

உங்கள் ஆத்மசாந்தியடைய எல்லாம்வல்ல ஆனைவிழுந்தான் விநாயகரை வேண்டிநிற்கின்றோம்.

மீண்டும் ஒரு ஜென்மம் இருந்தால் என் உறவாக, என்னை உருவாக்க நீ வா!!!!

லோஜி, லலித், வருண்
Sydney-Australia

My connection with Mohan Athaan

The relationship I shared with Mohan athaan was very special as I was very close to him from my childhood and he used to play the role as my big brother. When we were living in Ilavalai, Mohan Athaan used to carry me and my sister on his shoulder. Although we had a big age gap, when he was with us, he turns into a kid again and used to play with us, even now I have observed the same thing when he was playing with my son Hary and other kids. I still remember him visiting our home, watching movies together, playing cards, having meals together and taking us to temple festivals. He is my favourite cousin and I felt that he can fulfil any of my wishes.

Every time when we travelled to Colombo, he used to take us for day out and try to keep the whole day filled with fun. Once I asked him about operation theatre and wanted to see it. I think he was working at Colombo National hospital at that time. When we went to Colombo, he kept that in his mind and took me to the operation theatre and showed me all the surgical instrument and explained its clinical use. While I was preparing for my A/L's in Jaffna, he always asked whether I need any books or any other thing from Colombo and he sent lots of A/L past paper and textbooks.

After that Mohan athaan moved to the UK and few years later I also moved to the UK for my higher studies. Since I was staying in Wales, he was worried that I was on my own and he always made sure that I am alright and at least he will call me once a week just to make sure everything was fine. Although being a consultant in the UK and leading a busy life, Mohan athaan always gave time for everyone and he never miss any family events.

He never missed to wish us on our especial occasions. He will definitely make a call to wish us on our birthdays and anniversary before the day end and we always expect his call. When my wife was pregnant with Hary, whenever I call him even if he was at work, he would just answer the call and ask "Is everything alright? I am just heading to the theatre shall I give you a call later?". These might be simple things, but for a busy person like Mohan athaan, he surely can't do these things if he really doesn't give us priority and we always value them and the best part was he did the same for everyone in his circle.

On January 19, 2020, we lost our dearest Mohan athaan. He was kind, loving, caring, and stood up for others. He was not only a great cousin but a role model for many of us through generations. Every time we met with him, we learn something new, from the way he treats Saumini Chithi and Kobi to the way he communicates with others in general.

Mohan athaan had been a great inspiration not only for his achievements but also as a human being. That is why I wanted him to start my son Hary's first letters (Vidyarambam). (For me this was very important that my son gets the best education.) When I asked Mohan athaan whether he can help us starting Hary's first letters, he immediately accepted. On that day he got the whole day off from his work and he organised everything for us and we were able to see that he took this responsibility very seriously and did everything for Hary whole heartedly. I felt that he got my son's entire career on his shoulder and I learnt from him that whatever we do we should do it with love and affection.

Everyone knows kids love Mohan athaan, the reason is he spends time with all the kids. Hary is just 4 but he still keeps Mohan athaan in his prayers, it really melts my heart when he says "Mohan mama should stay happy wherever he is ". These words come out from him only because he has felt the warmth and affection from Mohan athaan. I still remember the days Hary cried for him stay at our home every time he visited us. Even Mohan athaan promised that he will arrange a trip when we met on the 2019 New Year's Eve. Although, Mohan athaan's departure was sudden, we cherish the good memories that we have with him and we still feel that he is with us all the time.

Om Shanti!

Mayooraj Murugathan - London
(Cousin)

In loving memory of a special Cousin

I always felt so lucky to have a cousin brother like you Mohan athan. I still cannot believe that you are no more with us. You were an only source of our family advisor, doctor, and role model. I have come to learn that you have been a role model not just for our family and our extended family but, for countless other people.

I have never met such an engaging, trustworthy, and committed individual. You had a passion for teaching and medicine. I always felt you had a mission in sharing your passion for medicine and teaching to your family and friends alike. No one else was educated, stylish and professional as you. Your kind and sweet memories will always be with us.

As I have admired your ways, style, especially your success, I hope and try to follow your footsteps to accomplish my goals in life and earn the same kind of respect and acknowledgment you did. (I hope to push myself and motivate myself without your inspiring words, be best of me and make a difference to others around me positively.)

You will be truly missed and forever remembered. Who is going to call me “adiye machal”, “pettaikutti” ...?

I pray you find peace and rest wherever you are athan.

Anpudan

Adiyemachal - Niruba Sabesan (Canada)

MOHAN YOU WERE A HERO

Mohan, you were a hero in our heart and a huge inspiration for many! You went beyond and above to help many not only as a doctor also as a most kind- and warm-hearted person. Achi aunty first saw you as a cute little baby boy like a “Little KANNAN”. Your Amma was my “dearest Acca” and your Appa was my Tamil teacher.

We closely bonded when you came to Kandy to do your internship. Whole lots of sweet and happy memories. You became my first son. You made enormous effort to take care of my kids – Selvan, Rani and Sutha. I still hear that sweet voice -you call Sutha as “Chellam”. She was delighted to get her first work experience under you when she came to the UK. This bond couldn't have been any better.

When you introduced Saumini as your other half in Kandy she became part of our family too. We all shared a great love.

We see you through Kobika and we will always cherish the great memories. Mohan, you will always be in our hearts...

Ragunathan family

(Achi aunty, Selvan, Rani and Sutha families).

A Tribute to Mohan Atthan

I have been staring at my keyboard for days now, because there is no combination of words that do justice to Mohan atthan's legacy, and the huge impact he has had on my life. Even though I live half way across the world in New Zealand, the attachment I have towards Mohan atthan is something I cannot explain. Mohan atthan was an incredibly selfless man and always put his family and friends first. Without fail, at least every month he would make sure to catch up with our family over the phone. I will forever miss him calling me "machchaal", and giving me life and career advice. He always looked out for me and wanted the best for me.

My fondest memory with him was when I got to spend 6 weeks in London with Mohan atthan, Saumini acca and Kobika. Mohan atthan had arranged for me to do my medical elective at his hospital. Mohan atthan and Saumini acca took care of me and made me feel so loved and welcome, and I will forever be grateful for them. I admired the undeniable love Mohan atthan had for Saumini acca and Kobika.

Despite coming from humble beginnings, through his hard work and determination, Mohan atthan excelled to get to the position he was in his career. I remember he would say that he only had a plan A, never a plan B, because his plan A always became successful. He worked hard and strived for the best for his family.

I had the privilege of seeing Mohan atthan at work. He was well respected by his colleagues. Often when we were driving in the car, he would get calls from the hospital. I admired his calm and patient demeanour whenever he spoke to anyone. Before his operating theatres, he would play "Que Sera Sera" by Doris Day, and it would immediately put everyone at ease. Now whenever I feel stressed, I start singing this song and it straightaway makes me calm and I think of Mohan atthan.

Our cousin, Kugan anna and his family travelled to London from Sri Lanka around the same time, and we all did a family road trip around Scotland. Mohan atthan had arranged the whole trip to every last detail. I still remember those van rides of us all singing and laughing in the car together as we drove along the Scottish Highlands. After my trip, Mohan atthan surprised me with a video he had compiled of all our special moments together. I often watch that video and will forever cherish those memories together with Mohan atthan, Saumini acca and Kobika.

Nothing will ever fill the massive void he has left behind. He was a huge pillar for our family. But all I can do is work hard to make him proud and try to become at least 1% of the human he was. The legacy of Mohan atthan will forever live on, and I couldn't be more proud and grateful to be his cousin.

Your cousin,
Dr Logitha Sritharan
New Zealand

மனதை விட்டு நீங்காத மோகனின் நினைவுகள்

இந்த நினைவுகளை மீட்டும் நான் மோகனின் சித்தப்பா. நான் அவரது தந்தையின் உடன்பிறவா சகோதரன். மோகன் என்னைவிட ஐந்து வயது இளையவர். இருவரும் இரண்டு தலைமுறையை சேர்ந்த உறுப்பினராக இருந்த போதிலும் ஒன்றாகவே விளையாடி, முக்கியமாக பாடசாலை விடுமுறை நாட்களை ஒன்றாக கழித்து நண்பர்கள் போல பழகி மகிழ்ந்தோம். இருந்தும் மோகன் என்னை சித்தப்பா என்று அழைப்பது அவரது ஆழ்ந்த பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்களை மேம்படுத்துவதாகவே அமைகிறது. அவரது அரிய குணாதிசயங்களை நான் அருகில் இருந்து பார்த்து மகிழ்ந்த அழகிய நினைவுகள் எப்போதுமே என்மனதில் பசுமையாக உள்ளது.

விளையும் பயிரை முளையில் தெரியும் என்பதிற்கு மோகன் ஒரு நல்ல உதாரணம். சிறு வயதிலேயே உனது பெயர் என்னவென்று நாங்கள் கேட்டால் “நான் Doctor மோகன்” என்றுதான் கூறுவார். வார்த்தைக்கு ஏற்றாற்போல் வாழ்ந்தும் நடந்தும் காட்டினார். மோகன் தன்தொழிலை பரிபூரணமாக ஒருமனித நேய சேவையாகவே செய்து வந்தார். நோய் சம்பந்தமாக உற்றார் உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் அனைவர்க்கும் முன்னின்று உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் தயங்கமாட்டார்.

நான் மோகனிடம் கண்ட இன்னுமொரு நற்பழக்கம் புத்தகம் மற்றும் பத்திரிகை வாசிப்பது. மோகனின் அபரிதமான பொதுஅறிவும் தான் படித்ததை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் திறமையும் எமது குடும்பத்தினரை பெருமைப்பட வைத்ததுடன் அவரது கல்வித்திறமையையும் வெளிப்படுத்தும் ஒன்றாக அமைந்தது. அத்துடன் அவர் பங்குபற்றி பரிசில் பெற்ற பேச்சுபோட்டிகள், விவாத அரங்குகள், பாடம்சம்பந்தமான சிறப்புபரிசில்கள் கணக்கில் அடங்காது.

விடுமுறை நாட்களில் நானும் மோகனும் சுரேசும் சைக்கிளில் ஒரு மைல்தூரம் சென்று பத்திரிகை வாங்கி வருவோம். வீடுவந்து சேர்ந்ததும் யார் முதலில் பத்திரிகை படிப்பது என்று சர்ச்சை வரும். மோகன் எப்போதுமே விட்டுக் கொடுத்து, பத்திரிகையை பகுதியாக பிரித்து கொடுத்து அதை சுமுகமாக பிரச்சனையை தீர்த்து விடுவார். சிறுவயதிலேயே அவரது பக்குவப்பட்ட மனசை கண்டு நான் வியப்பதுண்டு. அதேபோல் விளையாடும்பொழுது ஏ right advise தாவது சர்ச்சை வந்தால் அதைமிக சுமுகமாக தீர்த்து வைப்பார். எப்போதுமே நடுநிலைமையும் நல்லது கெட்டது சீர்தூக்கி ஆராயும் தன்மையும் இவரது பண்புகள். எப்படிப்பட்ட மனிதருடனும் அவருக்கு ஏற்றார் போல் வளைந்து கொடுத்தும் விட்டுக் கொடுத்தும் பழகும் தன்மை உடையவர். மோகன் எவருடனும் மனம் நோகும்படியாகவோ, குதர்க்கமாகப் பேசியோ நான் பார்த்ததில்லை.

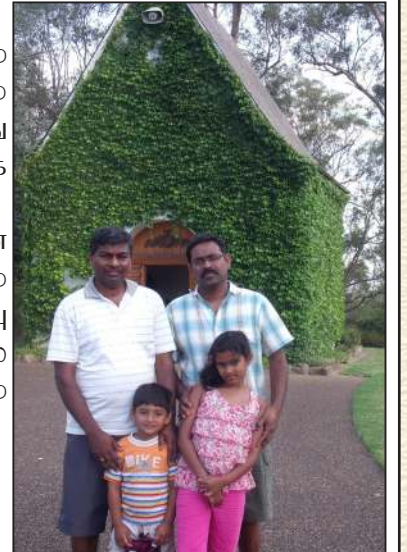
மோகன் சிறுவயதில் தனது தந்தை வழிபேரனுடன் MGR படங்கள் பார்ப்பதுண்டு. அவரது பேரன் அந்த கதைகளில் இருக்கும் ஆழ்ந்த சமுதாய கருத்துக்களையும் சமூககோட்பாடுகளையும் மோகனுக்கு விளக்குவார். இவையெல்லாம் மோகன் மிக்க ஆர்வத்துடன் கேட்பார்.

சிறு வயதிலேயே சிறந்த பண்புகளை தனக்குள் வளர்த்துக் கொண்டு குடும்ப பாரம்பரிய பண்புகளை பின்பற்றும் நல்லபண்பு மோகனிடம் இருந்தது.

நாட்டு நிலைமை காரணமாக நாங்கள் வேறு தேசங்களில் இருந்தாலும் நாம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வோம். அந்த சந்தர்ப்பத்திலும் விடுமுறைகளில் சந்திக்கும் பொழுதும் எனது தேகசுகம் மற்றும் எனது குடும்பம் சம்பந்தமாகவும் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சி பற்றியும் மிக்க அக்கறையுடன் விசாரிப்பார்.

மோகன் எம்மை பிரிந்தது ஒரு கனவாக இருக்கக்கூடாதா என நான் தினமும் நினைத்து கொள்வேன். நல்ல மனிதர்களை ஆண்டவன் தன்னிடம் சீக்கிரமாக அழைத்து கொள்ளநினைக்கிறான் போலும். மோகனின் இழப்பு மிகவும் கவலைக்குரியது. ஆனால் அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை எமக்கு நல்ல ஒரு எடுத்துக்காட்டு. அவரது நற்பண்புகளை பிறர் கூறி நான் கேட்கும் போது பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறேன்.

மோகனின் ஆத்மசாந்திக்கு பிரார்த்திக்குறேன்.

விக்னேஸ்வரன் சபாரத்தினம்
மோகனின் சித்தப்பா (அஸ்திரேலியா)

Chithi's Cherished Memories of Mohan

When Suresh asked me to write about my memories of Mohan, the first thoughts that rushed into my head were of his pleasant, calm, caring, friendly and humble personality. I only came to know Mohan many years after I got married to his paternal uncle Vigneswaran. Even though I only met him personally 24 years after I got married, I always felt that I knew him and Suresh for much longer, because my husband spoke often and fondly about them and his memories of the days they spent together in their youth.

Even though we lived in many different countries, my husband and Mohan managed to keep in touch through regular phone calls and whenever Mohan called us, he always made sure that he spoke with me too, as he called me "Chithi". In 2010, we went on a family holiday to Europe and London was our first stop. When we met Mohan at our rented accommodation, I was so overwhelmed to see how caring he was. He arrived with a mobile phone all set up for us with his and Saumini's phone numbers, some immediate cash in UK pounds and Euros in case we hadn't thought to exchange currency in advance, and a care package of essentials. From that first day of our trip, he called us daily regardless of where we were in Europe, checking to see that we were alright. He also informed his friends in France, Germany and Switzerland about us and provided us with all their contact details in case of emergencies. I was always amazed to see no matter how busy he was with his work, he allocated time to speak with us and offer advice and guidance over the course of our travels.

We were fortunate to be able to spend Christmas day with him, Saumini and Kobi during that holiday, and enjoyed experiencing their hospitality and love. Mohan was always in touch with our daughters, sharing lessons learned from his own life experiences, and giving them tips to guide them through their careers and future prospects. He loved to hear about their achievements and took pride in them as a close family member would do – in return, he was always so proud to share Kobi's achievements.

I am so lucky to have known Mohan. He has left a lasting impression on our family. We are all deeply saddened by his loss, but comforted by the knowledge that his good deeds will stay with us forever. I include Saumini and Kobi in my daily prayers, and ask the Almighty to give them the strength to cope with this loss and move forward with their lives.

Your Chithi
Visa Vigneswaran
Australia

"If you can remember me, I will be with you always" – Isabel Allende

An Equilibrium Lost its Balance

With great sorrow and pain, I am penning my thoughts as I reflect on how Mohan Anna's soul grew wings so suddenly and decided to fly away from us all. While struggling to come to terms with his demise my memory goes back to the year 2000, the year in which I first encountered Mohan Anna during his visit to Colombo. He was introduced to me briefly by my then girlfriend and wife now as a BIG Brother to many in her family. He was kind of a help desk to many in her family for medical and other advice and his advice was extremely valued because he had this art of delivering it gently but firmly.

My relationship with Mohan Anna and his family started well before my marriage to my beloved wife Soroobini (Chooty). Today I am blessed to be part of her family truly because of his direct involvement in convincing my in-laws to give their daughter in marriage to me. Since then, our families have kept closely in touch through many regular interactions, family gatherings, overseas trips and many more memorable moments. Remembering all the fun moments and wonderful times we spent together fills me with great joy and immense gratitude. He left us with a legacy of good memories.

I am terribly saddened and was clueless that the curtains would come down so soon. Mohan Anna was a true caring friend to many, and an uncle greatly loved by all his nephews and nieces. He was always so optimistic and cheerful and gave his undivided attention and love to all. He was one of those who practised what may come, I am going to smile today and make others happy. He radiated happiness always and I have never seen a dull moment in him at least whenever I spoke to him or spent time with him. There is a great saying that goes as "Successful people have two things on their faces, Silence and Smile. Smile to resolve problems and Silence to avoid problems". And Mohan Anna had both in abundance.

As time passed, we met many people, some stayed with us some moved on. Some kept in touch, some forgot. We realized what our forefathers meant. In this world many are simply running day and night to keep up with the world and friendships are based on materialistic values and it is so difficult to sustain true relationships. I began to realize that you cannot be friends with everyone, and that a true friendship requires dependability, personal investment, and obligation. Mohan Anna displayed all these qualities and constantly kept in touch with my family no matter how busy he was. He believed in keeping in touch with people and teaching our children the importance of family relationships. My grandparents and parents said "Be nice to everyone around you and of these people one may become a genuine friend. If you are able to make even one good friend in your lifetime, you will be very blessed". And to me Mohan Anna was truly a genuine friend.

The wounds in our hearts will slowly heal with time but memories of Mohan Anna will stay with us forever. May your Atma rest in peace and may you enjoy bliss and love with the Divine.

Your ever loving brother in law
Rajendran Ponniah

Sydney, Australia

The song is ended, but the melody lingers on...

Wherever a beautiful soul has been, there is a trail of beautiful memories. Say not in grief, 'he is no more' but in thankfulness that he was.

It is an honour and privilege to write a few words about my favourite cousin in law, Mohan Anna. My association with Mohan Anna started only after his marriage to Bawani Akka unlike many of my cousins who knew him while growing up in Ilavalai, Jaffna. Although I have met him briefly as a child during my visits to Jaffna, I have always felt that I have known him for most part of my life as I grew up hearing about him and his family from my cousins.

My childhood was filled with love and lessons learnt through the relationships I had formed with my first cousins, uncles, and aunts. These relationships were particularly powerful as I was growing up and raised me in soul and spirit, and I will always be grateful for these connections that enriched me emotionally. I grew up privileged to have Bawani Akka as my older cousin sister. This strong bond between Bawani Akka and myself enhanced my relationship with Mohan Anna. Over time he became my Big Brother not by blood but by heart and soul. I never considered him as my cousin's husband.

Over the years I saw him as a strong, independent man whom I admired for his sharp wit, confidence in his decisions, honest statements and overall a kind and caring personality. He was one you could talk to on anything and he was always there for you when you needed him. And Mohan Anna was not a mere theorist who had read the books. He walked his talk and walked it tall. He was extremely modest, never liked pomp and publicity, had very practical perspective on life, and was very focused on the things that he valued: family and spirituality. He was cheerful, fun-loving and was full of life. His cheeky smile could light up a room and he touched everyone with his genuine sweetness and wide-reaching generosity.

These were the hallmarks of Mohan Anna. All of which shows that he followed the principle - Help Ever Hurt Never, Love All and Serve All!

The list will be endless if I list all the personal and lovable qualities of Mohan Anna that I admire. Firstly, I really admire the love and affection he showed everyone. He for one was always surrounded by my cousin's family and did not have a big family circle of his own in London. But the way he embraced and treated all of them as if they were his own is a quality only a few would possess. If you take some time to put together some statistics to capture his service for my cousin's family, you will be shocked at all he has done over the years.

Secondly, I really like the way he treated young and old alike. He had very pleasing mannerisms, excellent body language, moderate speech and controlled tone even when he was upset. He could easily relate and have a good conversation with my daughter Srutheesha about her studies, friends, school or hobbies. To the elders on Bawaniakka's side of the family he was like a God sent Son again not by blood but through marriage. Whether you needed simple advice, an empathetic ear, a shoulder to lean on; companionable silence, a listener if you will; - he was your man; ready, steadfast, willing, and good fun. I can confidently say that amongst the older generation he was the most loved son in law.

Thirdly the way he treated Bawani Akka and Kobi is something every husband should learn from. He showed so much patience, understanding, love and respect even when they were at fault.

My marriage to my husband Raj strengthened the connection between our families. Even after Raj and I moved to Sydney our families kept closely in touch. We really appreciated Mohan Anna's caring involvement in our lives as he would never fail to speak to us once a fortnight despite his busy schedule. He would treat me like a child and would give me a dose of advice every time he spoke to me.

To Raj, Srutheesha and myself our best memories are of hosting Mohan Anna in Sydney twice and the many trips we have undertaken with his family. He was a perfectionist when it came to organising events and trips and I remember with awe and affection his immense contributions towards Kobi's and Srutheesha's age attain ceremonies.

Mohan Anna changed all our lives for the better. He will never be forgotten. This world needs many more people like him to make a difference.

Mohan Anna the God you loved could not bear the separation and decided to call you sooner than later. For us the ache of losing such a great cousin in law will permeate within ourselves for years. Mohan Anna you were an all-around loving, invested, spirited, and strong soul who will surely be loved and missed for the rest of our lives. Visiting Bawani Akka and Kobi in London will never be the same without you in the house. We pray that the Lord almighty showers his grace and blessings on you in abundance and keeps you in His loving fold always.

Another great tree has crashed in the great garden of the Lord,
And the sound of its falling brought many fond memories to all
Should we moan and wring our hands and cry,
Or should we, in the greatness of this soul, respect God's Call?

Dear Mohan Anna, what great times we had,
As our families walked together in this great adventure of life!
Wafting in my memory are your words of wisdom,
And the joy you gave all of us by your love and affection.

Thank You for who you were for so many - and to my family.
As heavens offer flowers for the return of God's gift.
With love we bade a fond farewell, one day, we will meet again!

Raj, Srutheesha and I have loving and fond memories that we will always carry with us – memories that defined Mohan Anna and memories that we will always hold dear.

“Life is a song – sing it. Life is a game – play it. Life is a challenge – meet it. Life is a dream – realise it. Life is a sacrifice – offer it. Life is love – enjoy it” Sathya Sai Baba.

With Love & Prayers,
Soroobini Rajendran (Chooty)
Sydney, Australia

Mohan Mama's Memory Lives On.....

Mohan Mama was ambitious, caring, thoughtful, quick-witted, intuitive, smart, and extremely loving. This was the mama that I had known and had spent several occasions with.

My first memory of Mohan Mama was from his visit to Australia in 2009. They had come as a family; Bhavani Mami, Mohan Mama and Kobi Akka. I don't have much recollection from that year as I was only 3 years old, but the pictures evoke many feelings and emotions. We visited several monumental landmarks in Sydney and Melbourne together.

Following their visit to Australia in 2009, we travelled to London for the first time in 2011. We were hosted by Bhavani Mami and Mohan Mama in their beautiful home and Mohan Mama's hospitable nature made the stay all the more enjoyable. He spent a lot of time taking us around all the sightseeing spots in London and organized a weekend at Centre Park with all my other cousins and their families.

In 2013, Mohan Mama, Bhavani Mami and Kobi akka returned to Australia for a second visit, this time during the Christmas holidays and we went on a weeklong trip to New Zealand together.

Soon after, in 2014, we flew to London for Kobi Akka's gorgeous age-attain ceremony, where we gained yet another opportunity to spend some quality time with Mohan Mama and he treated us so lavishly and spoiled us to the maximum, despite it being Kobi akka's event. We went to Paris with them after the ceremony.

The last time I saw Mohan Mama was in December 2017 when he came down to Sri Lanka to grace my age-attain ceremony. Despite his busy schedule he came down for 3 days just to make me happy and I will forever appreciate what he did for me on that trip and in every other instance that we have been together. His presence made a huge difference at my ceremony as he helped my family in many ways to ensure that the ceremony went well as planned.

These memories of Mohan Mama bring a sense of tenderness and nostalgia as I relive those unforgettable memories which I will never get back. Mohan Mama is extremely special because he treated me like his own daughter with so much love and affection. He was incredibly funny, nurturing and there are not enough words to describe him. He will call my parents quite often and would not keep the phone down until he speaks to me.

Every trip to London was one that I extremely anticipated. I looked forward to spending time with them. But this last trip in early 2020, was a trip that no one was looking forward to. Mohan Mama had left us so early, and the reason we all miss him dearly is because we felt as if we were one big joyful family. The shock of his passing has not settled but we will continue to pray for him and remember him as he rests with God. I feel for Bhavani Mami and Kobi Akka, whom I know are managing to maintain a strong exterior but are broken inside. I miss you Mohan Mama. I will remember and cherish every moment I spent with you and appreciate everything that you have done for us.

Your Loving Niece
Sruthee Rajendran
Sydney, Australia

REMEMBERING WELL

Dear Mohan anna,

It's been one year since you left your loved ones. We will remember your memories and the love which you have spread everywhere.

You and Bavani Akka visited our house when we were a newly-wed couple. We talked about our wedding and my family back home. We still remember your brilliant sense of humour. We wish we had more chances to see your laughs, your cute talks, and tender smiles! Over the years we met on several occasions and you remained the same. You were so down to earth and kind. In your life you helped so many, you were a role model to so many and you were greatest source of courage and inspiration to so many! Mohan anna, you looked for the best in others and gave the best you had. Our heart was broken the day you left us and we were all in deep sorrow.

A truly beautiful soul ascended to way to the divinity.

Asha Ganesharaj

London

MISSING MY BELOVED PERIYAPPA

Dear Dr Periyappa,

You were very nice uncle to me and all my cousins. You loved and cared all of us, as you loved and cared for Kobi acca. You wanted all of us also to study well like your daughter Kobi acca. When me and Harrish passed 11 plus exam, you were so happy that you took both of us to a restaurant and gave us a good meal and gave us fifty pounds each.

You were also very helpful to us in every way. Once my parents couldn't take me to SriLanka to attend an important function, you volunteered to take me along with you. I can never forget the trip that I enjoyed with you all for my life time! Whenever there is any function in our house, you were always there with periyamma and Kobi acca.

In order to make me and my cousins meet and play together, every Summer holidays you take us to beach. Then every Christmas you arrange party at your house for us. Even last year, we had a nice Christmas party at your house and you took lots of pictures with us. Next day you took all of us to see the Christmas lights at Oxford street. I never expected that it was the last Christmas that we all enjoyed with you Dr Periyappa.

I don't have enough words to express how much we all miss you but I am sure that your blessings will always be there to be successful in the life.

Love from

Koushii Jeyakumar Sahadevan

Man Of dignity yet with simplicity

Mohan anna as I call him, I have known him for nearly ten years although the feeling is as if I have known him for a lifetime. And that is testimony to the influence he has had in many of our lives including mine. Still coming to terms with his death, I can't rid of the thought of why he took the decision to leave us without reaching out for help. Whatever it maybe, for a man of his stature and wisdom, I respect his decision (as always) with the deepest sorrow which will linger forever. Amongst the many wonderful things I could recall about Mohan anna, here are few that I think are very special.

Mohan anna was always the doctor on call for any of our family illnesses and his patience to listen and guide was very admirable and in many cases his advices and comfort alone was almost like a healing touch!

His attitude to problem handling was very slick and any problem was easy to solve which he proved by the actions, offering help when needed and sometimes beyond expectations. This undoubtedly explains why he was very well respected within family, friends and colleagues. The selfless and helpful nature was what he set as an example to the generations following regardless of calibre, social status, or upbringing.

As a family member he is well known for his relentless efforts to convene family and friends. He valued the importance of families being together through thick and thin and this is not only with his immediate families but cousins, extended cousins, and friends. Which is why we still cherish those Christmases we had in his house and the endless laughter, joy, and fun. This brings me to the memory of last family Christmas, a Christmas too good to be true!

Mohan anna greets us with open arms, the warmest welcome to not only the adults but even the tiny babies, the grandparents, the venerable sitting in the comfiest spots and observing the excitement whilst us the middle aged having our hearty banter. The kids obviously up to their mischief running to every nook and corner of his house. Amongst all this calamity, Mohan anna with his usual calm and cheerful self, approaches every one of us engaging in conversations at our unique levels, also checking on our health and wellbeing. This he does whilst serving us the delicious food and drinks and keeping the kids entertained. Not a single sign of irritation, annoyance, temper or stress aside from the pure concern of whether he has done enough to keep us happy.

Surprisingly 2019 Christmas did not stop with a party and he went beyond to take us all into city to see Christmas lights. I can still remember the excitement in his face when he took the kids up and down Hamleys toys shop and when he insisted on many photo shoots with kids and families whilst strolling and enjoying the lights of Oxford street. This was his hard effort to draw us all out of our problems and make us enjoy the magical moment.

The Christmas of 2019, the most special for a long time to come I feel was orchestrated phenomenally by himself as one of the grand finales before he chose his exit. Regretfully and sadly he has left us with a gaping hole in our lives with a demise hard to comprehend but with so many examples of how to create a united front through the simple act of love and care.

Nanthini Mayouran
Cousin-in-law

பாசமிக்க மோகன் அண்ணா

எங்கிருந்தோ வந்தார்
உனது அண்ணா நான் என்றார்
அன்பும், பாசமும் அளவில்லா பற்றும்
காட்டி மெய்சிலிர்க்க வைத்தார்

எப்பொழுதும் புன்னகையுடன்
எல்லோரிடமும் அன்புடன்
பண்பிலே தெய்வமாக
உலகத்துக்கே ஒரு உதாரணமாக

யாவருக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாக
வாழ்ந்த ஒரு உத்தமர்
எனக்கு அண்ணாவாகக் கிடைக்க
நான் என்ன தவம் செய்துவிட்டேன்

இவ்வாறு பெருமிதத்துடன் மனபூரிப்பை அளித்த எங்கள் மோகன் அண்ணா இப்பொழுது நம்மோடு இல்லை என்பது என்றும் எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது நான் ஒரு ஆண் சகோதரத்தோடு பிறந்த தினால் சிறுபராயம் முதல் நான் கூடி வாழ்ந்தது பவானி அக்கா சகோதரிகளுடன் தான். எனக்கு பலவழிகளிலும் முன் உதாரணமாகவும், ஆலோசகராகவும் அவர்களே இருந்தார்கள். பவானி அக்கா இன்றும் எனக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகவே உள்ளார்.

இவரை மணமுடித்ததனால் மோகன்அண்ணா எனக்கு உறவினர் ஆனார். அன்று முதல் மோகன் அண்ணா என்னுடன் அளவு கடந்த பாசத்துடன் என்னை தனது சிறிய தங்கையாகவே கருதி எனது படிப்பு முதல் எல்லாவற்றிலும் என்னை ஊக்கிவித்ததோடு மட்டுமன்றி எனக்கு ஒருபெரிய உறுதுணையாகவே இறுதிவரை மிளிர்ந்தார்.

பசுமையாக இன்றும் தினமும் அவரது நினைவு பற்றி சிலவற்றை பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, நான் மேற்படிப்புக்காக இந்தியா சென்றிருந்த வேளை அங்கு என்னைத் தேடி வந்து எனது தேவைகளை நிறைவேற்றியதோடு நம்முடன் சுற்றுலா கூட அழைத்து சென்றமை இன்றும் மறக்க முடியாததாகும். நான் விடுமுறையில் எப்பொழுது இலங்கை வந்தாலும் என்னை அவர்களது வாகனத்தில் எல்லா இடமும் அழைத்துச் சென்று தனது காலத்தையும் வேலையையும் பொருட்படுத்தாது என்னை மகிழ்வித்தமையை நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறேன். எனது மணவாழ்க்கை லண்டனில் நிச்சயமான வேளையில் எனது கணவரைத்தேடிச் சென்று உறவு பாராட்டியமை மற்றும் எனது திருமணத்தின் போது லண்டனிலிருந்து குடும்பசமேதராக வந்து எனது தமையனார் கலந்து கொள்ள முடியாத வெறுமையை நீக்கி கல்யாணத்தைக் குறைவின்றி நிகழ் எனது தாய், தந்தையருக்கு உதவியாக ஆற்றிய சேவை என்றும் மறுப்பதற்கில்லை. நான் எனது குடும்ப வாழ்க்கையை லண்டனில் ஆரம்பித்த வேளையில் ஆற்றிய சேவையும் உதவியும் அளப்பரியனவாகும். நான் கர்ப்பமுற்றவேளையில் என்னைவார இறுதியில் அழைத்துச் சென்று உணவு அளித்து உறவாடி மகிழ்ந்தமை இன்னுமொரு எடுத்துக்காட்டாகும். நான் இன்னல் அல்லல் உற்றவேளையில் ஓடி வந்து உதவியகரங்கள் மோகன் அண்ணா, பவானி அக்கா கரங்கள் தான்.

எனது பிள்ளைகள் பிறந்தநாள் முதல் இன்று வரை அவர் காட்டிய அன்பும் பாசமும் அளவிட முடியாதது. எப்போதும் அவர்களைக் காணும்போது ஏதாவது ஒரு பரிகொடுக்கத் தவறியதில்லை. அத்துடன் எல்லோரையும் ஒவ்வொரு கோடை விடுமுறைக்கும் கடற்கரைக்கு அழைத்துச் செல்வதோடு மட்டுமல்லாமல் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையையும் தனது வீட்டில் ஒழுங்குபடுத்தி ஒன்றாகச் சேர்ந்து விருந்துண்டு மகிழ்ந்தமை இன்றும் நினைத்து நினைத்து ஏங்க வைக்கின்றது. இத் துன்பத்திலுருந்து எம்எல்லோரையும் இறைவன் தான் மீட்கவேண்டும். மோகன் அண்ணாவின் இழப்பு எங்களுக்கு மட்டுமன்றி இந்த உலக மக்களுக்கே பேரிழப்பாகும். மோகன் அண்ணா உங்கள் பிரிவு எம்மனதை விட்டு என்றும் அகலாது. நாம் என்றும் உங்கள் உயிருக்குயிரான மகளுக்கும் அன்பு மனைவிக்கும் உறுதுணையாக இருப்போம் என்பதை உறுதி கூறுகின்றேன்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

**உங்கள் பிரிவால் வாடும்
அன்புத்தங்கை - செல்வி**

Mohan,

As we remember you, words of love, kindness and high-spirit encapsulate the person you were. You were down to earth, you will go out of your way to make everyone happy and shower endless love upon anyone you meet. We remember when Harine and Gobika would always argue about small toys and the camera that they had to share during the New Zealand trip, but you would always reconcile them and treated Harine as if she was your own daughter. You always made us laugh and kept the spirits high during the trip.

You truly were the greatest brother, uncle, father and friend. You have made such a profound impact on all of us and we are forever grateful that we could share the happy moments with you. You taught us the importance of maintaining relationships, spreading kindness and the ethic of hard work. Last year you left a miss call just before New Years day and we will never forget the message you left us.

“வருடத்திற்கு ஒருநாளாவது உறவினர்களோடு தொடர்புகொள்ள வேண்டும் அல்லவா? எங்கள் உறவை கைவிடக்கூடாது.”

You have touched all our hearts and we know you are watching us from above.
With love,

Muruganandan, Nanthini, Harine & Rakshaaiyan
Your Cousin & Family
From Sydney Australia

Mohan mama has always been closed with our family ever since he married Bavani Mami and became a part of the family. When Amma's mum had an operation, Mohan mama tried to help her in every way he could and looked after her with so much care. Then after Amma got married and moved over to UK, Amma's dad also came with her and soon shortly, he became terminally ill, Mohan mama came all the way from Stoke-on-Trent to help him and stayed with Amma and Appa for a couple of days while amma's dad was ill, helping everyone at any time. Even though Kobi akka was a tiny baby and needed a lot of attention, he always thought about everyone and cared for everyone no matter the situation.

After all my siblings born, when we celebrated birthdays the whole family would come visit us. When Mohan mama visited, he always encouraged us to study and looked at our reports and praised us all the way through primary and secondary school.

Every Christmas he would invite us to the gathering and it would be so fun with everyone there as everyone was cheerful and having the best time. Unfortunately, the last couple of years we couldn't attend them but we all wish we could have come to see him and everyone else.

He arranged all the trips for the cousins so we could all stay in touch and have happy moments with each other. Our favourite gathering was when we all went to Centre parcs, we had a great time, we all had fun with everyone including our cousins who live abroad. We rarely see them, thanks to Mohan mama who arrange it. He brings all the families together for every gathering as he's a social person and loves to keep family nearby and have a good relationship with everyone.

The last time we saw him was when it was the saree ceremony and he and Bavanimami and Kobi akka all came a day earlier so they would be prepared for the next day. He helped us in every way, using his skills to make sure everything runs smoothly and just made us all happy with his presence and made us laugh. On the day of the Saree Ceremony before he left, he said "vaadi vaadi come, give me a hug" to Nira which he would always do when Nira was young and he still did it the last time she saw him. This was the last time we saw him before he passed away. We all wished we could've seen him more often. When we heard the news that he passed away, none of us could not believe that he was no more. Till this day we are in disbelief of him passing away and we all miss him so much and wish he could've stayed with us longer.

We wish he was still with us to this day.

**Lots of love from,
Saakithiyan, Niruthigaa, Athithyan, Biranavy.**

மோகன் அண்ணா

நண்பர்களின் விருந்துபசாரத்தில் பாடல் போட்டியில் துள்ளும் இளவயதினன் போல் மோகன் அண்ணா கலந்து பாடியது இன்னும் கண்ணுக்குள் உள்ளது அம்மாவின் பிறந்ததின விருந்துபசாரத்தில் கண்ட போது, எல்லா சொந்தங்களும் ஓரிடத்தில் ஒருநாள் சந்திக்க வேண்டுமென்ற உங்கள் எண்ணக் கனவு, ஈடேறு முன்னமே எங்களை விட்டுமறைந்தீரோ. உங்களுடன் பார்த்துக் கதைத்த நினைவுகள் கலையு முன்னர் பாழ்பட்ட காலன் உமைக் கவர்ந்தானோ. இப்படித் தான் ஓர்நாள் சுரேஷ் அண்ணாவையும் சித்தியையும் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்ததையும் உங்களது கபடமற்ற வெளிப்படையான உரையாடலையும் எண்ணி இன்றுவரை அம்மாவுடன் கதைப்போம். ஏனோ தெரியவில்லை நினைவுகள் உம்மோடு சிரித்து கதைத்த சந்தர்ப்பங்களை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதைவிட, நீர் மறைந்த நாளில் நாங்கள் மௌனமாக அழுத நாட்களையும் உம்மை உயிரற்ற உடலாகப் படுத்தியிருந்த காட்சியினையுமே மனதில் வைத்துக் கொள்கின்றது. எல்லோருடனும் சிரித்துப் பேசும் உமது உதடுகளின் பின்னே, ஒளித்திருந்த உமது மனக் கவலைகளையும் மனஉளைச்சல்களையும் ஏன் எங்களுக்கு கடவுள் காட்டவில்லை என்பது, விதியென்று கடந்து செல்வதா? உடன் பிறந்தது ஓரண்ணன் ஆயினும் உடன்பிறவா அண்ணன்மார் பலர் என்ற எம் இறுமாப்பில் இடியாக விழுந்ததையா உமது மரணச் செய்தி. மோகன் எனும் ஒரு பண்பாளனை எமது கண்ணீர்ப் பூக்களால் காணிக்கை செய்து, உமது ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

How shocked we were when we heard the news. It was unbelievable that we didn't notice any warning when we met you couple of weeks before. You have gone now and we are left only with your memories: your charming smile, your kindness, your willingness to help. These are few of many reasons, we love you and will remember you.

May your soul rest in peace!

தனபாலசிங்கம் குடும்பத்தினர்
London

வலிதாங்க முடியவில்லை!

மோகன் லண்டனில் காலமானார் என சுரேஷ் சிட்னியிலிருந்து ஜனவரி 20ல் அனுப்பிய குறும் செய்தியால் ஜனவரி 19 நள்ளிரவிற்கு சற்று முன்பாக ரொரன்ரோ அதிர்ந்தது. முகநூலில் தொடர்ந்த பல பதிவுகள் நம்ப முடியாமலும், கிஞ்சித்தும், ஏற்க முடியாமலும், மனதளவிலேனும் ஊர்ஜிதப்படுத்த முனையாமலும் எங்கள் மோகனா? எங்கள் மோகனா? என்றே தடுமாறித் தவித்தன. உங்கள் மோகனா என ஒப்புக் கூட எந்த ஒருபதிவிலேனும் மோகனுடனான தமது உறவினை விட்டுக் கொடுக்காத உரிமையில் அனைவருமே உறைந்தனர். ஏன்? எதற்கு? எப்ப என்ற அடுத்த கேள்விக்கு நகரமுடியாமல் அனைவருமே உடைந்தனர். பிறரது மரணத்தைதள்ளிப் போகவைக்கும் மோகனுக்கு, தனது மரணத்தை நெருங்கி அழைக்க வைத்த வஞ்சக சூழ்ச்சி எது என்ற வினா மனதின் மர்மப் பிரதேசங்களில் கூடவிடை தேடி அலைந்தது.

மோகன் வெண்பற்கள் தெரியச்சிரிக்கும் அழகு நிமிர்ந்த நடை யாருடனும் அன்பாக பண்பாக பழகும் பாங்கு என அனைத்தும் ஒழுங்கு முறையில் அணிவகுத்து மனதில் விஸ்வரூபம் எடுத்தது. அந்த அணிவகுப்பிலும் கூட மோகனின் ஞானப்பொலிவும் சாந்தசீலமுமே முன்னுக்கு வந்தன. மருத்துவத்தில் மயக்கும் பணியுடன் தமிழ்ப்பணி அறப்பணி சமூகப்பணி சமயப்பணி பொதுப்பணி ஆகியனவும் எங்கே சென்றாய் எம் மோகனே என ஏங்குவதாக மனம் மயங்கியது. தான் பிறந்த இளவாலை என்ற சின்னஞ் சிறுகிராமத்தின் மேம்பாட்டிற்காக மோகனின் அயரா உழைப்பெண்ணம் பெரிது என்பதற்கு இளவாலையில் உள்ள ஆதாரவைத்தியசாலை சான்றாகவும், லண்டனில் உள்ள இளவாலை மக்கள் ஒன்றியம் சாட்சியாகவும் எண்ணமதில் விரிந்தது. தன்காலில் உள்ள சிலிப்பரை” ஓரமாகக் கழட்டிவிட்டு ஒரு கணமேனும் மனதார்க்கும்பிடாமல் எந்த ஆலயத்தையேனும் கடக்காத மோகன் நினைவில் வர கைகள் தம்பாட்டிற்கே கூப்பின. ஆங்காங்கே வீதி யின் அருகே அல்லது அதே நேர் கோட்டின் அடுத்தடுத்த வளவுகளில் ஆலயம் இருந்திருந்தால் மோகன் தனது கண்களை முடி தனது கைகளை இதயத்துக்கு மேலாக வைப்பது, வாகனங்களில் மோகனுக்கு அருகமர்ந்து பயணிக்க நேர்ந்தவர்களின் பாதிமனதிலாவது, பரவசம் இப்பொழுதும் எட்டிப்பார்க்கும். வழிபாடு என்பது ஆகமத்துக்கு உட்பட்டும் இருக்கலாம்: அதைக்கடந்தும் இருக்கலாம் என்பதையும் வழிபாடு வாழ்க்கை முறைக்கு உகந்ததாக அமையவேண்டும் என்பதையும் வார்த்தைகளில் மட்டுமல்லாமல் வாழ்ந்தே காட்டிய மோகனின் பக்தி இதயமெங்கும் வியாபிக்கும். லண்டனிலிருந்து செயற்படும் யாழ்.மருத்துவர்களின் கழகத்தின் தலைவராக மோகனின் சேவையின் தீவிரம் அன்புக்குரியவராக மோகனை

இளவாலை வளர்த்ததை நினைத்தபூரிப்பு -

மாமா என்று மோகன் அழைக்கும் குரலில்தொனிக்கும் வாஞ்சை -

சித்தி எனும் அதே குரலில் இருக்கும் கனிவும் பாசமும் -

யாரையும் காயப்படுத்தாத மோகனின் ஒவ்வொரு அசைவும் மேம்படுத்திய சமூகமரியாதை -
மோகனைப் பற்றி என்ன தெரியும் என்றால்.. நினைவில் ஓடோடி வருபவை இவை.

எவர் எவருக்கு எவை எவை பிடிக்கும் என்ற உன்னதம் அறிந்து பிரமிக்க வைத்தவர் மோகன். மோகனின் பேரனின் பேரனும் எனது பேரனும் சகோதரர்கள். எனவே ஏழுதலை முறை உறவிற்கு உட்பட்ட நாம் துடக்கு எனும் பெயரில் விலகி நிற்க வேண்டிய நியதிக்கு உட்பட்டவர்கள். எனினும் கடல்கடந்த உறவுகள் துடக்கு துறந்த உறவுகள் எனவும் இயல்பான இறப்பு இல்லையேல் தர்ப்பணமும் இல்லை தோஷமும் இல்லை எனக் கவலையை கலைப்பவர்களும் உளர் எனவும் கடைசியாக கனடா வந்த மோகனிடம் கடைசியாக என்னைக் கூறவைத்துவிட்டு பரம்பரைபார்க்கும் ஆவலில் அன்று கேட்பதாக என்னை எண்ண வைத்துவிட்டு பரம்பரையே பார்க்குமாறு இன்று ஏங்கவைத்துவிட்டு - எங்கே தொலைந்தது அந்த நல் இதயம்! வலி தாங்க முடியவில்லை எனின் பொதுவாக யாரிடம் செல்வோம்? யாரிடம் சொல்வோம்?

டாக்டர், உற்ற உறவினர், உறுதுணை நண்பர், நல்லவர், ஆலோசகர், வழிகாட்டி - இவை எல்லாமுமாக எல்லோருடனும் ஐக்கியமாகி மோகன் என்ற பெயரையே மோகம் கொள்ள வைத்தவர் எங்கள் மோகன். சின்னதாய்கூட சினந்தறியாத - சீர்திருத்தக் கருத்துநிறைந்த - ரசிகத்தன்மை மிகுந்த மோகன் இதயத்தில் நிறைந்தார். பதுங்கியிருந்த கண்ணீர் கண்களிலும் கன்னங்களிலும் நடைபழக உள்ளே நெருப் பெடுக்குது மனது! பவானிக்கும் கோபிகாவிற்கும் பாலேஸிற்கும் அஞ்சலியையோ அனுதாபத்தையோ ஆறுதல் வார்த்தைகளையோ இதுவரை தெரிவிக்கவில்லை. சோகம் எப்படி சோகத்தை அஞ்சலிப்பது? கண்ணீர் எப்படி காயத்தை ஆற்றப்படுத்துவது? அனுப்பிய குறும்செய்தி தவறு என அடுத்த குறும்செய்தி சுரேஷ் டமிருந்து வராதா என இன்னமும் உயிர் உருக எதிர்பார்கின்றது பேதைமனம்.

எஸ்.ஐசக்தீசன்

Toronto, Canada

அண்ணா என்பதற்கு மேலாக இருந்து வழிகாட்டியவர் நீங்கள் மோகன் அண்ணா!

பெருங் குடும்ப கூட்டொன்றின் ஒருதலை முறையின் அத்தனை பேருக்கும் வழிகாட்டியாக ஊக்கியாக இருந்தவர் மட்டுமல்ல அத்தனை பேரையும் அணைத்து நிற்கும் ஒரு இணைப்பாக இருந்தவர் நீங்கள் மோகன் அண்ணா! உங்கள் மருத்துவபீட காலத்தில் நீங்கள் எமது வீட்டின் முன்னே இருந்தது எமக்கு கிடைத்த வரம் ஒன்று மோகன் அண்ணா! உறவுக்கு மேலால் எம்மை இணைத்தது அந்தக் காலம் தான். நீங்கள் படிக்கின்ற காலத்தில், சித்தீ என்று அழைத்துக் கொண்டு நேராக சமையலறை வரைக்கும் வந்து உரிமையோடு ஆறுதலாக ஊர் உறவுக்கதை கதைபேசி உண்ணும் உங்களையும், மறுநாள் காலையில் நேர்த்தியான உடையும் மிடுக்கான நடையும், ஸ்ரெதஸ்கோப்பும் கழுத்துமாய் வைத்தியசாலை விடுதிகளிலும் வரந்தாக்களில் நடக்கும் உங்களையும், அன்று மாலையே, வேட்டியும் சால்வையுமாய் தெய்வீக மனத்துடன் நல்லூர் வீதியிலும் உங்களைக் கண்டுரசித்து வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள்.

ஒரு வைத்திய மாணவனாய் உங்கள் நேர்த்தியையும், ஆளுமையையும் அழகையும் பார்த்ததனாலேயே உங்களைப் போல நாங்களும் வைத்தியராக வேண்டும் என்ற கனவை சின்ன வயதிலேயே விதைத்தவர் நீங்கள். உங்களைப் பார்த்து உங்களால் வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். நாங்கள் இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு உந்துதலும் நீங்கள், காரணமும் நீங்கள்தான்.

எங்களுக்கு பாடம் கற்க காட்டியதும் நீங்கள் தான்,
படம் பார்க்க காட்டித் தந்ததும் நீங்கள்தான்.
கண்டித்து நெறிப்படுத்தியதும் நீங்கள் தான் .
கனிவால் கட்டி வைத்ததும் நீங்கள் தான்.

பரியோவானின் புகழ் மிகு பழைய மாணவனாய் யாழ் மருத்துவபீடத்தின் பெருமைக்குரிய மாணவனாய் பார் போற்றும் ஒருவைத்திய நிபுணராய், அதற்கெல்லாம் மேலாக எமக்கெல்லாம் பரிவுமிக்க அண்ணனாய் வழிகாட்டியாய் நின்றவர் நீங்கள்.

உயர்தரம் படிப்பதாகட்டும், மருத்துவம் படிப்பதாகட்டும், உள்ளகப்பயிற்சிநெறி தெரிவாகட்டும், மேலே படிப்பதாகட்டும், வேலையாகட்டும், வாழ்க்கையாகட்டும் உங்கள் நச்சரிப்பும் விடாத ஊக்கமும் உந்துதலும் இல்லாமல் நாங்கள் இல்லை-

உயர்தரம் படிக்கிற காலம் முதல் இன்றுவரை “என்ன படிக்கிறாய், அடுத்தது என்ன” என்ற கேள்விகள் வரும் என்பதால் உங்கள் தொலைபேசி அழைப்புகளை கண்டு பயந்து நின்றவர்கள், அதனால் வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள்.

வாழ்விலோ வேலையிலோ சந்திக்கிற நெருக்கடிகள் பற்றி நம்பிக் கதைப்பதற்கும் ஆறுதல் அடைவதற்கும் வழிகாட்டவும் எனக்கு இருந்த ‘அண்ணா’ நீங்கள்!

உங்கள் சிரிப்பும் குறும்பும் கலந்த கதைகளைப் பார்த்து இப்படியும் இருக்க முடியுமா என ஏக்கம் தந்தவர் நீங்கள்! இன்று நிரந்தர ஏக்கத்தைத் தந்து விட்டு சென்றிருக்கிறீர்கள் அண்ணா.

எத்தனை வேலைப் பளுவிலும் நேரமெடுத்து அத்தனை சொந்தங்களுடனும் தனித் தனியே தொலை பேசியில் கதைத்து எங்கள் அடுத்த கட்டம் என்ன என்பது பற்றி அக்கறையுடன் கவனித்த ஜீவன் நீங்கள். உங்களை மட்டும் கவனிக்க மறந்தீர்களே!

ஒரு கூட்டு பெருங் குடும்பத்தின் ஒருதலை முறையின் அத்தனை பேரையும் இணைத்து வைத்திருந்தவர் நீங்கள் அண்ணா! எம்மை இணைக்க இனியார் இருப்பார் மோகன் அண்ணா. எங்கள் அனைவருக்குமாய் இனியார் இருப்பார் மோகன் அண்ணா!

ஒரு கலங்கரை விளக்காக இருந்து எங்கள் அனைவருக்கும் வழிகாட்டிய நீங்கள், இனிமேல் வானில் ஒரு வழிகாட்டும் நட்சத்திரமாய் இருந்து எம்மை வழி நடத்துவீர்கள் அண்ணா.

எல்லாருக்காகவும் துடித்த இதயம் நீங்கள்!
இனி, அமைதியாய் தூங்குங்கள் அண்ணா!
சாந்தியடையுங்கள்!

என்றும் உங்கள் நினைவுடன்
உங்களை காட்டி எங்களை வளர்த்த
உங்கள் சித்திசித்தப்பாவும் (திருநாவுக்கரசு சிவபூசமலர்)
உங்களால் வளர்ந்த உங்கள் தங்கைகளும் தம்பியரும்

கலைமகள், பாலமுருகன், வாசுகி, சிறிகாயத்ரி
(Australia)

நம்ப முடியவில்லை எம் மனது ஏற்க மறுக்கின்றது

உங்கள் இழப்பை அண்ணா.
உங்கள் உயிர்பிரிந்த செய்தி கேட்டு நிலை தடுமாறிப்
போனோம் அண்ணா.
மரணம் என்பது உங்களுக்கு ஒரு நொடியில்
நடந்த சம்பவம் ஆனால்
உங்கள் அன்பை சுமந்தவர்க்கு ஒவ்வொரு
நொடியும் உலுக்கப் போகும் துயரம் அண்ணா.

எல்லாரையும் அன்போடு வரவழைத்து
அரவணைப்பீர்களே அண்ணா
உங்களைப்போல் ஒரு அண்ணனை எங்கு சென்று தேடுவோம் அண்ணா.
ஆறாத்துயரில் எம்மை விட்டு எங்கு சென்றீர்கள் அண்ணா
உங்களை அழைத்த கூற்றுவனுக்கு கண்கள் இல்லையா அண்ணா.
உங்கள் மறைவு எங்களை விட்டு என்றென்றும் மறையாதண்ணா.
உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்

உங்கள்பிரிவால்வாடும்

அன்புத்தம்பி, தங்கை - பகி, ஜீவா

It is with great sadness that I write this tribute to my lost colleague and relative Mohan, whose unfortunate and untimely death is a great shock to us all. It was only a couple of weeks before his demise that I sat with him at the same table for dinner at the SCOT annual Christmas function and discussed the future. I was totally devastated and thoroughly gobsmacked by his sudden loss.

I came to know him well only after his arrival in the UK in 1999 to do his postgraduate training. But I knew of him since he was married to Dr Saumini who happens to be my 2nd cousin's daughter in Sri Lanka.

Mohan was a very successful anesthesiologist and worked at North Middlesex University Hospital as a colleague of mine. I was very happy that I had persuaded him to apply for the job at my hospital. He was very popular. His main interest was the Intensive Care Unit. I am sure he would have been at the forefront of Covid-19 treatment which is ravaging hospitals now if he had lived.

It is heartbreaking that we lost a hardworking, intelligent, intensivist doctor. He was very much liked. There was not anyone who had a bad word to say about him. Almost always smiling when he talks, he had a most pleasant personality. I had never seen him raise his voice or get angry. Such a wonderful character he had.

He lived his life for the betterment of his wife Saumini and daughter Kopika and his next of kin. He was very obliging to the elderly in the family circle and never refused to assist them and even provide transport. Mohan was very much involved in charity work, especially in helping the Jaffna Faculty of Medicine and several other institutions for the upliftment of the Tamil community.

Hope his contributions will be remembered forever!

Dr Poobalasingham

Retired Consultant Anaesthetist

Uncle/ Colleague-NMUH

Almost a year has flown by since we very sadly said farewell to our dear Mohan, he'll live in our hearts forever. It is my honour to write this short tribute in loving memory of our dear Mohan.

I had the privilege of working with him during my time at the Royal College of Anaesthesia as the Deputy Regional advisor while he was the College Tutor at North Middlesex hospital. He was highly committed to teaching and training in their anaesthetic department and worked tirelessly to improve training to meet the Royal college of anaesthetic standards. His work at the college was exemplary and was highly commended by the College. Junior trainee doctors always valued his enthusiasm towards training, his kind support and guidance. I also admired his passion and his significant involvement to improve training in various other aspects, including JMFOA, MIOT and his projects back home in Jaffna. He strived to achieve excellency in education, in his gentle manner, always with a radiant smile. Mohan was a true inspiration for many senior doctors, junior doctors and medical students.

He was not only a very loving husband to Bavani (Saumini) and a proud father to Kobi, but he was also a pillar of strength to the whole extended family, offering his kind support without fail whenever needed. He always dedicated himself to hard work and prioritised others' needs. Mohan was a thorough gentlemen with an extremely kind heart and always incredibly proud of his family.

We'll treasure Mohan's memories and he'll be missed beyond measure by the whole community. Mohan's legacy will always live. Although Mohan's loss has left Bavani (Saumini) and Kobi in indescribable grief, may you both draw some comfort in knowing that he has touched so many hearts both here and, in our motherland, and he'll be a light to them. Hope you can both feel his true love and hear him in your hearts and he'll always walk beside you.

Dr Inthu Uthayakumar

Consultant Anaesthetist (retired)

Family member and Colleague

A TRIBUTE TO DR MOHAN

Dr Mohan's untimely death, on the 19Th January 2020, is a great loss to his family, friends, profession and community.

I first knew Mohan anna in the early 80s, when he was boarding in front of our house in temple road, Jaffna, whilst studying his A-levels at St Johns' College. Later on, we became closer to him when he married my second cousin Saumini. He was intelligent, hardworking and talented, he excelled in his A-levels and entered Jaffna Medical Faculty. As a student, I admired him very much and looked up to him.

He was close to my father (late Dr Suntharalingam) and he appreciated my father's advice on his professional career as well as personal life. I always remember him as a very kind, soft-spoken and gentle person. He was a dedicated and caring father and husband and we all could see he had immense love for his wife, Saumini, and daughter, Kobika.

Throughout the time I knew him, he was:

A driven man – Driven in the race against time to do what he set out to do.

A compassionate man – He understood others suffering and distress and found ways to give relief

A passionate man – In the courses he supported so enthusiastically, especially mental health awareness.

An inspiring optimist – He would make you believe that anything was possible

A visionary – He saw things as what they could be, not what they were.

A man of magical charm and persuasion – If he asked, one could not refuse.

He will always be remembered for his generosity, kindness and service to all the charitable organisations and communities.

He will be sorely missed by all.

Ranji Aravindhan and Family (Saumini's Cousin)

Tribute for Chinna Mohan

Late Dr Mohan, affectionately known to his relatives as Chinna Mohan, was taken to glory on the 19th January 2020.

It has been my privilege to have known Chinnah Mohan after he married my cousin's (Vadivu Acca) daughter Saumini. He was the type of person who loved and gave to others without any strings attached, always looking to help and advice others in need. He was a kind and generous person who will be dearly missed.

My family last went to his house for Christmas dinner in December 2019 a few weeks before his passing. We will remember him often and treasure the memories he left behind.

May your noble soul rest in peace.

Om Shanthi, Om Shanthi, Om Shanthi.

**Your loving uncle & family,
Dr M Arumainayagam**

மௌனமான சிரிப்புடன் மௌனமாகிய மோகன்அண்ணா !!

மனங்கள் மறுக்கிறது
மறைவுச் செய்தி கசக்கிறது
மன்னிக்க முடியவில்லை
மதிக்கெட்ட காலனை
மறக்க முயலவில்லை
மகிழ்வான தருணங்களை!!!

அமைதியான முகத்தில்
ஆயிரம் அர்த்தங்கள்
ஆர்ப்பரித்த முகத்தை
அறுதியிலும் பார்த்ததில்லை
பண்பென்பதும் பணிவென்பதும்
படித்தபாடம் அல்ல
பார்த்துப் பழகியது
உங்களிடம் !!!

விருட்சமாய் நீங்கள் வளர
விதை விதைத்தார் உங்கள் பெற்றோர்.
மயக்கும் உம் சிரிப்பால்
மருந்தின்றி நோயும் தீரும்
மருத்துவராய் நீ பிறக்க
மாதவம் செய்த புண்ணியமோ!!!

சாதனைகள் புரிந்த உங்களுக்கு
சோதனைகள் தந்தான் ஆண்டவன்
வேதனைகளைத் தாங்கிய உடலின்
பாதைதனை தனதாக்கி சென்றீர்கள்
விதிஎன்று ஆறுவோமோ
மதி என்று சலனிப்போமோ!!!

மாற்றங்கள் எல்லாம் தோற்றங்கள் போல நிறுவியவர்
மானிடப் பிறவியை வெறுத்ததேனோ
நீங்கள் ஏற்றிய பலவிளக்குகள் பிரகாசிக்க
அணைந்தது எங்களின் குலவிளக்கு ஏனோ!!!

சகோதரன் சத்தமில்லாமல் அழ
தங்க மகள் தடுமாறிநிற்க
தாரமவள் தனித்து தவிக்க
தரணியால் பொறுக்கவில்லையே உங்கள் இழப்பை!!!

கடந்தது ஆண்டுகள்
கடுதியாக ஒன்று
கல்லறையைக் கழுவும் கண்ணீர்த் துளிகள் இன்று
காற்றோடு கலந்துவிட்ட
உங்கள் உயிரை
கனவில் தேடி அலைகிறோம்
நிரப்பப்படாத உங்கள்
வெற்றிடத்தில்
நினைவுகள் நித்தியமாக
நிலைத்துக் கொண்டன
சொர்க்கவாசல் திறந்திருக்கும்
செம்மல் உங்களுக்கா!!!

ஓம்சாந்தி!!! ஓம்சாந்தி!!! ஓம்சாந்தி!!!

வதனா, தேவகி, நிரா, ரமணன்

மோகன் க.பொ.த (உயர் தரம்) படிக்கும் போது எங்கள் வீட்டில் தங்கி யாழ் சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரிக்குச்சென்றார். அவர் எங்களை ஐயா, பெரிய மாமா, அன்ரி என்று அழைத்ததையும் எங்கள் பிள்ளைகள் சியாமினி, கலா, மாலினி எல்லோருடனும் தனது சொந்த சகோதரர்கள் போல கதைத்து, சண்டை போட்டு பழகி விளையாடிய நாட்களை எம்மால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

இவர் நல்ல முருகன் பக்தர். ஒவ்வொரு வெள்ளி கிழமையும் தவறாது நல்லூர் முருகன் கோவிலுக்கு அதிகாலை பூசைக்கு போவது மட்டும் இன்றி ஒவ்வொரு வருடமும் நல்லூர் முருகனுக்கு லண்டனில் இருந்தும் சண்முக அர்ச்சனை செய்வது இவரது வழக்கம். இறுதியாக 2018இல் இங்கு வந்திருந்தார்.

அமரர் மோகன் இறைவன் அடி சென்றடைந்து விட்டார் என்றால் ஐயம் இல்லை.

அவரது குடும்பத்தினர்க்கு சாந்தியையும் சமாதானத்தையும் தைரியத்தையும் கொடுக்க வேண்டுமென இறைவனை வேண்டி நிற்கிறோம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

சின்ன மாமாவும் அன்ரியும்
Temple Road, Jaffna

முதல்வருட நினைவஞ்சலி

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொள்ளும் சொல்
ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்

வள்ளுவர் பெருமானின் இவ்விரு குறள்களையும் மெய்ப்பித்து பெற்றோரைப் பெருமைப்படுத்தியவர் டாக்டர் மோகன் சிவராஜரட்ணம் அவர்கள். இப்படி ஒரு பிள்ளை என் வயிற்றில் பிறக்குமா எனப் பல தாய்மாரை ஏங்க வைத்த தனிப்பெரும் தகமையுடையவர். சிறுவயது முதலே பெரியவரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் சிறியோரிடம் பரிவும் பாசமும் சக வயதினரிடம் நட்பும் அன்புமெனப் பலரை தன்பால் ஈர்த்தவர். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற பதங்களின் அர்த்தத்தை அறியாத வயதுக்கு முன்பே இயல்பாகவே அவற்றைக் கடைப்பிடித்தவர். விடாமுயற்சி, உண்மை, நேர்மை, பரிவு என்பன இவரது இயல்பான குணங்கள் ஆகும்.

பன்முக ஆளுமைக்கு எடுத்துக்காட்டான இவர் கற்கும்போது எதையும் ஆய்ந்தறிந்து கற்பார். சகமாணவர்களுக்கு கற்றுதலுக்கு துணைசெய்வார். இவரது முடிவிற்கு கூறப்படும் அர்த்தமற்ற காரணங்களை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர் மனம் விரும்பிய நல்ல மனைவி, ஆசைக்கு ஒரே மகள், சிறந்த வைத்தியர், நின்மதியான வாழ்க்கை, இப்படி இருக்க அவர் ஏன் இப்படி ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும். குழந்தைத்தனமான மனைவியையும், ஆசையுடன் போற்றி வளர்த்த மகளையும் நிரக்கதியாக விட்டுப்போக ஒருபோதும் அவரால் முடியாது. யார் செய்த சதியோ அவரது விதியாகி விட்டது.

நித்சயமாக அவர் தோன்றாத் துணையாக நின்று அன்பு மனையாளையும், ஆசை மகளையும் வழி நடத்துவார் என நம்புகிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவர் மனைவி, மகள் இருவருக்கும் மன ஆறுதலையும் வாழ்வில் வெற்றியையும் அளித்து டாக்டர் மோகனின் விருப்பங்களையும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என இறைவனிடம் வேண்டுகிறேன்.

நல்லவன் நீ! வல்லவன் நீ! பகைவருக்கும் உதவிக்கரம் நீட்டும் நல்ல உபகாரி நீ! ஊர் போற்றும் பண்பாளன் நீ! ஆய்ந்தறிந்து செயலாற்றும் அறிவாளன் நீ! ஊர் மக்கள் உவக்கும் உத்தமன் நீ! உன் ஆன்மா இறையருளால் இளைப்பாறும்.

திருமதி பத்மா ஹாபேட்

Sometimes, on our journey, that is life we come across hard times and devastating moments. I was so shocked and deeply saddened to hear the passing away of my friend Dr Mohan in January 2020. Friendly-mannered, insightful and visionary, he was a selfless, dedicated leader in our Tamil Community; helping our people in our homeland and here in the UK.

Dr Mohan is one of the founding members of our village association IMO (Ilavalai Makkal Onriyam). IMO was started three years ago, where fellow doctors and activists at our village collaborated together in the efforts to help build a hospital in Ilavalai, with dental facilities and a maternity unit. In fact, it was only a few days before his demise, that he was discussing with me the possibility of building a children's park at our village, as well as a light house for the fishermen at the seafront. We planned to host a fundraising event for these projects. I suggested this to be held during the Tamil New Year in April but Mohan said that his daughter was taking exams in May and wanted to wait so she could give a dance performance during the event in June. He was always someone with great ideas and always knew how to fit everything together.

His loss is a major setback for the IMO and many of his friends, of which he helped so many in difficult times. But above all, it is a tragedy for his family. He was a devoted husband and an affectionate father. One can only imagine what a painful and difficult time this must be for them, only time can heal their pain. But I am sure he is watching them from above, giving his blessings and guidance to let them live a happy life. I pray God will relieve them from this hardship and continue to give them the fortitude to bear his loss and guide them to inner peace in the future.

For the benefit of our future generation, I wanted to spend a moment writing about Mohan's wish. Mohan had a special place in his heart for his village. All of us that migrated from Sri Lanka abroad will eventually vanish from this world, and perhaps our new generation may never settle in our motherland again. If so, thousands of years of history will have markedly changed in the history of our land. If anyone has seen the film "Back to the Future", you may begin to understand this reference. Our land may never belong to Tamils again, but perhaps to Sinhala, even Chinese or other. I am a strong believer that a tree is only as strong as its roots, and one must always understand who they are and where they come from.

1-5000 years ago, the world was controlled by the two major powers, one in the West by the Romans, and one in the East - the Tamil Chola dynasty. It was known that this dynasty had vastly advanced knowledge and wealth compared to anywhere else in the world. The major shipping port and main point of exit/entry from abroad to Ceylon was actually from a port village near Ilavalai, called Sumpilthurai at Mathagal. Therefore, Ilavalai was one of the major financial hubs and places of medical advancements due to its proximity to the harbour. It was where Ayurvedic medicine and Tamil Pariyari medicine took place. It is documented that over 1000 years ago, Chola King Thissai sent her daughter, Princess Mathura, for treatment to our village and she stayed there for treatment, and had a bath at Keerimalai Kerni as part of treatment.

You see, in 1000 years, the history of our land has changed so much, and who knows, within the next 1000 years, our history may change so much yet again. But what is clear, is that with the migration of our people, we have reached a pivotal stage and a tipping point in our history. This is our home, and we have a duty to look after it. It is Mohan's wish. It is his wish that we keep watering the roots, so that our tree may always stand strong.

ஓம் சாந்தி சாந்தி

Amuthu Louis Vasanthan
On behalf of Ilavalai Makkal Ontrium

நித்தியம் கொழிக்கும் ஈழத்தின் வடதிசையில் பசுமையுடன் எழில் கொஞ்சும் நன்னிலம் இளவாலைதனில் நன்மக்கள் கனவான் சிவராஜரட்ணம் அவர்தம் துணைவியார் புஸ்பராணிக்கும் முதல் கருவாக வந்துதித்தவரே மோகன். இளமையெனும் வயதினிலே ஆரம்ப கல்வியின் முதல் இரு ஆண்டுகளையும் மெய்கண்டான் மகாவித்தியாலயத்திலும், தரம் முன்றில் தொடர்ந்து இரண்டாம் நிலைக்கல்வியை மஹாஜனக்கல்லூரியிலும் கற்றுத்தேர்ந்தார். பின்னர் சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் கற்று உயர்தர பரீட்சைக்கு தோற்றி யாழ் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்திற்கு தெரிவாகி பலதும் கற்றறிந்து வைத்தியராய் மக்களுக்கு சேவையாற்ற பயணப்பட்டார்.

மோகன் அவர்கள் படிக்கும் காலங்களில் ஆன்மீக வழிபாடுகளில் ஆர்வமாக பங்கெடுத்துக்கொள்வார். இளவாலை ஆனைவிழுந்தான் விக்கின விநாயகர் கோவிலில் மிகவும் பக்தியுடன் வழிபடுவதையும் பல ஆன்மீக சொற்பொழிவுகளையும் வழங்கி அப்பகுதியில் வாழ்கின்ற சைவ சிறுவர்களுக்கு ஆன்மீக கல்வியையும் ஊட்டிவந்தார். இளவாலை வடக்கு மக்கள் இடம்பெயர்ந்த நேரம் ‘வெண்புறா’ என்ற அமைப்பை உருவாக்கி அவ் இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு பல உதவிகளையும் செய்துவந்தார். அந்தவகையில் அவர் ஒரு மருத்துவராக இருந்தும் சமூக செயற்பாடுகளிலும் ஊர்மக்களின் துன்பங்களை நீக்குவதிலும் பெரும்பங்காற்றினார். எந்நேரமும் சிரித்த முகத்துடன் இருக்கும் மோகன் அவர்களை இளவாலை ஊர் மக்கள் மறக்க மாட்டார்கள். எனது அம்மாவை “அன்னக்கா அன்னக்கா” என்று அழைத்தவாறு எங்கள் குடும்பத்துடன் நல்லதொரு உறவினை பேணிவந்த மோகன் எங்கள் குடும்பத்தின் கல்வி மேம்பாட்டுக்கும் வழிகாட்டியாக இருந்தார்.

லண்டன் மாநகரில் சிறந்த ஒரு வைத்தியராய் பணிபுரிந்திடும் காலம் பல மக்கள் நலம்காத்து நின்ற மோகன், லண்டனில் இருக்கும்போதும் தனது சொந்த ஊரான இளவாலை மக்களுக்கு வைத்திய சேவையை வழங்க இளவாலை பிரதேச வைத்தியசாலைக்கு பல உதவிகளை வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு மக்களுக்கும் தனது ஊருக்கும் பல அளப்பரிய சேவைகளை செய்துகொண்டிருக்கும் வேளையிலேயே தனது முடிவை திடீரென தானே தேடிக்கொள்வார் என ஒருபோதும் நான் நினைத்துப்பார்க்கவில்லை.

புலம்பெயர் தமிழாராய் ஈழத்தின் புகழ் காத்துநின்ற வைத்தியன் ஒருவன் நீ!மையெல்லாம் சோகக்கடலில் நீ தவிக்கவிட்டு போனதெண்ணி ஓராண்டாய் வாடிநிற்கும் எங்கள் மனக்கவலை நீங்க உன் திருமுகம் ஒருமுறை காட்டாயோ.

இ.இரவீந்திரன்

மேலதிக செயலாளர்

நீதி அமைச்சு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு பிரிவு.

முன்னைநாள் சுகாதார மற்றும் கல்வி அமைச்சின் செயலாளர் (வடமாகாணம்).

எங்கள் அயலில் வாழ்ந்த மோகன் அண்ணா,

அயலில் என்று கூறும் போது உரத்து கதைத்தால், கேட்கும் தூரத்தில் எங்கள் வீடு அமைந்திருந்தது. சிறு வயதில் இருந்தே அவரையும் அவர் குடும்பத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தோம். மோகன் அண்ணா என்று எண்ணும் போதெல்லாம் அமைதியான அவரது சுபாவமும், அன்பான குணமும், அனைத்திற்கும் மேலாக அவரது கல்விப்புலமையுமே நினைவிற்கு வரும். ஊர் சொல்லும்படியாக அவர் கல்வியில் உயர்தரப்பெறுபேறு பெற்ற நாள் இன்றும் என் நினைவிற்கு வந்து செல்கிறது.

அவரின் அப்பா சிவராஜரட்ணம் மாஸ்டர் எல்லோரது பிள்ளைகளும் தன் பிள்ளை போல படித்து முன்னேற வேண்டும் என்ற உயரிய குணம் படைத்தவர். அவர் நாமம் கேட்டாலே அப்படிப்பட்ட தன்னலம் அற்ற நல்ல ஒரு அன்பானவர் என்றே என் நினைவில் வரும். அவரது நல்ல மனம் போலவே இளைய மகன் சுரேஷ் அவரும் கல்விப்படிப்பில் சளைத்தவர் அல்ல. நாங்கள் அன்பாக தாட்சா அக்கா (புஷ்பராணி) என்று அழைக்கும் அவர் அம்மா குடும்ப உயர்விற்கு மிகவும் உழைத்தவர்.

மோகன் அண்ணா நீங்கள் கல்வியில் சிறந்த பேறு பெற்று வைத்தியதுறைக்குத் தெரிவாகி எமது ஊருக்குச் செய்த சேவை என்றும் மறக்க முடியாது.

எங்கள் ஊரை சேர்ந்த அவரது அன்பு மனைவி செளமினி அக்கா அவரது குடும்பத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தோம். அவரும் கல்வியில் சிறப்பாக முன்னேறி வைத்தியராக வெளிவந்து எமது ஊருக்கு பெருமை சேர்த்தார்.

இவரும் வைத்தியராக வலம் வந்து கடவுள் இணைத்தஜோடிகளாய் திருமணம் முடித்து லண்டன் வந்து கோபிகா என்ற செல்ல மகளோடு சிறப்பாக வாழ்ந்து வரும் வேளையில் இப்படி ஒரு இழப்பா? மோகன் அண்ணா நீங்கள் இன்று இவ்வுலகில் இல்லை என்பதை எண்ணி பார்க்க முடியவில்லை. அன்பும், பண்பும்அறிவும் நிறைந்த அவரது பிரிவு செய்தி அறிந்து அளவில்லா வேதனையும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தோம்.

அவரின் ஆத்மா இளவாலை ஆனைவிமுந்தான் விக்கினவிநாயகரின் பாதத்தில் இளைப்பாறவும், அவரது ஆசியுடன் அவரது குடும்பம் ஆறுதல் அடையவும் இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

மோகன் அண்ணா! நீங்கள்
எம் அயலில் வாழ்ந்த இனிய பண்பாளன்
கல்வியிலே கண்ணாக கற்றுயர்ந்த கல்விமான்
இளவாலை வடக்கு எமக்களித்த இணையிலா வைத்தியர்
ஊர்ப் புகழை உலகறியச் செய்து உயர்ந்து நின்ற உத்தமர்

பிறேமா கைலாயநாதன் (France - Paris)

(கார் இளையவர் மகள்

இளவாலை வடக்கு, இளவாலை)

இளவாலையின் தவப்புதல்வன் மருத்துவர் அமரர் மோகன் அவர்களின் மனிதநேயப் பணிகள்

அன்பும் பண்பும் அயராத உழைப்பும் ஊர்ப்பற்றும் நிறைந்த பாரிய பண்பாளர் மருத்துவர் மோகன் அவர்கள்.

மலர்ந்த முகம் மெல்லிய புன்சிரிப்பு யாவரையும் கவர்ந்த இளகிய இனியதமிழ்ப் பேச்சு, மக்கள் சேவை மூச்சுடன் வீச்சாய் செயலாற்றியவர்.

அவர் நினைவுகள் என்றும் எம்முள் நிறைந்திருக்கும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் என்றும் அவரை நினைக்க வைக்கும். அவரின் இந்த ஓராண்டு நிறைவு நினைவில் அவரின் சில மனிதநேயப் பணிகளை பதிவிடுகிறேன்.

இளவாலையில் கல்விப்பணிப்பாளர் சிவராசரத்தினம் தம்பதிகளின் மூத்த புதல்வனாகப் பிறந்து செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்தவர் மோகன் அவர்கள்.

இளவாலை மெய்கண்டானில் ஆரம்பக்கல்வி பயின்று மகாஜனக்கல்லூரியில் உயர்கல்வி பெற்று யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று மருத்துவரானார்.

இயல்பாகவே மனிதநேயமும் ஏழைகளிடத்தில் அன்பும் இரக்க சுவாமும் பிறர்க்குதவும் பண்பும் உடையவராயிருந்தார்.

இவர் மருத்துவ மாணவராயிருந்த காலம் ஈழப்போர் நடைபெற்றகாலம், மக்கள் பலவித துன்பங்களால் தவித்தகாலம்.

அவ்வேளையில் இளவாலையில் உள்ள இளைஞர்களைத் திரட்டி மக்களுக்கு சேவை செய்வதற்கென்றே வெண்புறா இளைஞர் கழகத்தின் ஊடாக அவசர மருத்துவ சிகிச்சைப் பிரிவை உருவாக்கி மருத்துவ அவசர சிகிச்சைகளையும் போரால் இடம்பெயர்ந்து முகாம்களில் தங்கியிருந்த மக்களுக்கு மருத்துவ சேவைகளையும் சுகாதார வசதிகளையும் உணவுகளையும் வழங்க வழிகாட்டி முன்னின்றுழைத்தவர்.

இளவாலை யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரையில் இருந்ததால் அடிக்கடி கடற்பீரங்கித் தாக்குதல்களும், செல்வீச்சுக்களும், விமானக்குண்டு வீச்சுக்களும் நடைபெறும்போது மக்கள் காயங்களுக்குட்பட்டும், இடம்பெயர்ந்தும் அல்லோலகல்லோலப்பட்ட ஈழப்போர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தியசாலைகள் ஒன்றும் இயங்காத நிலை ஏற்பட்டது.

மருத்துவர் மோகன் அவர்கள் இளவாலை வெண்புறா இளைஞர் கழகத்தின் ஊடாக இளவாலையில் இருந்த வைத்தியர்களையும், மருத்துவ மாணவர்களையும் ஒன்றுசேர்த்து இளவாலை மெய்கண்டானில் 24 மணித்தியாலமும், ஒரு வைத்தியசாலையை இயங்கச் செய்தார்.

ஒரு தொண்டர் அணியை உருவாக்கி, எங்கே வெடிச்சத்தம் கேட்டாலும் உடனே அங்கு ஓடோடிச் சென்று காயப்பட்டவர்களைக் கொணர்ந்து வைத்தியம் செய்து சுகப்படுத்தும் பாரிய பணியைச் செய்தார்.

இந்த 24மணிநேர அவசர மருத்துவ சிகிச்சைப் பிரிவில் சில கர்ப்பிணித் தாய்மார்களின் மகப்பேறுகள் கூட இடம் பெற்றன.

ஒருநாள் நள்ளிரவில் செல்வீச்சுக்கள் இடம் பெற்றவேளை கர்ப்பிணித் தாய் ஒருவரின் சிக்கலான பிரசவத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்து தாய், சேய் இருவரது உயிர்களையும் காப்பாற்றினார்.

ஈழத்தில் புகழ் பூத்த ஐந்து ஈச்சரங்களுள் ஒன்றாக விளங்கும் கீரிமலை நகுலேஸ்வரத்தில் கௌரிநோன்பு இறுதிநாள் கௌரிக்காப்பு எடுப்பதற்கு பல நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் கூடிநின்ற வேளையில் வேண்டுமென்றே நடத்தப்பட்ட விமானக் குண்டுவிச்சால், மிகப்பெரிய சேதம் இடம் பெற்ற வேளை ஆலயத்தினுள் வழிபாடாற்றிக் கொண்டிருந்தவர்கள் படுகாயங்களுக்கு உள்ளானார்கள்.

மருத்துவர் மோகன் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிய மருத்துவ அவசரசிகிச்சைப்பிரிவுத் தொண்டர்கள் உடனடியாகச் சென்று பலரின் உயிர்களையும் காப்பாற்றினார்கள்.

இவ்வாறு மருத்துவர் மோகன் அவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டவர்கள் இன்றும் தாயகத்தில் சுகதேகிகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இளவாலையிலிருந்த புலம்பெயர்ந்த மக்கள் வாழும் பல முகாம்களுக்கும் வாரம் தோறும் சென்று மருத்துவ முகாம்களையும், சுகாதார வசதிகளையும், அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு, மருந்துகளையும் வழங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர்.

இவர் மருத்துவராகிய பின் இலண்டன் வந்து தொழில் புரிந்தார். இங்கிருக்கும் காலத்தில் இளவாலைக்கு ஓர் வைத்தியசாலை நிறுவ, வேண்டிய உதவிகள் பல செய்தார். அவருடைய உறவினரிடம் வைத்தியசாலைக்கான காணிபெற்றுக் கொடுப்பதில் முன்னின்றுழைத்தவர்.

இலண்டனில் உள்ள இளவாலையைச் சேர்ந்த மக்களை ஒன்று சேர்த்துப் பெருநிதி சேர்த்து இளவாலை வைத்தியசாலையின் அபிவிருத்திக்கு முன்னின்று உதவியவர்.

வருடம் தோறும் தாயகத்தில் இலவச மருத்துவ முகாம் அமைத்து உதவியதோடு, தொடர்ந்தும் வைத்தியசாலைக்கும், ஊருக்கும் சிறப்பான உதவிகள் செய்ய வேண்டுமென எண்ணியவர்.

மருத்துவர் மோகன் அவர்கள் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிவதற்கு சில நாட்கள் முன்புகூட தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு மிகவிரைவில் மீண்டும் நாம் ஒன்று கூடி உதவ வேண்டும் ஆகவே அடுத்த வாரமளவில் நேரே சந்தித்துக் கதைப்போம் எனக்கூறியிருந்தார்.

ஆனால் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் திடீரென அவர் வாழ்வு முடிந்தது. புரியாத புதிராக மறக்க முடியாத துயராக அவர் நினைவு எல்லோரையும் வாட்டுகிறது.

**“வினைப்போகமே இத்தேகம் கண்டாய்
வினைமுடிந்தால் தினைப்போதளவும் நில்லாது”**

என்ற பட்டினத்தார் வாக்கு உண்மையன்றோ.

இவர் செய்த நற்பணிகளும் புண்ணியச் செயல்களும் அவருடைய குடும்பத்திற்கு என்றும் உறுதுணையாயிருந்து வாழ்விக்கும் என்பது உறுதி.

Navarasan Selladurai
(Neighbour Illavalai and member of Illavalai Makkal Ontrium)

வாலையூரின் பெரு விருட்சமொன்று வீழ்ந்ததுவோ?

ஈழத்தின் மூளையென விளங்கும் இளவாலைக் கிராமத்தின் வளமான வித்தொன்று இன்று வீழ்ந்து விட்ட சோகத்திலிருந்து இளவாலை இன்னும் மீளவில்லை! ஆம் அமரர் சிவராஜரட்ணம் புஷ்பராணி தம்பதிகளின் சிரேஷ்ட புத்திரன் வைத்திய நிபுணர் மோகன் அவர்கள் எமது இளவாலைக் கிராமத்தை நேசித்த மண்ணின் மைந்தன்!

வாலையூரின் வரப்பிரசாதங்களில் ஒன்று அமரர் சிவராஜரட்ணம் குடும்பம் என்பதில் ஐயமேதுமிருக்க போவதில்லை! எல்லோரும் கல்வி கற்றிடவேண்டும், என்ற உயர்கனவோடு தனது மரணபடுக்கை வரை இலவசமாக சாதி, மத பேதமின்றி கிராமத்துச் சிறார்களுக்கு கல்வியறிவு வழங்கியவர் மோகன் அண்ணாவின் தந்தை அமரர் சிவராஜரட்ணம்! தேவையென வந்த எல்லோருக்கும் வாரிவழங்கும் பண்புடையார் தாயார் புஷ்பராணி அவர்கள்! அவரின் மூத்த புதல்வரான மோகன் அவர்கள் தனது உயர்தர கல்வியினூடாக மருத்துவதுறைக்கு தேர்வு செய்யப்பட்டு இளவாலையை பெருமைப்படுத்தி பார்த்தவர்! பின்நாட்களில் அவர் தொழில் நிமித்தம் இளவாலை கிராமத்தில் வாழமுடியாது போயினும் எங்கிருந்தும் தன் சொந்த கிராமத்தின் மீது கொண்ட காதலுக்கு எமது சங்கம் சாட்சியம் பகரும்!

இளவாலையில் எமது சங்கம் தோற்றம் பெற்று, சமூக சேவைகளை தொடங்கிய காலம் தொட்டு, அமரர் மோகன் அண்ணா அவர்கள் எம்மை ஊக்குவித்து கிராமத்தின் தேவைகளை உணர்ந்து தன்னாலியன்ற உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கிவந்தார்! தான் ஒரு மருத்துவராக இருக்கின்ற போதும் தனது கிராம மக்களுக்கு மருத்துவச்சேவையை வழங்கமுடியவில்லை என்ற மனவருத்தினால், தமது தாய் தந்தையாரின் ஞாபகார்த்தமாக இளவாலையில் எமது சங்கத்தினூடாக இலவச மருத்துவமுகாமை யாழில் இருக்க கூடிய தனது நண்பர்களான பிரபல வைத்தியர்களை கிராமத்திற்கு அனுப்பிவைத்து மருத்தவ சேவையை செய்யவைத்தவர்! அது மட்டுமன்றி இளவாலையில் பெருங் கொடைகளில் ஒன்றாகியிருக்கும் இளவாலை பிரதேச வைத்தியசாலையை விஸ்தரிக்கும் பணிகளிலும் அவரது பங்களிப்பு இன்றியமையாத ஒன்று!

அதற்கும் மேலாக எமது சங்கத்துடன் தொடர்புகொண்டு, இளவாலை கிராமத்தில் பூர்த்தி செய்யப்படாது இருக்கும் அடிப்படை தேவைகள், அதனை எப்படி முன்னெடுக்க முடியும் என்பது தொடர்பில் அக்கறையோடு உரையாடுபவர்! அந்த அவாவின் நிமித்தம் இளவாலை கிராமத்திலிருந்து தற்போது புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வரும் தன் போன்ற மண்ணின் மைந்தர்களை இணைத்து “இளவாலை மக்கள் ஒன்றியம்” எனும் அமைப்பை உருவாக்க முன்னின்று உழைத்தார்! அதன் மூலம் புலம்பெயர்ந்த இளவாலை அன்பர்களின் நிதிகளை சேகரித்து இளவாலை வைத்தியசாலையின் நோயாளர் விடுதி, பற்சிகிச்சை கூடம் நிர்மாணம் என்பவற்றை முன்னெடுக்க உறுதுணையாக இருந்தார்! அதனை தொடர்ந்து இளவாலைக்கு ஒரு பொது மண்டபம் விளையாட்டு அரங்கம் என்பதை அமைக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பில் தனது முயற்சிகளை ஆரம்பித்திருந்த வேளையில் சற்றும் எதிர்பாராத அவரின் மரணச்செய்தி இளவாலை கிராமத்தையே உலுக்கியது! மோகனா? மோகனோ? என்ற கேள்விகள் கிராமத்தையே அமைதியிழக்கச் செய்திருந்தது!!! தன் குடும்பத்திற்கு நல்லதோர் தலைவனாய், தன் கிராமத்தில் பற்றுக்கொண்ட குடிமகனாய், தன் சமூகத்தை உயர்த்திபார்க்க நினைத்த உத்தமனாய், சுயநலம் தவிர்த்த பொதுநலவாதியாக இருந்த மோகன் அண்ணாவை பூவுலகம் போதுமென்று விண்ணுலகமழைத்த காலனை கொடுரனன்றி வேறென்ன வென்றுரைப்பது!

மண்ணின் மைந்தனுடல் காணாது வாலையூரின் மண்ணும் தவித்து நின்றது! ஊர்கூடி அஞ்சலிக்கவும் அமுதுகுமுறவுமே முடிந்தது! ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்! அமைதியில் மோகன் அண்ணா உறங்கிடட்டும்! அவரின் மனைவி திருமதி செளமினி அவர்களுக்கும், மகள் கோபிகா அவர்களுக்கும் நிச்சயம் மோகன் அண்ணா புரிந்த பொதுநலத்தினாசிகள் கிடைக்கவேண்டுமென பிரார்த்திக்கின்றோம்!

அவரது நினைவாக இளவாலை கிராமத்தில், “இளவாலை மக்கள் ஒன்றியத்தின்” பங்களிப்போடு உள்ளகவிளையாட்டு அரங்கம் அமைக்கும் பணிகளுக்கு தயாராகிறோம்! காலமுள்ளவரை இளவாலையூர், மோகன் அண்ணாவின் நாமத்தை மறக்காதிருக்க எங்களின் சிறுமுயற்சியாய்! அவரின் ஆசிகளோடு ஆரம்பிக்கிறோம்!

வருத்தப்படாத வாலிபர் சங்கம்

இளவாலை

அமரர் மோகன் அவர்களின் பண்புகளும் அவர் ஆற்றிய பணிகளும் நெஞ்சிருக்கும் வரை இளவாலை மக்கள் மனதில் நிலைக்கும்.

எம்மையெல்லாம் மீளாத்துயரில் ஆழ்த்திவிட்டுச் சென்ற Dr. மோகனின் ஒருவருட நினைவு மலரில் எமது குடும்பத்தினரின் மனதில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் துயரக்கடலிலிருந்து ஒரு துளியை அவருக்காக பதிவிடுவதில் பொன்னாச்சி குடும்பத்தார் ஆகிய நாம் ஆறுதலும் பெருமிதமும் அடைகின்றோம்.

**வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்**

எனும் குறளுக்கு அர்த்தமாக வாழ்ந்த தெய்வங்களாக இருக்கும் மோகனின் பெற்றோரை இந்த இடத்தில் நினைவு கூறுகின்றோம்.

Dr. மோகனின் வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் பண்பையும் எல்லோரையும் விட பக்கத்து வீட்டில் இருந்து கண்டுகளித்து பெருமை கொண்டவர்கள் நாங்கள். அவருடைய பெற்றோர்களின் பணிபிறகும், மதிப்பிற்கும், இன்முகத்திற்கும், விருந்தோம்பலுக்கும் அமைவான மகனாக இளவாலை மண்ணே மதிக்கும் உத்தமராக வளர்ந்தவர் Dr. மோகன்.

சௌமினியைக் கைப்பிடித்து வெளிநாடு வந்த போதும் தன் பிறந்த மண்ணையும் மக்களையும் மறவாது அவர்களின் மருத்துவத் தேவைகள் அனைத்தையும் வழங்கி வந்தீர்கள் மோகன். உங்கள் சேவை எல்லோருக்கும் தேவை என்று தெரிந்த இறைவனும் எல்லோரையும் விட்டு உங்களை மட்டும் பிரித்தெடுத்த அவனின் தேவைதான் என்னவோ?

எத்தனை வருடங்களின் பின் லண்டனில் நாம் சந்தித்த போதும் எவ்வளவு எளிமையும், பண்பும் இவ்வளவு வளர்ச்சியின் பின்பும் எந்தவிதப் பெருமையும் இல்லாமல் சாதாரண மோகனாகவே இருந்தீர்கள் மறக்கவே முடியவில்லை. பிறப்பு உண்டேல் இறப்பும் உண்டு என்ற நியதி இருந்தாலும் இவ்வளவு சீக்கிரமாக ஏன் உங்களை மட்டும் பிரித்தெடுத்தான் இறைவன்.

அமரர் மோகன் அவர்களின் பண்புகளும் அவர் ஆற்றிய பணிகளும் நெஞ்சிருக்கும் வரை இளவாலை மக்கள் மனதில் நிலைக்கும்.

மகான்களுக்கே உரித்தான அன்பு, இரக்கம், ஈகை, இறைபக்தி, நீதி, நேர்மை, பொறுமை நேர்மை, கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, மலர் வதனம், மறந்தும் கூட மற்றவர்கட்கு தீங்கிழைக்காத மாண்பு ஆகியவற்றை உடைமையாகக் கொண்ட அமரர் Dr.மோகனும் ஒரு மகானே.

துணைவி சௌமினி, அவரின் அன்பு மகள், உடன் பிறப்பு சுரேஸ், வடிவக்கா குடும்பத்தினர் அனைவருடனும் நாமும் அமரர் மோகனின் ஆதன் அமைதிபெற இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

**பொன்னாச்சி குடும்பத்தினர்
இளவாலை**

**Pictures of annual medical check-ups at Ilavalai
in remembrance of Mohan's parents.**

**Pictures were taken at memorial service on the day of Mohan's
funeral at Ilavalai by Varutha padatha Vallipar Sankam**

இதயம்கனக்கிறது.

“கல்வியெனும் கருந்தனத்தை ஆரச் சுவைக்க வேண்டும் கவினுறவே காலமெல்லாம் வாழ வேண்டும்” எனும் தணியாத தாகத்தை நெஞ்சிலே சுமந்தவனாய் நின்றவன் மோகன் என்பேன்.

“அன்னமாவே மண்ணொடு கிளியே....”என நன்னூல் தலை மாணாக்கருள் ஒருவனாய்த் திகழ்ந்தான். கல்வியெனும் நறுந்தேனை இனிதுபருகும் வண்டாக மகாஜன வளாகத்தில் சுற்றித் திரிந்தவன்.

“தாரமும் குருவும் தலையெழுத் தென்பர்”.திருமதி அ. சண்முகரத்தினம், திருமதி சா.துரைச்சாமி முதலானோர் குருவாய்க் கிடைக்கப் பெற்று கற்பவை கற்று நல் மாணாக்கனாய் விளங்கினான். இவருடன் கற்றவர்களும் மீத்திறன் மிகுந்தவர்களாகவே திகழ்ந்தார்கள். யானும் மகாஜன ஆசிரியர் குழாத்தில் சங்கமிக்கும் பேறு 1976 இலக்கை கூடியது. எனக்கு அப்போது தரம் 7ம் வகுப்பிற்கு விஞ்ஞான பாடம் கற்பிக்கும் பொறுப்புக் கிடைத்தது. அந்த வகுப்பைத் தொடர்ந்து தரம் 10 வரை கற்பிக்க வேண்டும் என்பது மகாஜனவின் நடை முறையாக இருந்தது. அதனால் அந்த மாணவர்களோடு தொடர்ந்து பயணஞ் செய்யக் காலமும் கனிந்தது.

இவ்வகுப்பில் இருந்த பலர் இன்று டாக்டர்களாகப் பணிபுரிகிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவனாகி நின்ற சி. மோகன் இன்று எம்மோடு இல்லையே என்ற ஏக்கம் என்னை வருத்துகின்றது.

இவரின் மாணவப் பருவம் இன்றும் என் மனதில் நிழலாகி நிற்கின்றது. அழகிய முகத்தினறிவு விழிகள் பேசிட பாரினில் உயர்வு காணும் எண்ணமே திண்ணமாய்த் திகழ் முதல் மாணாக்கனாய் முன்னின்றான். “ஆயுந்தோறும் இன்பம் தருவது கல்வி” எனும் தஞ்சை வாணன் வாக்கிற்கு இலக்கணமாய் தன்னை முன்னிறுத்திக் கொண்டான். நான் கற்பிக்க முன்னரே பாடத்தைப் படித்து வந்து வகுப்பிலே கலந்துரை யாடும் போது உடனடியாகவே பதிலளிக்கும் ஆற்றல் மிகுந்த மாணவர்களுள் ஒருவனாய்த் திகழ்ந்தான். இதனால் என் கற்பித்தலுக்கு சவாலான மாணவனாய்ச் சிறப்புற்றான். அறிவின் அறிகுறி இடையுறாத முயற்சி. இதனை என்னுள் இரண்டறக் கலக்கச் செய்தான் என்றே என்றும் பெருமை கொண்டேன். ஓடுகின்ற நதியாக எப்பொழுதும் புதுமணம் வீசுகின்ற நறு மலராக தேடலை விரித்து வளர்ந்தான் வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் போது ஏற்படும் சிறுசிறு மொழித் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் போது சிரித்துக் கொண்டே திருத்தஞ் செய்வது அவரின் பணியையும் பக்குவத்தையும் நினைத்துப் பார்க்கச் நெய்கின்றது.

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து ஆகநக நட்பதே நட்பு” எனும் வள்ளுவன் வாக்கிற்கு இலக்கணமாய் நல்ல நண்பர்கள் வட்டத்தையும் தனது அறிவாற்றலாலும் நகைச் சுவைததும்பும் கனிவான பேச்சாலும் உதவும் நெறியாலும் உருவாக்கிக் கொண்டான்.

இதனாலன்றோ கல்லூரியின் அனைத்து ஆசிரியர்மனங்களிலும் நிறைந்து நின்றான். பாடசாலை இல்ல மெய்வல்லுநர் போட்டிச் செயலாளராக யான் கடமையாற்றிய போது எனது வேலைப்பளுவை அறிந்து இவரும் இவரின் நண்பர்களான த.பேரானந்தராஜாவும், க .இளங்கோஞானியாரும் இணைந்து வந்து பணியில் பங்கெடுத்தமை இன்றும் என்மனக் கண்ணில் நிழலாய் நீள்கின்றது. இவர் மருத்துவத்துறைக்குத் தெரிவாகி டாக்டர் பட்டம் பெற்று இலண்டனுக்குச் சென்றுவிட்டார். பின்னர் ஒரு முறை யாழ்ப்பாணம் வந்த போது மனைவி மகளுடன் வந்து என்னைச் சந்தித்தமையும் பசுமையான நினைவாகிறது. இவரின் தந்தையார் மு.சிவராசரத்தினம் அவர்கள் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றியவர். அக்காலத்தில் பரீட்சை மேற்பார்வையாளராக எனக்கு அறிமுகமானார். அவர் சில வருடங்களுக்கு முன் இறைபதம் எய்திய வேளை மீண்டும் இளவாலை மண்ணுக்கு வந்திருந்தார். அந் நிகழ்வில் நானும் கலந்து ஆறுதல் பகர்ந்தேன். அது தான் கடைசிச் சந்திப்பாக அமையும் என்று நான் கனவிற் கூடக் காணவில்லை.

“வீழ்ச்சியடையா வீரம் பூரணமாய் பார்வையை விரித்து என்றும் வளரும் சிந்தனைக்காக முன்னேறும் நீ ” எனும் தாகூரின் கவிவரிகளுக்கு அர்த்தம் கொடுப்பாய் என மனைவி, மகள், ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள் எதிர்பார்த்திருக்க காலதேவன் கண் வைத்தவிட்டான். இதை விதியெனக் கூறினும் என் மனதைத் தேற்ற முடியவில்லை. இதயம் கனக்கிறது. பேதை மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. இன்னும் பல ஆண்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்றே என் மனம் சொல்கிறது. வையத்தில் பிறப்புளதேல் இறப்பமண்டு. இது மாற்றரிய விதி. இதற்குத் துயர்வேண்டாம் என எண்ணில் என்னைத் தேற்றுவும் முடியவில்லை.

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது” எனும் வள்ளுவன் வாக்கை என் மனதிற்கு ஒளடதமாக்கி உன் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றேன். “நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு”

ஓம்! சாந்தி!

ந.காளிதாசன்
ஓய்வுபெற்றஆசிரியர்
மகாஜனக்கல்லூரி
தெல்லிப்பழை.

பள்ளித் தோழன் மோகனின் நீங்காத நினைவுகள்

வைத்திய கலாநிதி சிவராஜரட்ணம் மோகன் அவர்களின் இழப்புச் செய்தி கேட்ட போது நெஞ்சு குமுறியது மனசு ஏற்க மறுத்தது. சிரித்த முகமும் கனிவான பேச்சும் மனதில் என்றும் வந்து வந்து அலை மோதுகிறது. ஒரு வருடம் ஆகப் போகிறது ஆனால் அவர் இல்லை என்பதை எங்களால் நம்ப முடியவில்லை. மோகன் எங்களுடன் இல்லை என்பது மட்டும் உறுதி. ஆனால் அவரது நினைவுகள் எல்லோர் மனதிலும் நீங்காது இருக்கும்.

மோகனும் நானும் யா/மகாஜனாக்கல்லூரியில் இரண்டாம் வகுப்பிலிருந்து ஒன்றாகப் படித்தோம். படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். எல்லாப் பாடங்களிலும் முதல் மாணவனாகத் திகழ வேண்டும் என்பது அவரது இலட்சியமாக இருந்தது. நல்ல கடவுள் பக்தியுடையவர். திருநீற்று பூச்சுடன் பாடசாலைக்கு வருவது வழக்கம். எனது அப்பாவிற்கு மிகவும் பிடித்த மாணவன். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் சொல்வார் “எங்கள் அப்பாவிடம் அடிவாங்காத ஒரேயொரு மாணவன் நானாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று. இவர் உண்மையில் ஆசிரியர்களின் செல்லப்பிள்ளை தான். தேவாரம் மனனம் செய்து அதற்கு பொழிப்புரை எழுதுவதில் இவருக்கு நிகர் யாருமில்லை என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

க.பொ.த சாதாரண பரீட்சையில் சிறந்த மாணவனாக தேர்ச்சி பெற்று யா/சென்ஜோனஸ் கல்லூரியில் தனது க.பொ.த உயர்தர கல்வியை மேற்கொண்டார். மோகன் இலங்கையில் முன்றாவது மாணவனாக சித்தியடைந்து மருத்துவ கல்வியை தொடருவதாக கேள்விப்பட்டோம். அதன் பின்னர் மோகனை ஓரிரு தடவைகள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சந்தித்தேன். பின்னர் மீண்டும் 1987ஆம் ஆண்டு எமது வீட்டிற்கு அருகில் சந்தித்து உரையாடினோம். அவர் மாவிட்டபுரம் முருகன் தரிசனத்திற்கு செல்வதாக கூறியது இப்பவும் ஞாபகத்தில் உள்ளது. அவர் கடவுள் மீது மிகவும் நம்பிக்கையுடையவர். அதன் பின்பு நானும் 1989ஆம் ஆண்டு வெளிநாடு சென்று விட்டேன். எங்கள் தொடர்புகளும் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது.

காலங்கள் உருண்டோடியது..... நீண்ட இடைவெளிகள்..... ஒன்றாக கல்வி பயின்றவர்களை நினைத்து பார்ப்போம். ஆனால் யார் எங்கு இருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நிலைமைகள் சீரில்லாமல் இருந்தது. 2005ஆம் ஆண்டு கனடா சென்றிருந்த போது எனது பள்ளித் தோழிகளுடன் பேசும் போது மோகன் செளமினி பற்றியும் பேசிக் கொண்டோம். அங்கிருந்து வந்து மோகனுடனும் செளமினியுடனும் உரையாடியது இன்னமும் நினைவில் உள்ளது. அப்போது தாங்கள் வீடு மாறவிருப்பதாகவும் கூறியது ஞாபகம் வருகிறது. மீண்டும் பரப்பான வாழ்க்கை, நாட்கள் ஓடியது. தொடர்புகள் விடுபட்டன. 2009ஆம் ஆண்டு கனடா சென்றபோது செளமினியின் தங்கை நளாயினியை தற்செயலாக ஒரு இடத்தில் சந்தித்தேன் அவர் மூலமாக மீண்டும் செளமினியுடன் தொடர்பு கிடைத்தது. ஒரு சிலதடவைகள் கதைத்தோம்.

முகநூல் வாயிலாக பல கல்லூரி தோழர்களின் தொடர்புகள் கிடைத்தன. இடையே விட்டு வந்த உறவுகளை புதுப்பித்தோம். கனடாவை தொடர்ந்து லண்டனில் ஒரு சந்திப்பு 31 வருடங்களுக்கு பின்னர். 2013ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் லண்டனில் அனுஷா, ரட்ணா, பகீரதி, வாசுகி ஆகியோரை சந்தித்தோம். பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா? அவ்வளவு ஆனந்தம். அந்த தடவையும் மோகன் செளமினி இருவரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. அவர்கள் விடுமுறையில் இருந்தார்கள்.

மோகன் 15-09-2015 இல் ஒரு வாட்ஸ்அப் குறூப் ஒன்றினை உருவாக்கினார். தன்னுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர்களில் சிலரை இணைத்தார். அது எங்களது இணைப்புக்குப் பாலமாக அமைந்தது. இடையிடையே செய்திகளை பரிமாறுவோம். மோகன் ஒரு இசை ரசிகன் நல்ல பாடல்கள், நல்ல படங்கள் போன்றவற்றை தான் ரசித்த பின்னர் அதனை எங்களுடன் பகிர்வார். மிகவும் கலை ரசனையுடன் விளக்கம் தருவதற்கும் அவருக்கு நிகர் யாருமில்லை. பாரதியாரின் பாடல்கள், சீர்காழி கோவிந்தராஜனின் பாடல்கள், ஆடிப்பிறப்பிற்கு நாளை விடுதலை, முருக பக்தர்களுக்காக கந்தசஸ்டிகவசம் என பகிர்ந்து கொண்ட விடயங்கள் இன்னமும் பத்திரமாக இருக்கிறது. அதைவிடவும் பாடல்களை போட்டுவிட்டு ஞாபகம் உள்ளதா என வினவுவார். மோகன் போட்ட பாடல் ஒன்றையும் நினைவு படுத்தி பார்க்கிறேன். “அந்த வீணைக்கு தெரியாது அதை செய்தது யாரென்று”. இனிய தோழன். 96 படம் பார்த்து விட்டு அந்தப் படம் பற்றி நாங்கள் உரையாடியதையும் நினைத்து பார்க்கிறேன் இப்படி எத்தனையோ உதாரணங்கள். ஏனிந்த அவசரமோ. இவ்வாறான உரையாடல்களை நமங்கள் இழந்து விட்டோம்.

மோகனையும் செளமினியையும் முதன் முதலாக தோழி வாசுகியின் மகளின் பிறந்தநாளில் சந்தித்தோம். மோகனில் எந்த மாற்றங்களும் இருக்கவில்லை, அதே மோகன் ஆச்சரியமாக இருந்தது. இயல்பாகவே காணப்பட்டார். சிறு வயதில் நாங்கள் படிக்கும் போது நடந்த விடயங்களை அப்படியே ஞாபகம் வைத்திருந்தார். நீண்ட இடைவெளிக்கு பின்னர் பேசுவதாக ஒரு எண்ணம் கூட வரவில்லை. எனது கணவரும் ஒரு மகாஜனன். அவருக்கும் மோகனையும் செளமினியையும் நன்றாகத் தெரியும். மோகன் சிறிய வயதில் நடந்த சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக கூறும் போது அட இவ்வளவு ஞாபகசக்தியா என நினைத்தேன். எனக்கும் ஞாபகசக்தி அதிகம் தான் ஆனால் என்னைவிட மோகனுக்கு இன்னும் அதிகம் என நினைத்துக் கொண்டேன். எங்களது முதல் சந்திப்பின் போது கொலண்ட் Tulip மலரின் அழகை பார்க்க கொலண்ட் வரவேண்டும் என்று மோகன் கூறினார். நாங்கள் லண்டனுக்கு எனது கல்லூரி நண்பர்களை சந்திக்க ஒவ்வொரு வருடமும் செல் வோம். மிகவும் மகிழ்சியாக இருக்கும். மீண்டும் கல்லூரிக்கு செல்வது போன்ற ஓர் அழகிய உணர்வைத் தந்தது. மோகனை காணும் போதெல்லாம் அவர் எங்களிடம் வரவேண்டும் என்று சொல்வார்.

மோகன் பெருமிதமின்றி கல்லூரி நண்பர்களுடன் மிகவும் இயல்பாகப் பழகுவார். என்னதான் வேலையிருந்தாலும் எங்களது வருடாந்த லண்டன் ஒன்றுகூடலை தவற விடமாட்டார். ஆரம்பத்தில் நான், அனுஷா, வாசுகி, ரட்ணா, மோகன் செளமினி, சந்திரமோகன் ஆகியோர் சந்தித்துக் கொண்டோம். பல கதைகள் பேசி மகிழ்ந்தோம். மோகன் அடிக்கடி கூறும் விடயம் நாங்கள் எல்லோரும் ஓய்வு பெற்ற பின்னர் ஒரு தொடர்மாடி வீட்டில் ஒன்றாக இருக்கலாம். பிள்ளைகள் அப்போதைக்கு வந்து போவார்கள். நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேச்சு துணையாக இருக்கலாம். எத்தனை திட்டங்கள் எண்ணங்கள் அவருள் இருந்தது. ஆனால் அத்தனையும் கனவாகி விட்டது என்பதை நினைக்கும் போது நெஞ்சம் கனக்கிறது.

2017 இல் எங்களுடன் படித்த தோழி பகீரதியின் மறைவிற்குப் பின்னர் எங்களுடன் படித்தவர்களின் நட்பு வட்டம் பெரிதாகியது. 2017 டிசம்பரில் அனைவரும் வாசுகி வீட்டில் சந்தித்தோம். எங்கள் சந்திப்புக்களில் மோகன் செளமினியின் டூயட் பாட்டும் இடம் பெறும். இருவரும் நன்றாகப் பாடுவார்கள். எங்கள் நட்பு வட்டத்தில் எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்ட பள்ளித்தோழன். அவர் இல்லாத ஒரு ஒன்றுகூடலை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. மோகன் செளமினியின் அன்பு அழைப்பையேற்று 2017ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நானும் எனது கணவரும் மோகன் செளமினி வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். அங்கு நிறைய விடயங்கள் பற்றிப் பேசினோம். நேரம் போனதே எமக்குத் தெரியவில்லை. எங்கள் காதல் திருமணம் பற்றி மிகவும் சுவாரசயமாக கேள்விகள் கேட்டு இரவு 2 மணிவரை உரையாடினோம். நாங்கள் புறப்படும் போது உங்கள் கதையும் கூறவேண்டும் எனக் கேட்டபோது அடுத்த தடவை என்று கூறினார். இனி ஒரு அடுத்த தடவை வரப் போவதில்லை. அதைவிடவும் நான் அடிக்கடி லண்டன் வந்து போவதால் எனக்கு மோகன் வதிவிடவரிமை தந்து விட்டேன் என ஒவ்வொரு தடவையும் கூறிவிட்டுச் சிரிப்பார். இன்றும் அது செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. காணும் போது எப்படி இருக்கிறீர்கள் என மிகவும் அன்புடன் கேட்பார். 2018ம் ஆண்டு ஜப்பசி மாதம் அருணைன் மகளின் திருமண வைபவத்தின் போது அந்த நிகழ்வினை அழகாக ரசித்து எமது கலாச்சார சிறப்புக்களை கூறி மகிழ்வாக இருந்ததும் நினைவில் வந்து போகிறது. அதுமட்டுமல்ல ஏதாவது மருத்துவ சம்மந்தமான ஆலோசனை கேட்டால் மிகவும் அக்கறையுடன் அதற்கு தனது விளக்கங்களைத் தருவார்.

2019ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ஒருதடவை கதைக்கும் போது எங்களுடன் இரண்டாம் வகுப்பு தொடக்கம் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கூடிப் படித்தவர்களின் பெயர்கள் எந்த வாங்கில் யார் யார் இருந்தவர்கள் என ஞாபகப்படுத்தி அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் எனப் பேசிக் கொண்டோம். எங்களுடன் படித்த சிவராசா, விஜயசிறி என்பவர்களைப் பற்றி பேசி அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறியது இன்றும் பசுமையாக என் நினைவில் உள்ளது. விஜயராணி, செல்வராணி இருவரையும் பற்றி கேட்ட போது அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் மோகன் சிவராசாவையும், விஜயசிறியையும் 2019ஆம் ஆண்டு சந்தித்து விட்டார்.

2019ஆம் ஆண்டு மே மாதம் மோகனிடமிருந்து திடீரென தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. தாங்கள் கொலண்ட் வருவதாகவும் தங்களது மகள் அம்ஸ்ரடாம் இல் உள்ள அழகிய காட்சிகளை பார்க்க விரும்புவதாகவும் கூறினார். நாங்கள் அம்ஸ்ரடாம் சென்று மோகன் செளமினி கோபி மூவரையும் சந்தித்து ஒன்றாக உணவுண்டு

மகிழ்ந்தோம். எங்கள் நாட்டில் உள்ள அழகான Tulip பூவினை பார்ப்பதற்கு அடுத்த தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதாக கூறினார். ஆனால் இனி மோகன் என்றுமே வரப்போவதில்லை..... என்பதை நினைக்க மிகுந்த வேதனை தருகிறது.

2019ஆம் ஆண்டிற்கான எங்களது மகாஜன 79-82 வருடாந்த சந்திப்பை 30-11-2019இல் வைத்தோம். அந்தச் சந்திப்பில் மோகனால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவருக்கு ஒரே நாளில் இரண்டு நிகழ்சிகள் இருந்தன. அவருடன் உரையாடியபோது தான் வரமுடியாது எனவும் தங்கள் வீட்டிற்கு வருமாறு அன்போடு அழைத்தார். ஆனால் என்னால் போகமுடியவில்லை. இறுதியில் 01-12-2019 இல் சந்திப்பதாக கூறினார். எங்களது சந்திப்பில் 2-5ஆம் வகுப்பு வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் சேர்ந்து படமொன்று எடுத்தோம். (நான், அருணன், சிவராசா, விஜயசிறி) அந்த படத்தில் மோகன் மட்டும் இருக்கவில்லை. மனதிற்கு கஸ்ரமாக இருந்தது. ஆனால் இனிமேல் மோகனுடன் சேர்ந்து படமெடுக்க முடியாது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

இறுதியாக மோகனை செளமினியுடன் 01-12-2019 இல் லண்டனில் தோழி லாலினி வீட்டில் அனுஷா, ரவி, ஹரி, உமா, உமாவண்ணன், நிருபா, கௌரி, சாந்தி ஆகியோருடன் சந்தித்து பேசியதும் பாட்டுகள் பாடியதும் இன்னமும் பசுமையாக நினைவில் நிற்கிறது. நிறைய படங்கள் எடுத்தோம். படம் எப்படி எடுக்க வேண்டும் என்று அதனையும் அவரே ஒழுங்கு செய்தார். அந்தப் படங்கள் நினைவாக எங்களிடம் உள்ளது. ஆனால் மோகன் மட்டும் இன்று எங்களுடன் இல்லை. எத்தனை விடயங்களை விவாதித்தோம். அன்றும் கூட மோகன் ஐரோப்பிய புகையிரதப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்வதற்கு 2020ஆம் ஆண்டு மே மாதம் திகதியும் குறித்து என்னையும் அனுஷாவையும் ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டார். ஆனால் மோகன் எங்களை விட்டு வெகுதூரம் சென்று விட்டார். அவருடன் சேர்ந்து ஒரு பயணம் இனி நாங்கள் செய்யப் போவதும் இல்லை. கடைசியாக மோகனைச் சந்தித்து பேசியது என்றுமே எங்கள் மனதை விட்டகலாது. அன்று நாங்கள் எடுத்த புகைப்படத்தினை இத்துடன் இணைக்கிறேன்.

எங்கள் மதிப்பிற்குரிய பாடசாலைத் தோழன் வைத்திய கலாநிதி சிவராஜரட்ணம் மோகன் இன்று எங்களுடன் இல்லை ஆனாலும் அவரது நீங்காத நினைவுகளுடன் வாழுவோம்.

மகாஜனக் கல்லூரி பள்ளித்தோழி

சிவானந்தவல்லி பாலசூரியன், நெதர்லாந்து

மனிதம் குடிகொண்ட மனிதநேய மருத்துவர் மோகன்

என் இனிய நண்பன் மருத்துவர் மோகனை இழந்து ஓராண்டு காலம் ஓடி மறைந்து விட்டது. அவர் நினைவுகள் இன்றும் உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கின்றன.

எந்நேரமும் சிரித்துக் கதைத்து, தான் இருக்கும் இடத்தைக் கலகலப்பாக வைத்திருக்கும் சுபாவம் உடையவர் இவர். “சிரித்து வாழ்ந்தால் துன்பம் தூரவிலகும்” என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தவர் இவர்.

நானும் மோகனும் இளவாலையின் மைந்தர்கள். ஆரம்பக்கல்வியை மெய்கண்டானிலும், உயர்கல்வியை மகாஜனாவிலும், மருத்துவப்பட்டக் கல்வியை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒரே காலத்தில் பயின்றவர்கள். ஊரில் ஒன்றாகவே வளர்ந்தவர்கள்.

எங்கள் இருவருக்கும் சில இலட்சியங்களில் ஒற்றுமை இருந்தது. தனக்கென வாழும், விலங்கு வாழ்க்கையை விடுத்து, பிறர்க்காகவும் வாழும், மனிதவாழ்வு வாழவேண்டும். எல்லோருடனும் மனிதநேயத்துடன் பழக வேண்டும். நலிவுற்றவர்களுக்கு இயன்ற உதவி செய்யவேண்டும். செய்யுந் தொழிலினூடாகவே பிறர்க்கு உதவவேண்டும் எனும் ஒத்த கொள்கைகளுடன் வளர்ந்தோம். ஊரில் சமய, சமூக சேவைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தோம்.

நாம் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவக்கல்வி பயின்ற காலம் சோதனைமிக்கது. ஈழப்போர்க் காலம். பாடசாலைகளோ, பல்கலைக்கழகமோ, வைத்தியசாலைகளோ ஒழுங்காக இயங்க முடியாத அவலங்கள் நிறைந்த காலம். இராணுவ நடவடிக்கைகளால் இடப்பெயர்வுகளும், இராணுவ முற்றுகைகளும், குண்டுவிச்சுகளும் மக்களைத் திணறடித்த காலம். “அவலம் நிறைந்த காலத்தில் தான் மக்களுக்கு ஆறுதல் செய்யவேண்டும்” எனக்கருதி இளவாலை இளைஞர்கள் ஒன்றுகூடி “வெண்புறாக் கழகம்” எனும் ஒரு தொண்டு நிறுவனம் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் பன்முகப்பணிகளில் முதலுதவி வைத்திய சேவையை நாம் பொறுப்பேற்றோம்.

மோகன் அவர்கள் முன்னின்று இளவாலையில் உள்ள மருத்துவர்களையும், மருத்துவ மாணவர்களையும், தாதியர்களையும் ஒன்றுசேர்த்து 24 மணிநேரமும் இயங்கக்கூடிய ஒரு வைத்திய சேவையை மெய்கண்டானில் இயங்க வைத்தோம்.

சாதாரண நோயாளிகள் முதல் குண்டுவிச்சுக்களால் காயமுற்றோர் வரை அங்கு கொண்டுவரப்படுவார்கள். அக்காலத்தில் மெய்கண்டான் இடம்பெயர்ந்தோர் முகாமாகவும், வைத்திய நிலையமாகவும் இயங்கியது. இலங்கைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம், சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் முதலான அமைப்புக்களினூடாக மருந்துகள், உபகரணங்களைப் பெற்று மக்களுக்கு உதவமுடிந்தது.

எங்கு குண்டுவிச்சு நடந்தாலும் நாவரசன், சண்முகம், சிவலிங்கம் முதலான பலதொண்டர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களை அங்கு கொண்டு வருவார்கள். நாம் மருத்துவ சேவை செய்வோம். இதற்கெல்லாம் முன்னோடியாக எந்நேரமும் இயங்கியவர் மருத்துவர் மோகன் என்பதை எப்படி மறக்கமுடியும்?

சில ஆண்டுகளில் முடிக்க வேண்டிய மருத்துவக் கல்வியைப் பல ஆண்டுகாலம் பயின்று முடித்து நான் ஈழத்திலேயே சேவையாற்றத் தொடங்கினேன். மோகன் இலண்டன் சென்றார். அவர் அங்கும் நான் இங்குமாக எங்கள் இலட்சியத்தைக் கைவிடாமல் சேவையைத் தொடர்ந்தோம்.

இளவாலையில் ஒரு வைத்தியசாலையை உருவாக்கவேண்டும் என்ற முயற்சியை மேற்கொண்டபோது மோகன் இலண்டனில் வாழ்ந்த இளவாலை நண்பர்கள் எல்லோரையும் ஒன்று சேர்த்துப் பெருநிதி திரட்டி உதவினார். இன்று இவ்வைத்தியசாலை வெளிநோயாளர் பிரிவு, பொது மருத்துவ விடுதி, மகப்பேற்று விடுதி, பல் மருத்துவப் பிரிவு, அம்புலன்ஸ் வசதி, வைத்தியர் தங்குமிடவிடுதி, சிற்றுண்டிச் சாலை போன்ற வசதிகளுடன் மெருகூட்டப்பட்டு பிரதேச வைத்தியசாலையாக யாழ் பிராந்திய சுகாதாரசேவைகள் பணிப்பாளரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கி வருகின்றது.

இவர் ஆன்மீக வாழ்வில் அதிக பற்றுள்ளவர். இளவாலையில் உள்ள நாவலடி வைரவர் ஆலயம் மற்றும் ஆனைவிழுந்தான் விநாயகர் ஆலயம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு முன்னின்று உழைத்தவர். இவ்வாறு தன்வைத்திய சேவையிலும் பொதுச் சேவையிலும் ஆன்மீகச் சேவையிலும் இளவாலை வாழ் மக்களுடன் கைகோர்த்து சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகையில் திடீரென ஒரு கொடிய செய்தி வந்தது. “மோகன் போய் விட்டார்” என்று கண்கலங்கினேன். ஏன் இவ்வுலகை விட்டுப் போனாய், எப்படிப் போனாய் என்பதெல்லாம் விடை காண முடியாத வினாக்களாகவே இருக்கின்றன. மோகன் நடுவூர்ப் பழுத்த நன்மரம். அவரை இழந்தது நம் அதிஷ்டக் குறைவே.

மோகனின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வணங்குகின்றோம்.

**நண்பன்- மகாஜனாக் கல்லூரி
தம்பிப்பிள்ளை பேரானந்தராசா.**

யா/மகாஜனக் கல்லூரி தெல்லிப்பழை J/Mahajana College Tellippalai

T.P 021 321 4004
021 205 9293

E.Mail : jayamahajana2010@gmail.com
WEH : WWW.Mahajana College.lk

Principal

11/11/2020

நண்பன் அமரர் வைத்திய நிபுணர் Dr.மோகன் சிவராஜரட்ணம்....

மகாஜன அன்னையின் புகழ்பெற்ற மைந்தன் அமரர் வைத்திய நிபுணர் Dr.மோகன் சிவராஜரட்ணம் அவர்கள் பற்றிய எனது செய்தி கல்லூரியின் அதிபர் என்பதற்கு மேலதிகமாக அமரருடனும் அவரது மனைவியுடனும் ஒரே வகுப்பில் கற்ற நண்பன் என்ற உரிமையுடனும் இடம்பெறுகின்றது.

அமரர் Dr.மோகன் ஆரம்பக்கல்வியிலிருந்து மகாஜனக்கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர். சிறு வயது முதற்கொண்டு சமயம், தமிழ், விஞ்ஞானம் எனப் பல துறைகளிலும் போட்டிகளில் பங்குபற்றிப் பரிசில் பெறுவதோடு கல்வியிலும் முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்து வளரும் பயிராகத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டார். எமது வகுப்பில் அதிக பரிசில்களைப் பெறும் மாணவரும் இவரே. வகுப்பு மாணவ தலைவனாக எம்மை வழிநடத்தும் வல்லமையும் கொண்டிருந்தார். விளையாட்டுத்துறையில் குறிப்பாக உதைபந்தாட்டத்தில் நாட்டம் இருந்தபோதிலும், கல்வியிலான ஆர்வத்தினால் முழுமையாக விளையாட்டில் ஈடுபடவில்லை.

விடுமுறைக்கால வகுப்புகள் நடைபெறும் காலத்தில் வகுப்பு நிறைவடைந்த பின்னர் கீரிமலை, சேந்தாங்குளம் பகுதிகளில் கடலில் குளிக்கச் செல்வதுண்டு. அப்போது மாற்றுடுப்பு இல்லாத நண்பர்களுக்குத் தனதும் சகோதரர்களினதும் உடுப்புகளைக் கொடுத்து உதவுவதுடன் திரும்பி வரும்போது தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று தேநீர் அருந்தச் செய்து அனுப்பி வைக்கும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தார்.

ஆன்மீகத்தில் நல்ல நாட்டம் கொண்ட இவர் எமது கல்லூரியில் எழுந்தருளும் சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜர் மீது அதீத நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தார். அவரது கல்வித் தாகம் மற்றும் நற்பண்புகளினால் எமது ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் திரு. விநாயகரட்ணம், திரு. காளிதாசன், திருமதி. துரைச்சாமி, திருமதி. சண்முகரட்ணம், செல்வி. செல்லப்பா, திரு. தனபாலசிங்கம் மற்றும் அதிபர் பொ. கனகசபாபதி போன்றோரின் அன்புக்குரியவராக விளங்கினார்.

க.பொ.த சாதாரணத்திற்கு பின்னர் நான் கணித துறையைத் தெரிவு செய்ய Dr.மோகன் உயிரியல் துறையை தெரிவுசெய்தார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவப்பீடத்திற்குத் தெரிவாகி 6 ஆம் அணியில் கற்று வைத்திய கலாநிதிப்பட்டத்தைப் பெற்றுப் பாடசாலைக்குப் பெருமை சேர்த்ததுடன் தொடர்ந்து மயக்கமருந்து மற்றும் சிக்கலான மருத்துவத்துறையில் நிபுணத்துவம் பெற்று (Consultant in Anesthesia and Critical Care Medicine) பிரித்தானியாவில் இலண்டன் மாநகரில் North Middlesex வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றி வந்தார்.

இந்துப் பாரம்பரியம் மற்றும் கல்வி முன்னேற்றம் சார் செயற்பாடுகளில் முன்னின்ற பாடசாலை என்ற வகையில் எமது பாடசாலையில் சேர்ந்து தனது கற்றல் செயற்பாட்டை உயர்த்திக் கொண்டார். மோகன் நகைச்சுவை உணர்வு மிக்கவராக அனைவரையும் கவரும் இயல்பினராக இருந்தார்.

அவரைப்பற்றி கூறும் போது எமது பாடசாலை நாட்களில் சிவாஜி, MGR என்று குழுக்களாக பிரிந்து அவர்களின் படங்களைப் பற்றி விவாதிப்பது இன்றும் ஞாபகத்தில் உள்ளது.

யா/மகாஜனக் கல்லூரி தெல்லிப்பழை J/Mahajana College Tellippalai

T.P 021 321 4004
021 205 9293

E.Mail : jayamahajana2010@gmail.com
WEH : WWW.Mahajana College.lk

Principal

11/11/2020

அண்மைக் காலங்களில் இலங்கை வரும்போதெல்லாம் கல்லூரிக்கும் வருகை தந்து “என்ன மணி செய்ய வேண்டும்?” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டுப் பல செயற்றிட்டங்களை முன்னெடுப்பதில் பங்குகொண்டவர். குறிப்பாக, ஆசிரியர் விநாயகரட்ணம் அவர்களின் வீட்டுக்கிருத்திய நிகழ்வுகளில் தனது பங்களிப்பை வழங்கியதுடன் ஒவ்வொரு வருடமும் ஆசிரியர் ஞாபகார்த்தமாக எமது கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாவிற்கு 5000 ரூபா கிடைக்கக்கூடியதாக ரூபா. 50,000 ரூபா பெறுமதியான பணத்தை ஒழுங்கமைத்துத் தந்துள்ளார். தற்போது அமைக்கப்பட்டு வரும் கல்லூரியின் முகப்பு வளைவு அமைப்பில் எமது அணி சார்பாக ஆர்வமாக இருந்து ஆலோசனைகளை வழங்கியதுடன் பங்களிப்பும் நல்கியுள்ளார்.

மிகவும் திறமையான வைத்திய நிபுணராக, சிறந்த பண்பாளனாக, இறை சிந்தனை மிக்கவராக, தனது கிராமத்தையும் கல்லூரி அன்னையையும் அரவணைப்பவராகத் திகழ்ந்த நண்பர் அமரர் Dr.மோகன் தனது 55 ஆவது வயதிலேயே எம்மை விட்டுப் பிரிந்தது எம் சமூகத்திற்குப் பேரிழப்பாகும்.

வகுப்பில் முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்து போலச் சிவகதியும் சீக்கிரமே கிடைத்துவிட்டது போலும். நண்பனின் ஆன்மா ஆனந்த நடராஜரின் பொற்பாத நிழலில் அமர்ந்திருக்கட்டும்.

ஆண்டு ஒன்று நகர்ந்தாலும் அவர் நினைவு மட்டும் நம்மை விட்டு நகராது.

ம. மணிசேகரன்

அதிபர்,

**யா/மகாஜனக் கல்லூரி,
தெல்லிப்பழை.**

11/11/2020
Mr.M.Maniseharan
Principal
J/Vali/Mahajana College
Tellippalai

தினந்தோறும்
நட்புப்புத்தகத்தைத்
திறந்து பார்க்கையிலே...!

என் விழி மலர்களில்
வாடாதமலராய்...!
வீசும் காற்றாய்...!

கணந்தோறும் என்னை
தொட்டுச் செல்லும்
இனிய நண்பனே மோகா...!

உன்னை பிரிந்தோம்
என்று மனம்
எண்ணவில்லைத் தோழா...!

அண்டமும் பொறுத்துக்
கொள்ளா வலியொன்றை
அசாத்தியமாக பொறுக்கின்றோம்...!

மரணத்தின் எல்லைக்குள்
புகுந்தாலும் என்றும் எம்முள்
உயிர்புடன் உள்ளாயடா...!

உன் வாழ்வில் நான்
எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை
நான் அறியேன்... !

ஆனால்
என் கவிதை
சொல்லக்கேட்கும் பொழுது...!

உன் புன்னகையும்,
இவன் என் நண்பன்
என்ற வார்த்தையும் என்னை
வருடத்தவறுவதே இல்லை...!

தினம் விழி திறந்தால்
கடை விழியோரம்
நீ நிற்பதைப் போன்ற உணர்வு...!

இமை மூடினால்
கண்ணுக்குள்ளே
நீ நிற்பது போன்ற தோற்றம்...!

நின் நினை வலைகள்
நிதம் நிதம் எனை
தொட்டு தொட்டுச் செல்கிறதே...!

அந்த ஒவ்வொரு தொடுதலும்
விழியோரம் கண்ணீரைக்
கொஞ்சம் விட்டுச்செல்கிறதே...!

உன் பேச்சு என்றும்
எமது காதுக்குள்ளே
ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறதே...!

கண்ணுக்குள் நிற்கும் நண்பனே
உன் நினைவை நிறைவாய் தந்து விட்டு
நீ மட்டுமேன் தூரம் சென்றாயடா...?

அன்பெனும் பாதையில்
அடியெடுத்து கல்லூரி வாயிலில்
கைகோர்த்திட்ட நம் நட்பு...!

காலத்தின் சக்கரத்தில்
வேகமாய்ச் சுற்றிச்சுழன்று
எம்மை விட்டுக் கழன்று சென்றதுவோ...!

நண்பா ! உன் மௌனத்தியில்
மொத்தமாய் எம்மை
இழந்து விடுகிறோமடா...!

உன் கல்லறைக்கு முன்
நீ எவ்வளவு அன்போடு இருந்தாய்
என்று அழுவதில் பயனில்லை...!

உன் அன்பையும் நட்பையும்
என்னுள் சேர்த்து வைத்துள்ளேன்
அது உன்னை எம்முள் என்றும்
உயிர்பித்துக் கொண்டேயிருக்கும்...!

நட்புடன்
இராகவனும்
மகாஜனா82 அணியினரும்

நண்பா மோகா

பள்ளி என்ற மூன்று எழுத்தில் சேர்ந்தோம்.

பாடம் என்ற மூன்று எழுத்தில் ஒன்றாக கற்றோம்.

கல்வி என்ற மூன்று எழுத்தில் உனது தனிப்பட்ட திறமை மேலோங்கி வான்வரை உயர வைத்தது. பல ஆண்டுகள் கழிந்தன என்றோ தொலைத்த நம் நட்பு மீண்டும் கிடைத்தது. கிடைத்த நட்பை வலுப்படுத்தி ஆடல் பாடல்களுடன் ஆனந்தமாய் இருந்தோம், அதில் உனது நகைச்சுவை பேச்சும் இனிய பாடல்களும் இல்லாத சந்திப்பே இல்லை. அந்த சந்திப்புகளை நினைத்து இன்றும் நினைவுகளுடன் கரைகிறோம். புரியாத நட்புக்கு அருகில் இருந்தும் பயனில்லை புரிந்த நட்புக்கு பிரிவு ஒரு தூரம் இல்லை.

அன்புடன்

உமா வண்ணன் & மனோஹஞ்சன்

மகாஜனா82

The first-year anniversary of passing someone is most difficult one. Mohan, my dear friend, I am not able to digest the fact that a year is passing by since you left us. Although this time has passed, the memories of you will stay close to our hearts.

I am lucky enough to share childhood memories with you. In 1975, we were in grade 6 at Mahajena College. There was one incident where we were both penalised for not telling the truth after our friend inked the teacher. After leaving Mahajena College in 1979, I met you at St John's College in 82 once before meeting again in the UK 15 years later.

From my recent memories of you, Mohan, you will always be remembered as a family man who adored his wife and daughter. You loved nature and visited the garden centre often simply to admire the beauty of the flowers. You are a fun-loving man who loved to bring people together. In fact, every time we gathered at the 'Manitha Neyam' Christmas event, you mention that "we should book a table or two and invite all our school friends who live in UK. I will not forget our lengthy phone calls where you would effortlessly provide invaluable input in any subject. I was always amazed by your listening skills. You have left, me and those who are close to you, with immense advice and guidance.

It was heart-breaking and painful moment when I heard the news on 19th Jan 2020 and rushed to your home to see your most loved ones whom you left behind. I did not have any words to comfort them as I was in a shock too. Even after a year has passed, it is so painful to realise a kind, caring, helpful and an irreplaceable friend is no longer with us.

"Time may pass and fade away but memories of you will always stay"

Thank you, Mohan, for the memories you have left us with.

May you rest in peace.

**Your dear friend,
Suthan (Classmate at Mahajena College)**

UNTILL WE MEET AGAIN

It has been hard writing this tribute because I couldn't find the exact words to describe our loss and all the feelings that I have.

He was a real-life hero. I was shocked to hear of his death.

He was an amazing person and will be missed greatly by all of us.

He always had a smile on his face and was very polite and respectful to all.

Dr. Mohan's death has been described as a "Big loss to his family, patients, friends and the wider community"

Hello my sweetest friend, I want you to know that I am blessed to have a great friend like you.

Your friendship is invaluable to place a price tag on it.

You have touched my heart in so many ways.....

The friendship is one of most powerful form of human relationship.

We are all thinking how sad it is that a doctor with such a beautiful smile, talent, capability, a sense of humour, gentle demeanour, kindness, commitment, inspiration and energy of such an unusual intelligence should now be so suddenly spirited away at the age of only fifty five.

He had already made so many achievements in his life.

But he has many more to do.....

That is the reason for my grief.

"Grief is the price we pay for love."

The value of life is revealed when it confronts death from close quarters.

In his career as a doctor, he was so bright, logical and systematic in his thinking and always willing to share his ideas and information.

He was passionately interested in helping the poor and needy, especially since he never hesitated to help his motherland.

Many of us found him to be a splendid person of great intellect and big heart.

Dr.Mohan, was a genuinely warm and wonderful individual, we will miss greatly. Our sorrow is lessened only slightly with the comforting thought that we had the privilege to know him.

This will remain with me personally and I am sure that you all have your very own, special and private moments that you will cherish and keep close to your hearts.

We were all very lucky to have had him in our lives and as much as he will be missed by us all, he will remain with us all, every day, as long as we can remember.

The best way to honour his legacy is to emulate these traits in our own life.

A true friend is never truly gone, their spirit lives on in the memories of those, who loved them.

We lost a good friend,

but my friend is now happy to face the Lord SHIVA - Our prayers go with him

The last time I met you was in London, it was an unforgettable event.

I will wrap these treasured memories in a blanket of my love.

Nature entrusted the duty to it. We have to accept the reality in principle.

I would also like to extend my deepest condolences to Dr. Saumini and her loving daughter.

May the love and blessings of Almighty God guide them.

Dr.Mohan is no longer here but you will always remain in our thoughts.

Our friendship chain is broken now. But as GOD calls us "one by one"

The chain will be linked again.... Don't worry. Until we meet again....

my dear friend, Good bye

**Dr.Chanthramogan-Canada
(Classmate-Mahajena College)**

A Humble Tribute to My Dear Friend Mohan

It was the Monday morning 20 January 2020, the day I received the news that Mohan was no more. It is a devastating blow to one and all mainly to his immediate and extended family members, close friends such as myself and I wish that day never existed.

I will always remember the joy and a pleasant smile that you would see in Mohan's face whenever you see him or the warmth which would make you feel important. If Mohan hadn't heard from me for some time, he would just pick up the phone and ask how I was. Mohan always valued and nurtured friendships. He would look for opportunities to meet up with friends such as music concerts, movies, charity events or even just simple friends gathering somewhere.

As I write this tribute, various sweet memories of Mohan flicker into my mind ranging from an active and chirpy schoolboy-image of Mohan through to a well accomplished and well-respected man in the community. I really feel privileged to have known Mohan and have had the opportunity to move closely with him since school days.

I came to know Mohan in the year 1975 when I started my secondary education at Mahajana College, Tellipallai. He was naturally intelligent and would stay focussed on his studies as well as extracurricular activities such as being in the school's Scouts team. Besides his academic capabilities, Mohan was quite personable, friendly and like many in the age group he was also into playful things to entertain classmates. In those days Mohan was an ardent MGR fan (M.G. Ramachandran, an iconic film star at that time). He used to recreate fight scenes and songs inspired by MGR movies in the school. These would be either in the classrooms or in the playground. All unofficial of course! These were our good old nostalgic memories which we would reminisce during our conversations even in later years.

Mohan kept his interest on watching Tamil films and listening to music throughout his life. Mohan would never feel enough of discussing intricate details of song lyrics or meanings. It wasn't just music, but Mohan was really an all-rounder and his general knowledge on world affairs was phenomenal. He would debate pretty much on any topic whether it is spiritual or films & entertainment.

Mohan did his duties with passion and great enthusiasm. He was a committed family man as we all know but he also had time for various charitable works to help better people's life. He was well liked by all and earned respect of all through his calmness and easy-going mannerisms. It is an irreplaceable loss to his wife Saumini & his daughter Gobika and all those who were close to Mohan. However, let us be content that we have had the opportunity to know this wonderful person and cherish the beautiful memories of Mohan.

May his soul rest in peace!

Pooranasanthiran Chandramohan (London)
(Classmate/Friend) Mahajana College

Mohan, you are sadly missed along life's way, quietly remembered every day. No longer in our life to share, but in our hearts, you're always there.

I met you for the first time in a maths tuition centre in Ilavalai, Sri Lanka as we were studying for our GCSE. Later, I joined your class in Mahajana School. Though you moved to St John's college to continue your A-Level studies, you kept in touch with me until I left Sri Lanka in 1985 to continue my studies in India. Mohan, you were a good teacher who helped me to understand difficult topics easily. You were also a very good family friend who voluntarily helped me and my family in Sri Lanka.

When you and Saumini moved to England to progress your career, we met again in 1999 in Stoke-on-Trent UK. From there, our family friendship grew stronger. We shared so many good memories such as holidays together, barbeques, birthday parties and so on. My family enjoyed watching the IPL final in 2019 with you at our house. You organised to buy Kool and reminded us of the life we had in our homeland.

You never said 'no' to anything and you always somehow found a way to help us in our needs. You truly cared for your friends and family and always wanted the best for them. If my daughter achieved something you wanted to celebrate that success with us. I remember very fondly you organising for our families to go out for dinner because you were so happy and proud of her A-Level results. I want to thank you for always being there for us and for being such a good uncle to my daughter. My family and I are forever in debt to your kindness.

As a naturally kind person, you always spoke about providing everything possible for Saumini and Kobika as your top priority. Recently, you spent a lot of time talking about Kobika's studies and expressed your willingness to support Kobika in achieving her goals in life. You were a dedicated father and husband. I am sure your memories will stay with them forever.

Within your busy work life and the charity and voluntary work, you also found time to enjoy music, especially Tamil songs. You had a collection of songs from various artists which you listened to in your spare time and while driving to various places. This helped you to meditate and relax your mind with your busy schedule. You also had a wonderful singing voice and we cherish the memories of you entertaining us at events with your talent.

You were very successful in your career and we are so proud of all your accomplishments. However, you still very much appreciated the simple things in life, like the nature: appreciating the autumn leaves, greenery, sun and the sand. You took many beautiful photographs of the nature and also captured many moments from our shared adventures together. I am grateful for these photos that remind me of all the happy memories I have of you Mohan.

The sorrow of the faithful is not that of permanent loss, but the tender sense of sadness that comes in saying good-bye for now to someone we love. May today's sorrow give way to the peace and comfort of God's love.

May your soul rest in peace
Ratna, Anton and Zita

Tribute by Mohan's Batchmates/Friends

6th Batch -Jaffna Medical Faculty

Mohan and me - Some memories of the so many

Though Mohan left us earlier than we expect normally, make no mistake that his life with us until last was a life of celebration. Each one of us has particularly good memories of him to cherish, pleasant experiences where he touched us, moments to relive at times. I am reflecting on these. In that way I am honouring my friend's extra ordinary life on his time on earth.

You may all agree with me that many of us feel that he has not left us. He is Living in our memories, our psyche, and touched our personalities in many different ways. Though his absence is felt as man missing in action Mohan's presence is also felt somewhat hence it is hard to believe that he is gone

My long-term memories are not great even in usual times, but I would like to share some interesting moments I had with him.

Mohan came to St John college from Mahajana after GCE O/L

I remember seeing him wearing white and white as we all were wearing long white trousers and white shirt uniform walking around fast as busy man.

He was in the combined Bio-maths division and I was in bio division. News was quickly out that some clever chap in the other class, he was very thin and tall and walks amazingly fast and always had a chuckle and giggle among his group of friends.

Gradually the teachers began to talk about his clever studious nature, and we knew that he became a teacher's favourite. He must have had something that all teachers of those days liked. I did not have much of acquaintance at that time

After some time, I was selected from my class and he was selected from his class and we both went to Thondamanaru field work centre for 1-week residential training in Electronics along with pupils from all Jaffna schools.

There only I came to know of his inclusive, amiable, relaxed, can do anything, charming personality. We bonded at camp and have been good friends ever since. I thought I was the only good friend, but later I came to know he became friends with many of them including girls. I came to realise that he had an infectious quality called friendship.

Mohan was a day scholar, and I was in hostel but met up in school and tuitions. Closer to final A/L exam I was going to his room in Nallur for clearing doubts. He was particularly good in teaching and explaining things. I knew he was teaching the kids in that house and they were doing his washing in a symbiotic relationship, both very lovingly. He didn't know how to wash clothes by hand, he just put clothes in the bucket and just stamp with feet

Only because of him, I was able to move up my hopeless physics grade. He had such a clarity on the subject

Then Mohan had the best Advanced level results in our school and got the highest aggregate marks in Tamil Bio stream in whole of Sri Lanka.

I was so proud of his achievement. We went to the school, and our Principal was shaking hands with him first, among few of us, in front of the other students. Proud times of those days. His father hosted a party on his exam achievements in their house at Ilavalai. I saw so many guys from other schools. I don't know how he was able to connect with all these people. I still remember his father was telling" one must aim for the star then only one could reach the top of the trees". I believed he always carried that motto.

In the medical faculty

He was staying in Ahilan's aunty's house in a small room in Thinnavelly, during the first few years of medical school. His place was my refuge, on a semi-permanent basis for long time. He was always welcoming me, and later Constantine too had to move there with him and we were always joking, laughing among serious studies.

That aunt's sons used to tell their mum; Mohan is the first son for her. "Mohan anna thane ungada mootha pillai", that is the level of closeness with affection, he gets along with people wherever he was living.

During IPKF war I moved with Mohan to Ilavalai and stayed with his family for several months as internally displaced refugee along with Atputharajah from Batticaloa.

What a great family he had. How fortunate he was to have them, I used to admire, his mum dad and uncles. They always treated his friends like their family. Later, I could understand the welcoming "virunthombal" nature of him, he got it from them. All his uncles were the same and Mohan was their treasured being.

In the final year three of us were renting in an annex in a cross street in Jaffna. We studied in one "Pancha Villakku" (tiny kerosene lamp) and all three of us sitting around it for the night studies. He was so focused fully on studies and won't bother washing even the teacups. It will be like Petri dish after few days, growing all sorts of micro-organisms. He was not bothered about outside petty issues. His organisational skills are all inside the head not outside as I came to realise. Everything was in his head only, not in paper.

Visit to Kandy during internship

During internship he was with a crack team of our batch, 6 or 7 of them in Kandy. I visited him on a holiday break. He showed me around Peradeniya gardens, Dalatha Maligawa etc etc and nice restaurants. He was very stealthy funny way at last he took me to Iyar's Kadai for a veggie meal. He said that is for detox, means a guaranteed diarrhoea. Post internship posting I got Peradeniya Hospital. He arranged for me to stay in his family friend's home, finally they became lifelong family friends because of his calibre of relationships.

Later he moved to UK for post graduate training, finished fellowship, had Kobika and became consultant etc. Everyone knew all of his dependable character. They say he is simple, humble, unassuming, always helpful, goes extra mile to reach out and help, friendly etc.

JMFOA UK became a vibrant energetic hub on action after Mohan became the president. He transmitted his energy and vision to all the active members, membership grew and events participation also grew. Many admired his leadership skills. When everyone admired him during one of his presidential speeches, I wished his parents were here to see him in admiration. But when we lost Mohan, I was relieved that they parted before him

Mohan was always smiling, charming, inclusive, accepting, easy going, very dependable and he had a knack of friendship and social connections.

Mohan was never forceful, and he never learned to say No.

Mohan simply earned and won the admiration of so many people from all angles. Memories of Mohan will remain with me forever.

Athithan
(Friend, 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

Mohan My Friend

Mohan, my friend
Memories never end
More like yesterday
More than three decades gone
Met this 'Johnian'
Mohan, the brilliant
For about four years
Forced conversations and
Formality smiles
Finally, in the same
Final year group a
Faculty mate became a
Friend, the best
Group of friends
Gone to Kandy the
Gruelling hardships made us
Go a bit closer
Mentally mature
Mindful by nature
More or less a rare creature
Not a single day
Never a moment
Made him angry
Can tease him the same way
You praise him
Faced the real
Phase of life the
Family and future
Fast pace race with a
Few challenges on the way
Another group of friends
Also ended up in UK
Although not met often
Always available
At the other end of phone
Friends and family became
Family and friends
Fascinated to see my friend
Fitting perfectly as busy consultant
Caring husband and father and a
Charismatic leader
Malaysia trip, the last time together
Made moments and memories also
Made him carry our heavy luggage
Feeling sorry,
Couldn't share his baggage
Saumini & Kobika
Praying for your courage
Mohan, my friend
Memories never end!

Bamini Sivarajah
Friend / Batchmate- 6th Batch JMF

Tribute to Mohan

Mohan- a gentle soul
Admired and Adored by
All of us-your friends
We miss you so dearly
Rest In Peace Mohan
Safely in God's hands!
In the mean time ,
Reminiscing the good memories
We had with you including
Malaysia getto catch up
After a long interval
Adios till we meet again dear friend!

Niranjani
6th batch JMF

தலைவர் என்று பலராலும் கூறப்படும் மோகன்

எங்கள் ஆறாம் தொகுதிக்கு (6th batch uni) தலைவராக எங்கள் எல்லோரையும் முன்னெடுத்துச் சென்ற அன்பான, சாந்தமான, என்றுமே சிரிப்புடன் உள்ள முகம். எங்கள் ஆறாம் தொகுதியில் என்ன பிரச்சினைகள், வேறுபாடுகள் அல்லது சிரமங்கள் வந்தாலும் அதை சுமுகமாக தீர்த்து வைக்கும் ஆற்றல் கொண்ட உள்ளம்.

எங்களை விட்டு மறைந்தாலும் தங்கள் நினைவுகள் ஒரு நாளும் மறைவதில்லை.
இந்த படம் மோகனுடன் நடித்த கடைசி நாடகப் படம்.

தங்களின்
ஆத்ம சாந்தி வேண்டி

கௌசி

Friend - 6th batch Jaffna Medical Faculty

மோகன சிரிப்பு

கதிரவன் உதயத்தை நோக்கி
காத்திருந்த சூரியகாந்தி போல
உன்வரவுக்காய் காத்திருந்த
உன்காதலியை கண்டதும் உன்
கள்ளச்சிரிப்பை கண்டேன் அன்று

பவானியென்று ஓயாது
பார்ப்போரை ஆகா...
பார்...இதுவெல்லோ...
பற்றென்று உனைச்சொல்ல...
பாங்காய் ஒரு சிரிப்பு

ஆண்டுபல காத்திருந்து
அரவணைக்க மகளொன்றை
அன்புடன் பெற்றெடுத்து
ஆவலுடன் அவளழகை
அழகாய் ரசித்து ஒரு மென்சிரிப்பு

பூப்பூநீராட்டில் அன்று
பூவை உன் செல்வத்தின்
பூரிப்பாய் நீ நின்றுநிமிர்ந்து
பார்ப்போரை விழியசைத்து
பார்த்தாய் பெரும் சிரிப்புடன்

பாரெல்லாம் நண்பரவர்
பார்த்தனரே உன்பெருமை
சோர்வுற்ற உன்நண்பரை
சேர்த்தணைத்து மனமார்,
விழித்தாய் அன்பு சிரிப்பால்

மேடையில் உன் பேச்சு
மோகனம் ... உன் நடை
சபையோரை கவர்ந்தா
உன் ஆளுமை ராஜ நடை
அதுவேல்லோ உன்பெருமை சிரிப்பு

தாயக நண்பரை தன்
தாராள மனத்துடன்
பாராட்ட இலண்டனில்
பாங்காய் அழைத்து,
விருந்தும் பல தந்தாய்

முன் சென்ற நீ பாதைவழி
பின் தொடர்ந்த எம்மை
தோள் கொடுத்து தன்
நிகராய் உயர்த்தி அழகு
பார்த்தாயே கௌரவமாய்

உன் பிள்ளை போல்
உற்றார் மழலைகளை
உன் கல்வி நிகர்சார்
உன் தோள் கொடுத்தாய்
அதுகண்டு நீ சிரித்தாய்

அதி தீவிர நோயால்
மதி கலங்க நின்ற
நோயாளிகள் பலரை
மதிநுட்ப மருந்தாற்றால்
மாற்றியது உன்திறமை.

எறும்புக்கும் ஓய்வுண்டு
என்றும் உனக்கில்லை ஓய்வு
மருத்துவம், சமூகத்தொண்டு
என்றிருந்தாய் என்றும் அதை
பெரும்பேறென்று நீ சிரித்தாய்

மன நலிவால் பாடுபட்டு
மரணத்தை அடைந்த நம்குல
இளையோர் குறைகண்டு
தேர்ந்தெடுத்தாய் நல்லதோர்
இயக்கமதை வழிநடத்த

காவலன் போல் பிறந்து
காந்தமாய் எம் மனதை
கள்வனாய் கவர்ந்து
கண் இமைக்கும் நேரத்தில்
எங்கு சென்றாயோ

நாவாட நடையாட
நரம்பாட இமையாட
உடலாட உள்ளமாட
பேச்சிழந்து நிற்கிறோம்
எம் இனிய மோகனே...

உன் நிலையான
நினைவுகளுடன்

பாஸ்கரன்

நண்பன் / 6th தொகுதி யாழ் மருத்துவ கல்லூரி

A fitting tribute to a true friend

19th of January 2020, was the saddest day of my life. You may ask why! I will tell you why, but not before I pay my fitting tribute to a medical professional Dr. Mohan Sivarajaratnam-Consultant Anaesthetist and Critical Care Medicine at North Middlesex University Hospital, London .He was my batchmate in the 6th batch of the Faculty of Medicine ,University of Jaffna and we became very close buddies since 1987. Born in Ilavali, in the Northern Province of Sri Lanka, he migrated to the United Kingdom at the height of the war in Sri Lanka and continued his professional journey in London. We kept in touch for many years. In 2008, when I completed my postgraduate training in Sri Lanka, he helped me secure a job as a middle grade anaesthetist, in the same hospital, where he was a consultant already and he recommended me for the job as my first referee. Upon my arrival at the Heathrow airport, he greeted me with a unique smile that is characteristic of him. If not, for his presence and support, it would have been extremely difficult for me to settle down in a new country and a new job. He was my mentor, and best friend whom I trusted always.He was a gentleman and took great care when my family joined me in UK. He was our first point of contact and he extended his fullest support to my family. He was a role model for my children too well. He supported and stood by me at every stage of my career progress until I was able to reach all my goals as a Consultant anaesthetist.

He had exceptional communication skills in addition to his professional experience and was a good speaker who could hold an audience spellbound. He would face any challenging situation and solve it with a confident smile. His body language said it all, and both patients and staff found him to be a friendly and sincere colleague. He was much loved and respected by one and all and never earned a bad name in society or in his work place. He was a model professional and a much loved husband and father. He had affable leadership qualities, and the Jaffna Medical Faculty Overseas Alumni achieved many milestones under his leadership. On the 19th of January 2020, Mohan passed away. I still do not know why he did come to such a sad end and his untimely death. That day was the saddest day in my life. My heart grieves for him as a true friend would, and I shall continue to cherish the memories of our friendship for many years to come. The void he created in my life may never be filled.

Mohan, I had discussed all my issues with you and you supported me to solve all of my problems. If I may ask you for one last help; send me a clue as to why you left me like this.

Baskaran
(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

மௌனமாகிய மோகனம்

மோகன கீதமொன்று
மௌனமாகி போனது
உள்ளத்தின் உணர்வலைகள்
ஓயாமல் இயம்புதே
உன்பெயர் சொல்லி

‘என்ன சொல்லுங்கோ’ என்று தொடங்கி
எல்லோர் பிரைச்சனைக்கும் தீர்வு வைப்பாய்
‘நண்பேன்டா’ என்று கூறிக்கூறி
நட்பின் வலிமை கூட்டி வைத்தாய்

தொலைநோக்கு பார்வை கொண்ட
தனிப்பெரும் தலைமை கொண்டாய்
தோள்கொடு நண்பா என்று
தோழமையுடன் அணைத்துக்கொண்டாய்

புலத்தின் நலத்தில் அளவிலாப்
பற்றுக்கொண்டாய்
‘பாலம்’ ஒன்றிங்கமைத்து பயன்பெற
வழிசமைத்தாய்

திசை எட்டும் உன் எண்ணம்
விளம்பி நின்றாய்
தீராத வேட்கையுடன்
விந்தை பல செய்தாய்

போட்டுவைத்த அத்திவாரத்தின்
ஆழம் பார்க்கவோ- கட்டும்
அழகு பார்க்கவோ
ஆர்வம் தொலைத்து
எட்டாத தொலை தூரம் போய்விட்டாய்

மண்ணுக்குள் மறைந்தாயோ
காற்றில்தான் கலந்தாயோ
ஒலியாக ஒளியாக ஓரத்தில் உள்ளாயோ
எமக்குள்ளே உமைத்தேடி
உணர்கின்றோம் உம்மை
உயர்வாக

உமது ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திப்போம்

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

சிவகுமார் - நண்பன் / 6th தொகுதி யாழ் மருத்துவ கல்லூரி

Mohan, I've known you since the advanced level days. We attended tuition classes together and later on in the faculty. Most unforgettable days is when we did internship at the Kandy Teaching Hospital. You were my Co-House Officer in medicine. You had your ambition to become an anaesthetist from that time.

I cannot forget when my family and I visited the UK for a holiday in 2015. You organised a get-together at your residence. All our friends met there. It was a very memorable day that has been lingering in our memories.

We had a fun gathering in Malaysia and I can still remember you led the singing and all of us joined in. The walk we went in the middle of the night to the Twin Towers and having tea together with our friends seated on the road. What a memorable time!

We had regular contacts through social media - புலனம். Your comments were hilarious and entertaining. Mohan you're a true friend and always be in touch with your friends. Your favourite word, நண்பேன்டா, is still lingering in my ears.

Mohan, even though you're not with us, we won't and we can't forget you!

May your soul Rest in Peace with the Lord.

"Good friends are like stars,
You don't always see them
But we know they are always there."

JCP Rajendra (Colombo, Sri Lanka)
(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

I had close interaction with Mohan during our medical school days. Mohan, Athithan and I were living next to each other during the IPKF war time and discussed a lot about our future and our community's plight.

It is hard to believe that he is no longer with us.

May God bless Saumini and Gobi and give them the courage to carry on.

Para Ahilan (USA)
(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

To Mohan;

I don't know if you will hear this, but I want to thank you for everything. I want to thank you Mohan for your initiation of my marriage between Lambo and I - which brought light to my life. Did I say thank you before? If not, I want to say it now very loudly so that you can hear me. My kids are still waiting for your guidance. That day you came with a bag of cookies to teach Vaasu and in the same way you taught Geethan. Did I say thank you on that day? I want to say it loudly again with my kids. I still remember, our discussions in our university days, about mnemonics and differential diagnosis. I still remember our cycling from Jaffna to Manipay during war time. I still remember the day of the cease fire and shelling in Jaffna, and how you came and helped us to leave safely. Even after all these years, I've never met anyone like you. You've made such a beautiful difference in my life.
Thank you Mohan once again!

**From Aruna and Lambo (Canada)
(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)**

அன்பே சிவம்

“அன்பே சிவம்” நான் உன்னிடம் இருந்து அடிக்கடி பெறும் இரு வார்த்தைகள். உன் அன்பினால் ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தையே உன்னைச் சுற்றி அமைத்திருந்தாய். ஆனால் அத்தனையும் ஒரு கணத்தில் தவிடு பொடியானதே!

உன் அன்பு மனைவி, அன்புக் குழந்தை, உன் அன்பை வென்ற அனைத்து உள்ளங்களையும் கதற வைத்து விட்டு ஒரு கணத்தில் பறந்து சென்று விட்டாயே என் இனிய நண்பா! அன்பே சிவமான அந்த இறைவனையும் மறந்து விட்டாயே!

உன் மனப்பாரத்தை, உன் மனவலிகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள யாரையுமே நம்ப வில்லையா? விடுதலை தான் தீர்வு என நீயாகத் தீர்மானித்து, நிரந்தரமாக எங்களிடம் இருந்து விடை பெற்று விட்டாயே!

உன் பிரிவிற்கு விடை தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அனைத்து அன்பு உள்ளங்களுக்கும் அந்த அன்புக் கடலான இறைவன் தான் ஆறுதல் தரவேண்டும்.

காலமும் கடவுளும் தான் அனைத்துக் காயங்களையும் ஆற்ற வேண்டும். உன் ஸ்தூல உடல் எம்மை விட்டு பிரிந்தாலும், நீ விட்டுச் சென்ற நினைவுகள், சேவைகள் காலத்தால் அழியாதது! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

**மலர்ச்செல்வி
(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)**

Mohan, you are unforgettable and irreplaceable.

It has been hard writing these lines, because I couldn't find the exact words to describe our friendship and all the feelings involved in it.

You were truly one of my best friends and I am humbled by the challenge of describing, in fullness, the extraordinary life you lived.

I remember those beautiful days when we bonded as friends at the Medical Faculty.

Even though you were a student par excellence and outstanding, you were humble and helped anyone at any time, putting aside your own needs in order to help others.

You stood by me no matter what at times of happiness and sorrow, rejoicing with me during my successes and giving me a shoulder during my failures.

You motivated and inspired me to do better with your words of encouragement and, with you by my side, I felt nothing could go wrong.

To say that your demise has shaken my confidence is a huge understatement, but your wisdom will forever guide me for the rest of my life.

Your friendship was unconditional, unselfish and non-judgemental which showed the true meaning of friendship. You were forgiving, even when faced with adversity.

You were an integral part of creating a solid foundation of friendship among batchmates and made our circle of friendship complete with your presence.

All our batch mates will have our own personal special memories of the mark you left in our hearts. Our lives will never be the same again as you have left a huge void that can never be filled.

You were a true leader, expressed devotion to help the needy, and vested your precious time for common causes. You selflessly pay it forward, at times sacrificing your own needs without a second thought.

People say that time heals all wounds, but today I can tell you that's not true. Till today, I feel the same pain in my heart that I felt the day you left.

Today is our chance to say thank you for the way you brightened our lives, even though God granted you a shorter life. We feel cheated that you left us but, I'm a true believer that everything happens for a reason.

Though we have all despaired at our loss over the past year, you made your batchmates proud being a true leader in many aspects.

Even though you have left us, through love and memories, you are immortal. May your soul rest in peace, my dear friend,

Your beloved batchmate,

With love,

Varathan

(Friend, 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

அன்பானநண்பனே

உன் நினைவுகளை பலமுறை வரி வடிவில் தர முயன்றும் என் கரங்கள் காகிதத்தில் வரைய மறுத்துவிட்டன.

என் நினைவில் நீ

எங்கே யாரை யாரோடு எப்போது சந்திக்க வைப்பான் என்று தெரியாதபோது, எம்மைக் இங்கே கொக்குவிலில் சேர்த்து வைத்த இறைவனுக்கு நன்றிகள்.
அந்த நாள் முதல் தொடர்ந்த பந்தம்....

2nd MB எம்மைப் பழகவைத்துப் பார்த்தது. உனது திறமைகள் என்னை பல தடவைகள் அசர வைத்து உன்னை உயரமான இடத்தில் வைத்தே பார்க்கச் செய்தது. இதனால் எமது நட்பில் சில காலம் தயக்கம் இருந்தது ஆனால் உன் உயரிய குணங்கள் எமது நட்பை கனிய வைத்தன.

இறுதி ஆண்டு படிப்பு நம்மை ஒன்றாகவே வாழ வைத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். எமது குழு படிப்பதற்காக நீ செய்த உதவிகளை என்றுமே மறக்க முடியாது. எட்டு வருட காலம் எம் வாழ்வை எத்தனையோ பிரச்சனைகள் மத்தியில் களித்துக் கழிக்க வைத்தாய்.

கண்டி வாழ்க்கை எமது நட்பில் சிகரம் வைத்தாற் போலானது. எமது மருத்துவ வாழ்க்கை ஒன்றாகவே தொடங்கினோம்: மிக்க பிரச்சனைகளோடுதான். உணவு தர மறுக்கப்பட்டு உறைவிடம் எரிக்கப்படும்இன்னும் எத்தனை எத்தனை. உனது ஆதரவும் எம் ஆறு பேரின் மன தைரியமும் எம்மை காத்தன.

நீ, anaesthesia training செய்யப் போறேன் என்று சொன்னதும், நான் உன்னோடு இது வேண்டாம் என்று சண்டை செய்தது எனக்கு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் கடைசியில் நீ என்னையே Anaesthetist ஆக்கிவிட்டாயேயடா!!!!

இறுதியில் மலேசியாவில் batch group photo எடுக்க எனக்கு suit ஒன்று இல்லை என்றதும் அங்கிருந்தே எனக்கு ஒரு suit கொண்டு வந்தாயே மச்சி. என்னென்று சொல்வேன் உன் பரிவை.

மோகா!

மோகனம் இசைக்கும் உன் புல்லாங்குழலின்
கானம் காற்றோடு கலந்தாலும்

உன் நினைவுகள் என்னோடு வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன.....

அன்புடன்

சேந்தன்

நண்பன் / 6th தொகுதி யாழ் மருத்துவ கல்லூரி

Mohan

A man with a mission

I knew Mohan when we were teenagers ,he was introduced to me in Jaffna as a bright Biology student from Mahajana college who had just moved to St.John's College. I was at St. Patricks college and we had a common passion at that time as we both were biology students. Little did I know that he will be my batchmate and flute/ music mate. He has demonstrated to me qualities of Maturity, Analytical, Organizational ability along with Leadership traits as well as a good sense of humour. He was an empathetic soul and a good human being.

We usually meet every Friday as he is an ardent Hindu and we both lived close to Nallur temple. Our friendship continued throughout our advanced level class and beyond. He was living in Temple road and I was in Point pedro road.

The friendship became closer after we completed our advanced level exam. We both completed our A/L exams and Mohan has Achieved the highest results for the Biology division with 3 A and 1B. It was an astonishing achievement everyone dreamed of but it was an easy task for him since he was so bright.

After the exam, we had to wait for nearly a year to get into the medical school and it was Mohan who came up with the idea and initiated that we learn music. He introduced me to a flute teacher and from there we both enjoyed it well, to the point we were able to perform, some programs for our batchmates in our faculty days. This was his organizational trait that I recognised early in my friendship that he was able to mobilize others talents and also utilize the time wisely .

Although my interest and his interest were miles apart other than the music and Medicine, we were able to maintain a healthy friendship. During the time in med school with many breaks, we were able to participate in many volunteer projects that showed his commitment to humanity. After we graduated many of us left our homeland and I have lost touch with many after I moved to North America. I was able to connect with the rest of the batchmates through social media and found out the annual get-together will be in Langkawi, Malaysia in September 2019. .

During the 4 days there, I have seen a 'man on mission' with the two aspects that intrigued me. I

believe it was during our third day there that we had a meeting about the fund collections as well as distribution to help the family of one of our late batchmates. He was next to me and many of us had contributed our thoughts and ideas and after listening to all of our ideas, he stood up and updated things that he had done including the phone call he made to the family and the planned project to the family that was nearly finalized. He showed the leadership trait in his approach.

He really impressed me on that day the way he approached.

Second aspect of his leadership initiation that I came to know after I left Malaysia where Mohan has personally undertaken the mission to establish a Mental health service to the people in need in our homeland. This was a himalayan task that he has initiated and it is our duty to fulfill his mission for his soul to rest in peace.

Although he is no longer with us, we will join hands with the rest and continue his project when the time permits after the pandemic is over.

Senthil Nadarajah

California, USA

(Friend - 6th Batch Jaffna Medical Faculty)

When I think about Mohan, the first thing that instantly comes to my mind is your smiling face with a calm appearance and your way of talk which is always very polite.

I still can't believe that you are no longer with us! I will never forget our last phone conversation, it was only a few weeks before you passing away. You asked like:

நீ எப்படி இருக்கிறாய் சிதம்பி என்று கேட்டாய், ஆனால் நான் உன்னை “சுகமாக சந்தோசமாக இருக்கிறாயா” என்று கேட்க்காமல் விட்டுவிட்டேனோ என்று இப்பவும் என் மனதில் யோசிப்பதுண்டு.

Your friendship will always be in my heart and I will miss you dearly Mohan!

You have left this world, but your memories are still fresh in our minds. Saumini & Kobika, praying for you to have courage and strength to get through this difficult time!

Sithamparakumar (Sydney)

Friend / Batchmate-6th - Jaffna Medical College

A trip down memory lane with Mohan

I met Mohan for the first time in one of the tuition centre in Jaffna. Mohan sat in the front of the class and answered almost all of the questions promptly. I did not have much of a conversation with Mohan as the tuition centres were regularly overcrowded in the past. We were more like nodding acquaintances. It was very easy to notice that he was bright and very studious.

Next, I met him in Jaffna medical faculty. He was not in my anatomy group but we got along very well.

We came together in the same clinical group in third year and stayed in the same group until we graduated. He was always polite, selfless and never uttered harsh words or got into any arguments in our group.

Mohan had a very altruistic nature. He was very interested in teaching first aid classes. Once he invited us to go to his primary school to demonstrate first aid.

Our course it took 8 years to complete and the bond between us became tighter as the years passed by.

We completed our internship at different hospitals which drifted us apart, however, our friendship remained strong. I then met him in the UK during an Alumni session after many years.

He visited our house in Blayney with his family and his brother Suresh. We had a good time eating Kothurotti and singing a lot of old Tamil melodies.

Over the years we created many fond memories that will remain close to my heart.

I will miss him forever.

Vijeyakumar

Friend / Batchmate - 6th Jaffna Medical Faculty

Mohan

I have so many memories with you from 3rd year at medical school to Malaysia get together. you were too kind, too gentle and too good.

It is hard to accept that you are no longer with us.

We will always cherish the moments we spent together and you will be with us in our memories forever.

May you rest peacefully up in heaven.

Dr Kalyani

Friend/Batchmate- 6th Batch Jaffna Medical Faculty

Dear Friend Mohan.

One year gone. Memories are still the same.

You visited Australia and stayed in my house with your brother Suresh's family in 2009. We had a good chat. We were waiting for you to go to bed, to have a Green label scotch at 2 am with your brother Suresh, as we knew you did not like us to drink too much.

Last time I met you was in 2014 for your 50th birthday in London. It was a surprise visit because you didn't know that I was in London.

Have a rest my friend.

Nadesh

Friend/Batchmate- 6th Batch Jaffna Medical Faculty

Tributes by Friends and Colleagues from NMUH

I would like to reflect what an important part of the NMUH Critical Care Team, Mohan was. Speaking to his colleagues, across the Trust, he was always willing to help supporting them to make decisions about how to care for our sickest patients. His care and compassion for his colleagues, as well as his patients was always visible. Also, the work he did in setting up the critical care outreach team made a huge difference to the treatment we provide and continues.

His loss is felt keenly amongst his colleagues and his work and leadership lives on with the Critical Care Team.

Dr Emma Whicher
Medical Director
North Middlesex University Hospital NHS Trust

I have known Mohan from the day he has joined North Middlesex Hospital. We worked together both in NHS and Private sector.

I was dependant on his superb Anaesthetic skills, so much that I used to regularly cancel my private lists when Mohan is not available as I wanted The BEST Anaesthetist in the world to put my Patients to sleep.

When Mohan was around my lists used to run smoothly, no stress to entire theatre team, he used to provide entertainment by playing melodious Hindi Songs.

My longest operating procedures take 2-3 Hrs, Mohan used to either play music for us, sorting out departmental issues or mentor juniors and colleagues. I always used to tease him saying that in my next life, "I wanted to be Anaesthetist" after watching Mohan, to be relaxed and cool all the time.

He was like godfather to anyone who needs advice and guidance, Mohan was always there with his calming, relaxing smile on his face.

He was the most popular Anaesthetist amongst all Surgeons from London to Milton Keynes. Sometimes, I used to address him Dr. Sivarajaratnam when I was upset with him turning up late for my list but he always used to calm me down, with his cool smile and valid reason for the delay.

He always used to share his spicy Lunch with me - Sandwich with spicy curry, orange, banana and yoghurt.

He used to be extremely busy with different theatre lists, Monday to Saturday. Occasionally when we had free time in the evening, I asked Mohan on several occasions about going out for a drink but he politely used to refuse because he wanted to be with his family and to teach Kobika.

I am coping and adapting to work without Mohan's physical presence, by thinking and reminding that he has gone on a very long vacation, and we will see each other again.

Dr Sri Gadikoppula
Consultant Orthopaedic Surgeon
Friend/Colleague North Middlesex University Hospital

I knew Mohan from 2011. When I was offered an interview for a job, I went to Northmid to see and meet the staff. Mohan met me and encouraged me to attend the interview. At that time, I didn't realise that our relationship was going to become something stronger than work colleagues.

After I joined as his colleague, I got to know that he also did A levels at St Johns College Jaffna, just like me but a few years ahead. Since then, whatever I did, I had his influence on it.

I bought a house and moved closer to Northmid. He came to see the house as soon as I bought it and introduced a builder he knew for renovation. He also gave me ideas on how to do some changes to the house.

He also introduced me to private hospitals that he was working and the surgeons he was working with. He even introduced his accountant to me to manage my finances, advised me on pension, mortgage, tax and lots of other matters.

He was like an older brother to me, and I still remember my first Coroner's case. I was really stressed and scared of the court. I have never been to a court in my life. Those days, I have been in the middle of war and caught between crossfires, and I have never felt that scared. He actually came to the courts with me and supported me through the whole proceeding.

For the rest of my life, I am going to live with a doubt: whether I gave enough moral support to him, during a stressful and worrying Old Bailey court case he had to attend a few days before he passed away.

When the clinical lead role became vacant, he encouraged me to get the job and helped me whenever I fell into trouble. We spoke every day, morning and afternoon, and many hours on the phone regarding work strategies and management of the department. I was able to withstand all the stress of the lead job because of him.

He was not only a colleague or a mentor to me he was like an elder brother. I still miss his phone calls when I go to or come back from work. I don't have anyone to share the pain at work, ask for advice or a shoulder to lean on when things don't go according to plan.

I still miss the occasional late-night calls and early morning calls. The work place feels incomplete. It's difficult to accept that he is no more.

Dr Prabha
Consultant Anaesthetist
(Friend/ Colleague-NMUH)

Mohan was one among the few who helped me settle in the new job as locum consultant in NMH. He came across as a very helpful colleague and we shared many similar opinions about work, life, family, success, health etc. I still cannot believe that Mohan has moved on and we are here working at NMH with no more usual stuff that used to be when he was physically with us.

Mohan was the first person I called for help in emergency and he appeared as soon as he could. He listened to me each time I needed someone at work who could understand the work dynamics, system pressures and always had a chat about how best to cope.

I will always remember the little time we spent together at work, sharing Sri Lankan food and listening to Kishore Kumar songs from his mobile. He used to ask me meaning of some Hindi words from the song.

The one I carry with me always, especially is “Khiltehai Ghul Yahaan” Kishore Kumar, which we all sang together at Sati’s place! Yes, as per its meaning, we all meet to depart! We all miss him a lot and more so when Covid -19 came in a full bang. I would imagine Mohan as an active member of ITU, full of energy trying to solve problems from all wards.

Saumini, your husband was a very valuable and respected member of our team here and the effects of his passing are already felt by his colleagues and management. Mohan was a wonderful colleague who understood the meaning of a team and focused on the good. His work here will not be forgotten.

Mohan was a remarkable man and for those who knew him as a friend, would know of his compassion and kindness towards everyone. He had aspirations to continue with more charity work for mental health services in Jaffna. Mohan touched many hearts with his little acts of kindness.

Mohan has created beautiful memories for you and may god give you the strength to learn to live with his guidance in spirit and all I can say “Mohan RIP”.

Saumini, know that our thoughts and prayers are with you during this difficult time.

With sincere sympathy

Dr Chetana Nagaraj
Consultant anaesthetist -NMUH
Friend/Colleague

My colleague and friend Mohan

I met Mohan when he applied for a consultant post at the North Middlesex university hospital NHS Trust.

I was on the interview panel.

Right from the start he came across as a very sincere, articulate, ambitious and enthusiastic doctor who enjoys his work and wants to achieve things and go places.

In the department he was always happy to take up the most challenging responsibilities (the rota, recruitment of fellows, teaching and outreach).

In a very short time, he achieved a lot for the department and was always willing to do more. On a personal basis he was a good and very helpful colleague and friend, who was full of ideas and very hard working.

I used to tell him he must take time to rest. He always used to tell me that he wants to make more time with his family; wife Saumini and daughter Kobika.

His face would light up whenever I used to enquire about Saumini and Kobika, to him nothing mattered more than his family.

I find it very hard to believe that he is no longer with us. At times when I am in the office, I still feel he will enter the office singing his Tamil songs as he used to do.

I will always miss him and the many chats we used to have on various matters.

My only solace is that perhaps he is in a better world, a world of no sorrows and no suffering. During my lifetime I will cross paths with many people I am however grateful to God that I have known Mohan for a while and will always cherish his memories.

God bless him

Dr Ah-fee

Consultant Anaesthetist- Friend/Colleague NMUH

We knew Mohan for more than a decade, both as family friends and professionally. He was the most kind and helpful person we have known. We have many beautiful memories with Mohan and his family like, when we went to Poole beach, get together parties and so on.

Even in the work environment, Mohan always went out of his way to help his colleagues. He always put Saumini and Kobika ahead of his own needs.

He was a role model as a husband and we as a friend always told him to tutor our husbands! Time may pass and fade away but memories of Mohan will always stay.

In loving memory

Dr Shilpa and Dr Mahantesh

(Friend and Colleague)

I will always remember Mohan's sweetness and kind demeanour. Some days, when I forgot my lunch, he used to offer me his sandwich. Sri-Lankan food is utterly delicious, but very strong for those not used to the spice. I sometimes insisted he partake in my Spanish lunches. For medical reasons, my food is salt-less and without any hint of spice. I will always remember his warm, cheeky smile when, after bravely munching some down, he would say to me: "Jerry, do you really call this food?"

He loved to speak about religion and taught me the marvels of his ancient Tamil heritage. His eyes sparkled as he walked me through the verses I was asking about. I believe he had a deep spiritual sense of life that flowed naturally, touching everyone around him.

There was a time back when I took over the leadership of the intensive care unit. It was a rough time and I was desperate. We did not have enough doctors and we needed to be able to expand our unit very swiftly. Mohan graciously stepped in with an unconditional wave of support when everything looked like it was going to collapse. He was very much the raft I held on to navigate the stress.

It pains me deeply, to think that I did not realise what he was going through, his own struggles and suffering. I hope he will be able to forgive me and when my time comes, I will happily come to meet his true, caring soul.

Jerónimo Moreno Cuesta
Critical Care Consultant
(Colleague-NMUH)

He was my friend ever since I have arrived to North Middlesex. Since 2007 he has acted for me as a mentor a guiding light in this new sometimes chaotic system.

He helped me guided me, told me off when needed but always there for me whatever I needed in my professional carrier or in my personal doubts.

He was wise and kind.
A very good listener.
He gave without requesting.

His motto is going to stay always with me

"Live and let live!"-
a noble statement of a noble man.

Dr Kovari
Friend / Colleague NMUH
(Consultant Anaesthetist)

Dr Mohan Sivarajaratnam

Mohan (Dr Mohan as I called him) is a sad loss to us who knew him. Indeed, I am grateful to be given an opportunity to pen a few words about this much loved person, even though I knew him only for a few years.

He recruited me to North Mid in late 2015. I joined North Mid in early 2016, to complete my training in Anesthetics and Intensive care medicine, as required by the Post Graduate Institute of Medicine, Colombo, Sri Lanka to complete my training as a specialist Anesthetist.

From the day of the initial interview, till the day I left the UK in February 2018, Dr Mohan was a pillar of strength to me. This was particularly needed during the extremely difficult initial period of transition from the work in Sri Lankan health service to the NHS. Early 2016, was a period of many challenges, and he was the few people who supported me through this stressful period. He stands out, as one who understood my problems and lent me a hand whenever necessary. I strongly believe I would not have been able to adjust to the new system as quickly as I did if not for the support so willingly given.

During those early few weeks in the NHS, I had many doubts about my abilities, but he had none. The confidence he had in me was so transparent, that my doubts vanished far quicker than otherwise it would have. This attitude strengthened and encouraged me. I still remember, how I started after my induction. I did 4 nights as the night on call Senior Fellow. After 4 nights, I was feeling really down, when Dr Mohan came and reassured me of my performance and gave me simple advice. This advice I accepted and have followed it zealously ever since.

Dr Mohan always pushed me to grab every opportunity that came my way to further myself. He was adamant that I complete my targets in UK including completion of my FRCA. He was a true supervisor and Mentor who always had a trainee's welfare in mind.

We kept in touch after my return to Sri Lanka, and we planned to meet when he came for one of his flying visits here. One of my greatest regrets is my inability to physically meet him on his last visit. I was working in Bibila, a small town in the east of the country and I still cannot believe I will not see his gentle unassuming smile.

For me, he was a mentor and pillar of strength. He was my boss and my friend. Mohan, I know you are with God, and that comforts me, but the vacuum you have created in my life is not filled. I thank the God Almighty for blessing me, even for a few years, with your guidance and friendship. You still live as a lighted candle in all our hearts.

Dr Chamil (Antony) Perera
Consultant Anaesthetist
Base Hospital Elpitiya Sri Lanka
(Former Trust Registrar in Critical care
and Anaesthetics, NNUH, 2016-2018)

Many times we got lost and found

Now I have lost you forever Mohan.

I got to know you 26 years ago as a senior anaesthetic colleague.

Later you made me feel that I am your family friend than just an anaesthetic colleague.

As we moved on with our lives, we lost contact many times but every time we found ourselves, we were like long lost family members cherishing the present moment.

You were always the same Mohan that I met 26 years ago. You were always respectful.

You always extended your helping hand to many junior colleagues from Sri Lanka as you always considered them as your Sri Lankan brothers and sisters.

You came across as a loving father to Kobika, and caring husband to Saumini, a great leader with a vision to improve your Alma mater.

You were a wonderful, trustworthy friend to many of us.

Perhaps this was all too overwhelming, and you needed an eternal break

Rest in peace Mohan you will be always in our memory!

Dr Gowri De Zylva
(Friend/Colleague)
Consultant Anaesthetist

Memories of Dr Mohan

I first met Dr Mohan, virtually, on my Skype interview of my first postgraduate job in the UK. When I moved to UK to start this job, he welcomed me with open arms and bought me coffee on our very first face-to-face meeting at his workplace. I was instantly struck by his humbleness and was happy to receive his invaluable advice. His leadership, mentoring, and guidance moulded me to become a doctor I am today and I will be ever grateful for that. I remember feeling lucky to have such a dedicated trainer and over the years, I have gotten to know him personally as well. As I write this memoir, I am filled with sadness to know that such a kind and considerate man has been snatched away too soon! I know that I will cherish my fond memories of him and his advices forever. I take sympathy in the fact that his loving presence still graces this Earth through his wonderful family and friends and know that his memory will live on.

Dr Bhamini Pratheepan
Anaesthetist-NMUH
(Friend/Colleague)

Mohan Uncle.

I first came across Mohan Uncle through our Sai centre, when I was completing my GCSE studies. I had started to strongly consider a career in Medicine and at the time, I built a lot of admiration and respect for Mohan Uncle. He fuelled my passion, encouraged me to continue to learn and excel in my studies and helped me organise a work experience placement under his supervision in Anaesthetics and Intensive Care.

I was humbled by his approachable nature with patients and clinicians alike and in my brief time within his working environment, I was aware of his heart-warming impact on people and his ever-giving nature.

Indeed, I later used a direct quote from Uncle for the opening line of my personal statement for university admission, inspired by his patient-centred approach to medicine.

During my late high-school career and undergraduate education, Mohan Uncle was an incredible professional mentor and source of support for me. He helped me establish specific goals for my future medical career, talked candidly to me and kept me grounded about understanding the importance of balance between work and family. He would ensure I took care of myself when I first started working as a doctor, taking time to manage both my physical and mental health, lessons which I am incredibly grateful for as I continue to progress through my training.

I was blessed to know Mohan Uncle outside of a professional capacity and his regard for myself and my family, is something we will always be grateful for. He had many admirable qualities, that I look up to and aspire to replicate in my life. In my eyes, he was a forward-thinking and incredibly wise man, who had built many life-experiences through his professional life and was always willing to share his lessons and guide others.

At heart, I was most inspired by his love for his family and how he juggled all his responsibilities seamlessly. He excelled as a loving father, husband, and source of support for his patients equally and his legacy is an inspiration to us all. I thank you whole-heartedly Uncle for the lessons you have taught me and your steadfast faith in me. I hope to make a positive change in this world as you did, and will always remember you fondly, Uncle.

Dr Shobini Sukumaran
Daughter of Friends 'Sukumar & Nalayini'

Dear Dr Mohan,

There are so many memories of you! It is so hard to write all of them down, I wish I could tell you this personally. Daily, there are so many things that remind me of you. Time may pass but memories will always stay. You were a colleague but always a friend. During all these years I have learnt so much from you.

You are loved and missed a lot.

Helene Palmer
Recovery Nurse
Cavell Hospital

REMINISCENCES OF A PLEASANT COLLEAGUE

DR MOHAN

How time flies?

I can't believe it's a year.

I remember me chasing you by phone or by coming down to the ICU at NMUH for admission requests and how you do your best to accommodate the request and when the criteria are not met how you in your soft-spoken manner politely turn down the request.

When we pass each other on the corridor, you would stop for small chats enquiring about my wellbeing and that of my family. Unknown to me you were trying your best in the department of wellbeing yourself.

I remember at the Anaesthetic Consultants Away Day that we had in January 2018 how we both spoke from the mind about the stresses of our jobs, juggling this with family life and managing burnout.

Your sudden transition threw me for six and catapulted me into a state of despair that I only managed to shake off when the pandemic descended upon us.

MOHAN, you are sorely missed and fondly remembered.

Dr Elizabeth Fajemirokun

Consultant Anaesthetist

(Colleague- North Middlesex University Hospital)

Mohan started a consultant post at North Middlesex Hospital a couple of years after myself and has always impressed me with his cheerfulness, "can-do" attitude and networking skills. Needless to say, he was an exceptional clinician and would be willing to take on cases that many would avoid. Our daughters went to the same school and we would often meet up at school events: Mohan was very involved in these.

One thing that has struck me about Mohan is that he treated everyone equally irrespective of rank – he was truly able to walk with Kings, yet not lose the common touch with ordinary people: this was why his funeral was celebrated by friends from all walks of life. Time will not diminish my affection or respect for the man.

Mr Wai Young (Friend, Colleague)

Consultant Gynaecologist

North Middlesex University Hospital

Tributes by Saumini's Friends/Batchmates

Little message about a big achiever

I take this opportunity to reflect my thoughts on Dr.Mohan; An outstanding medical specialist, a capable community leader and a good friend. I had the opportunity to be with him just 12 hours before the tragic event. Even then he was positive, enthusiastic and extremely friendly and polite. Even though I came to know him only few years ago, I felt as if I had known him for years due to his embracing friendliness.

We were all, especially I was extremely shocked to hear the sad news. My dear friend Saumini and their only daughter Kobika were constantly in my thought, not knowing how to console them. He left such a large vacuum in the family and community, he will be always remembered and missed.

Now I see both of them, Saumini and Kobika edging forward in their life and ambitions, I have to again thank Mohan for instilling such resolute and courage in their life.

Our well wishes and support are always with Saumini and Kobika.

Dr Daniel (Australia)

8th Batch - Jaffna Medical Faculty

It has been a year now!

I know every bird must leave the nest to fly elsewhere one day, but his sudden departure gave us all a shock. While I was heartbroken upon hearing the news, I am still fondly remembering his smiling face and hearing the kind words he always spoke.

Though I had known him for a much lesser amount of time than I have known you, it was evident that Mohan was a person who was kind in his ways and always wished the best for others. I was blessed to know Mohan and treasure the time we had together during your visit to New York and again in our reunion in Malaysia.

I was so happy he was able to visit our home in New York. Though it was very late and would only be a short visit, he agreed to come to our home. From there, we left to go to a Sri Lankan restaurant where we enjoyed wonderful food and a fun conversation.

In Malaysia, I was fortunate to sit next to you both on the first day of our reunion. I noticed the way he diligently cared for you and complemented your presentation on stage. I can hear still hear the beautiful song you sang together as if it were yesterday.

Mohan had shared a life with you and Kobika full of love and guidance. He was a wonderful husband, father, man, and friend, loved by all friends and all whom he knew.

Saumini and Kobika, I know how close you both were with Mohan. I will pray that the Almighty gives you both the strength and courage to move on from this era of your life and into a future full of promise. This is what Mohan would have wanted for the both of you.

Even as you remember this painful day, I hope you think of all the beautiful times you were able to have with Mohan. He was so loving and kind, and I just know he would want you and Kobika to smile today and forever.

Dr Kamalini (USA) - 8th Batch JMF

Everlasting Memories of Mohan

The first time that I met Mohan was almost 35 years ago, when we were both medical students. I was given the opportunity to work with him on an exhibition conducted by Jaffna Medical Faculty. Many things immediately struck me about Mohan: he was a team-player, very knowledgeable and incredibly kind. Years later when I was a post-graduate trainee in anaesthesiology at General Hospital Colombo, I had the chance to meet Mohan again as one of my senior colleagues. I was not surprised to see Mohan had flourished into a very competent and kind doctor, who gave great support to his junior colleagues. He was always with a friendly face to see and his gentle demeanour brought his patients much comfort.

Many years later, I had the chance to work with Mohan again when he was the President of the JMFOA UK. I could see the motivation in his eyes as he conscientiously tried to bring about a positive change to society. He was passionate about improving mental health back in Sri Lanka. I saw how much this meant to him as he worked hard to co-ordinate with all the high-ranking officers to make his dream come true. His love for others is not only evident in his work but also his interactions with his friends and family.

I also knew Mohan from a different perspective: he became well-known amongst our batch ever since he started dating my dear friend Saumini when we were final year medical students. Having gotten to know Mohan more through Saumini, we all adopted him as an honorary member of our batch. Saumini and Mohan were one of the few handfuls of my friends who were able to attend my wedding in 1997 despite the difficulties at the time. Even though we all met in the small village of Jaffna, our paths diverged due to political unrest: I ended up in USA whilst Mohan and Saumini moved to England. We were thousands of miles apart but our families kept the connections alive with annual greeting cards and updates from our mutual relations during family functions. As the seasons passed, their long-awaited joy Kobika also joined in sending greeting cards to us. In 2018, we all spent some time together in Penang, Malaysia during our batch reunion. Mohan and Saumini were still the same as when they were younger. I can still remember the beauty of their voices together in the duet that they sung at the gala dinner which mesmerised us all. Sadly, I did not know that this was the last time that I would hear Mohan's singing.

His death struck a chord in all our hearts. People of all ages were fond of Mohan for he inspired the young and encouraged the old. He always had the best interest of others at the forefront of his mind. You did not need to know Mohan for long to know that he was an incredible human being. What I have learnt about Mohan from my many encounters is that he was an intelligent, driven and caring soul who strived to be the best doctor, father, husband and friend. He had the upmost faith in humanity and was a natural leader. For the years to come, I am sure the flame that he lit in all our hearts will still keep burning brightly and that Mohan will live in our memories for his kindness, goodwill and thoughtfulness. With his passing, Mohan has left us his legacy of treasuring relationships, helping others in need and being good role model for the younger generations.

Dr Kaveri Sivaruban (USA)
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

Dear Mohan

It is not about how long one lived but how you lived. You were a role model for most of us including our children.

You have done so many good things to the world. Thank you for your tireless work, generosity and contribution to our community. You had a pure heart and always had a comforting presence. Our dance wing children felt incredibly humbled that you even came to their rehearsals and encouraged them all. I still remember that you told me that Saumini would be so happy that my daughter is dancing in JMFOA.

You were one of the people most down to earth individuals and always speak from the heart. We can't forget the last meal we had together. May God and you continue to bless our friend Saumini and Kobika.

You will always be missed and remembered.

Dr Nanthini
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

Mohan was a man who everyone looked up to and a man who always had a radiance of warmth surrounding him. It is well known that one of the greatest things a person could do in their lives is to help others; Mohan excelled in this, from his contribution to the numerous lives he saved working in the health sector to all the lives he uplifted by leading JMFOA(UK). Mohan had a vision to integrate our community, so that our philosophy can continue for future generations; we can see that he succeeded in this by the creation of the JMFOA(UK) Youth Forum.

For us Mohan was a devoted and loyal friend, a colleague constantly reaching out to people and wanting to maintain the spirit of friendship and togetherness. It is difficult to accept the fact that he is not with us anymore. We have lost a caring father, a devoted husband, a great doctor and a dear friend.

We became closer to Mohan after his marriage to Saumini. He was always enthusiastic and passionate about medicine. He had unique qualities that attracted many friends. These were the days we will always treasure. He was a bright student who excelled in medical school and passed out with distinctions and prizes. He then went on to do postgraduate studies in anaesthesia. He had a passion for Intensive Care and later became the head of Intensive Care Medicine at North Middlesex Hospital. He loved his job and had immense happiness and satisfaction in helping his patients.

When Saumini got engaged and later got married we were able to see her happiness as she would travel very frequently to Colombo to see Mohan. The couple moved to the UK and were blessed with a wonderful daughter Kobika. Mohan also played an important role in helping Saumini to collaboratively organise our memorable reunion in Malaysia in 2018.

Mohan, this is our chance to say thank you for the way you brightened our lives. You stand tall enough as a human being with unique qualities. You were a harmonious person, desiring to unite charity organisations to streamline and coordinate charity work. You were a true role model to younger generations.

We all have special, wonderful memories of Mohan that we'll carry in our hearts for the rest of our lives.

May he rest in peace.

Dr Priya & Dr Thayaparan
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

We have seen Mohan as a good student, a great doctor..., it was the first time I saw him as a wonderful caring husband and a father when we met last in Malaysia.

Saumini, you were singing on the stage, one of your favourite song. Realising your overwhelming feeling, no time, Mohan slowly and quietly came up to the stage, joined up with you, gently held your shoulder and started singing with you ...

I can't forget that moment, he was a wonderful caring husband and a soul mate.
May his soul Rest in Peace.

Dr Prema (Australia)
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

Eulogy for friend Mohan

I would like to say a few words about my friend and colleague Mohan. He and I have been friends since university days, and for over thirty years. He was always there when we needed him and I will miss him dearly. Mohan was a hard-working, intelligent, caring and very thoughtful person. He was very close to his friends and family and to all of the people who cared about him.

One of Mohan's best traits was that he always lived his life to the fullest and loved to laugh and smile. Whenever I was feeling down and needed a friend to lean on, he was always there for me. We have been through a lot, over the years, but no matter where life took us, we knew we could count on one another. He taught me more important things like the value of friendship and how to balance career and family together.

It is not possible to put into words the importance of friendship and how much Mohan meant to me. He positively influenced my life in so many ways and I will miss him with all of my heart. Mohan, thank you for the friendship, I will miss you forever and never forget all of the time we spent together with other friends.

Dr Raveendran
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

We Will Meet Again - Remembering a Blessed Life

It has been hard writing these lines, because I couldn't find the exact words to describe our friendship and memories. Each time I attempted writing, emotions took over me and I ended up staring into the past recalling and remembering each and every event, every single moment Mohan and I spent together. Somehow, it was easier to just sit with tears rolling, to get lost in fond memories than to write this.

Mohan and I lived down the same road during our GCE (AL) days. We were at two different schools, St John's and St Patrick's respectively. As he passes by our house every day to school and tuitions, it was a friendly smile and nod. We didn't get a chance to speak to each other for few months. Our first meeting was at Thondamanaaru Field work Centre, for an inter-school science quiz competition, where we spent one whole day getting to know each other, and found we had so much in common, that our friendship for the next 40 years instantly took off.

We were thick as thieves and partners in many crimes. We knew each other's weaknesses, but accepted each other and encouraged each other to do better. We became part of each other's families, he being in and out of our home more in than out. Mohan became part of our gangs spending quality time loitering out our parapet wall by the road watching and commenting on birds of all hues of colours passing by.

After writing our A/L we had more time at our hands, Mohan drops at our home early as 7.30 am or 8 am following his tennis or flute class. Soon we will be joining by the rest of the gang for a never ending 304 cards game. Or on days when the weather was conducive, we will get on with our bicycle tour, visiting other friends from Chavakachcheri or Innuvil to name a few. It was not only excelling in studies he was ready for mischief too. During 1982 December when, Grease Man rumour was on the rise, Mohan borrowed the Big-foot costume and mask from us and landed in the house he was boarded in the middle of the night, sending them screaming and leaving them in shock and fever for couple of days.

Mohan used to take me to his home Illavaali by bicycle peddling all the way, stopping at boutiques on the way for a cup of tea and vedai. If tired of cycling we stop a mini-bus load the bike on the hood carrier and alight at New Senthaankulam road to continue by bike. On reaching home his mother always with a warm welcoming smile, prepares lovely meals for us. Mohan's father always tried to civilize us by teaching Bridge Cards game, but, Mohan, his brother Suresh and I were always for 304, driving his father crazy. Staying at his house for a day or two going to Keerimalai, Senthaankulam, or to his relatives and friends' houses. That is how I first met Saumini, who married Mohan later.

Growing up in late teens and early twenties in the changing political environment was not easy. Being at the Faculty of Medicine, Jaffna, despite our different ideologies clashing, our friendship grew even stronger. Being at different batches it was not easy to meet frequently but we made a point to meet at least once every fortnight to discuss all matters under the blue sky. This continued, when he last called me to wish us for Christmas 2019 couple of weeks prior to his untimely demise. We spent almost two hours dissecting ideas, issues, matters and people, ranging from JMFOA to Shanthikam which we were trying to revive and make it stronger.

We were there for each other's darkest and brightest moments. I was the first to visit and stay with him for couple of days, after his room was torched when he was doing his internship at Kandy Teaching Hospital, as he stood for what is right. We trusted each other so much that we shared our personal matters and difficult times, some of which only both of us knew, buried deep in our hearts. But it is so sad that he sounded so bright and breezy on that day when he called, I didn't even suspect or dream that in a couple of weeks he would make a decision shattering all of us.

When I was invited as a resource person for JMA Annual Academic Sessions, for an infection control workshop and for a symposium, I was not planning to stay for the 40th anniversary celebrations of Faculty of Medicine, Jaffna. Mohan was constantly nagging me call after call, to stay longer to meet him. Reluctantly I agreed cancelling and re-scheduling my other programs in Sri Lanka. We spent the next 5 days in the same hotel together re-living our Advanced Level days, meeting old friends, teachers and lecturers, faculty friends, attending 40th anniversary celebrations, JMFOA meeting, dining at Ammarchi restaurant, visiting the same places Keerimalai, Senthankulam, Cassurina beach and Mylity to name a few. The only difference was we were using a van rather than a bicycle. Those five days are the most memorable days which I will cherish till my last days. Before heading to Cassuarina we wanted to make sure whether our seniors and juniors were there, and Mohan made a call to one of the senior and asked தண்ணியில் நிக்கிறியளோ, தண்ணீக்குள்ள நிக்கிறியளோ. The fun we had will never be forgotten. I am so glad that my family and I could make it and meet Mohan. I never realized that it was the last time I was meeting him in person.

He was a great friend, strong and direct person, real, bold, driven, hardworking, fit, logical and exceedingly honest because he cared. A loyal friend and great listener, very focused and had clear goals in life. I'm sure all of us can attest to how loyal, sensible, helpful and wise he was. He had wonderful intuition about anyone or anything, and would speaks his mind in the most gentle but stern way possible.

He was a God-fearing person, his piety was such, neighbours of ours on seeing Mohan at our home said "Oh!! this is the boy who sings Thevarams so beautifully and piously at temple". When he got through his Advanced level with flying colours, I accompanied him when he went to buy "silk" and other needy stuff for பட்டு சாத்துதல் and to all the temples he made vow for the success in his A/L results.

He was a core part of my identity and will always remain so. Through challenges, trials and tribulations we faced together, we gained better self-awareness and stronger brotherly friendship. With my eyes welling up I don't know when I will again hear him calling me "Adoi" and "Saniyane", memories linger on and voice still reverberates. When I frown, he used to say there aren't many with the title of "Eswaran" other than Maheswaran, Ravaneswaran and Saniswaran and that I should be grateful that he has awarded me that title.

I am glad we had such a phenomenal run together though Mohan left us way too early. He will be missed dearly, yet we all have to stay strong and celebrate his spirit and life, and who he was, as all of us join hands and hearts, along with Saumini, Gobika, and his brother Suresh, in moving through this period of grief and remembrance.

If I pause for a bit..... I can feel his presence around, his soul remains with and around us, among the thousand winds that blow, in the diamond glints on snow, in the sunlight on ripened grains, in the gentle autumn rain, among the soft stars that shine at night, watching and warmly smiling at us.

Good bye my dearest friend, sweet bye and
bye till we meet again, till we meet, till we meet,
till we meet again.

Eternal rest grant unto him O Lord,
May the Perpetual light shine upon him and
May he rest in Peace.

Dr Terrence Rohan Chinniah
Consultant Pathologist-Brunai
8th Batch Jaffna Medical Faculty

அனைத்திலும் நீ சிறந்தவன்
அனஸ்திசியாவிலும் நீ அத்துப்படி
உதவி நாடி வந்தோரை என்றும் மறுத்ததில்லை
என்ன சொல்ல ஏது சொல்ல
வைத்திய உறவுகள் பல எனக்கிருந்தும்
Liverpool இல் மேற்படிப்பிற்கு உதவியதை சொல்லவா
FRCS பரீட்சை எழுத வழிவகுத்ததை சொல்லவா
மலை அளவு உன் மறைமுக உதவியை
மதிப்பு சொல்ல என்னால் முடியாது

கைமாறும் செய்ய முடியாது
இனி எந்தப்பிறவியில் மீண்டும் சந்திப்போமோ!
ஆத்மா என்றும் ஈசனடியில் நலமடையட்டும்.

Dr செல்வா முகுந்தன் (Sri Lanka)
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

Memories of Mohan

There is no need for me to write about what high standards Mohan set himself both in his professional as well as his personal life. Without doubt, he achieved all that he had set himself with flying colours.

I first knew Mohan during my university days in Jaffna through Saumini. Even then, it was clear to me that he cared for Saumini's circle of friends and was more than happy to help whenever a need arose. He always came across as a caring and sincere person. I suppose it was these characteristics that made him a popular person both in the university and thereafter.

Amongst our circle of friends Mohan and Saumini were the first to get married. As a couple, they were known to host regular social gatherings for their friends. Mohan was looked up to by many of my friends and he was more than happy to give advice both on our careers and personal matters. At a personal level, I can remember working as a junior doctor at LRH alongside Mohan, where I witnessed his popularity as well as his professional expertise. I am grateful for all the advice and guidance provided by him for my post graduate training whilst I was in Sri Lanka.

I cannot forget how both Mohan and Saumini helped with the preparation of my wedding in Colombo. They were both keen that it was a memorable day for me. Ever since then he has taken an interest in my family.

After Mohan and Saumini moved to the UK nothing changed, he still carried on with his social get togethers, although it is a pity that I was not able to attend as many as I would have liked. I know Mohan loved both Saumini and Kobika very much and it is difficult for me to think of the family without him. I hope they can both draw strength from the wonderful life that Mohan has provided them and cherish his memories forever.

I will always remember him for the wonderful man he was and am grateful for the memories. Rest in peace Mohan.

Dr Thamaraichelvi Moorthy
8th Batch Medical Faculty

I have always known Mohan uncle to be a kind and caring man. Every get-together occasion with Saumini auntie and my mum's JMF batchmates has been a joyful one, and part of that joy was knowing that Mohan uncle would come to greet us with his uniquely gentle smile. With the most considerate and genuine of hearts, he would ask us-without fail-how we were doing and if everything was okay, during those moments, I remember feeling that his distinct, soft kindness was unlike anyone else's.

Particularly during our joint family holiday to Thailand, my brother and I had the privilege of witnessing his truly generous and giving nature. Those brief but significant moments are lifelong memories that we will always cherish.

May your soul rest in peace.
Kasturi and Laksayan
Children of Dr Lalitha Kiritharan
(8th Batch - Jaffna Medical Faculty)

I think with no doubt everyone could agree with us when we say that Mohan Uncle was one of the loveliest people we know. He was always a welcoming face whenever we came to visit or went to the JMFOA events.

Our mother also knew him from A levels and speaks of him highly as being a model student who everyone looked up to.

Mohan uncle was a very kind hearted person who was always willing to help no matter what. I remember during our Arangetram preparation, he took the initiative to organise a meeting at their house with Saumini Auntie and Amma's batchmates. On the day of the Arangetram, he helped us out immensely by being at the forefront of the theatre and welcoming our guests, as well as helping provide food and drinks. All his help in preparation for our Arangetram allowed it to run smoothly and gave our family a wonderful evening that we will always remember. He did all this, bearing in mind that he was also organising a big JMFOA UK fundraising event for the day after our arangetram.

We still remember that last dinner on the 12th January 2020 at Gaana Restaurant, where he was eager to get a Youth Forum running. Within 5 minutes he managed to persuade us from being reluctant to starting a Youth Forum to becoming core committee members of the Youth Forum! This kind of charm is what he always brought to our lives, and he was always a shining presence in all our family friend events. He touched many lives and did many good deeds for those around him.

Kobika is such a testament to the kind of father and man he was: warm, loving, cheerful, and always keen to make sure that everyone in the room was having a good time. He will be deeply missed.

By Tharanika and Sobitha Ahillan,
JMFOA Youth Forum
Daughters of Dr Thayanithy Ahillan,
8th Batch - Jaffna Medical Faculty

I met Dr Mohan as the devoted husband of my dear friend and colleague Saumini. Everyday I heard about him from her and we always admired this beautiful close knit family, unbeknownst that such a huge tragedy was going to unfold.

One year on since that fateful day and we still can't come to terms that Dr Mohan is no longer with us. Such a huge loss to Saumini and Kobika and the rest of the family and friends and the whole community at large.

He was such an amazing personality and left everyone in awe of him. His voice was always so soothing and calming and instantly instilled confidence.

He was always ready to help and guide anyone and always lead from the front. Saumini would tell how he loved listening to music and organising meetings whether prayer meetings or friends' meetings or colleague meetings. Helping others was the passion of his life.

It's such a great loss!

May the divine power give great strength to Saumini and Kobika and family to bear this huge devastation.

Dr Tanuja Ingle
Friend/Colleague of Saumini-NMUH

We had no idea

Dear Mohan,

When we said bye to you and Saumini on that day (18/01/20) we didn't have the faintest idea that our dearest Saumini and Kobi's life was going to turn upside down the next day and we would never see you again.

As usual you arranged the venue for our get-together on behalf of Saumini, chose our food and drinks to suit everyone, made sure the children were looked after and took pictures too. This is the kind of person you were. We still can't believe you're gone.

You treasured Saumini and Kobi and I know you will be protecting and guiding them from above.

Vanaja Vasan
Friend/ 8th Batch-Jaffna Medical Faculty

Tributes by JMFOA Members & Associates

A man of Sterling Qualities

With a deep sense of grief and sorrow, I write this appreciation and it is my candid opinion that this brief appreciation will not suffice Dr Mohan's varied talents.

It had been a great shock when we came to know on 19.01.2020 that one of our beloved Alumnus Dr Mohan had left us bereaved and in grief with his loss.

My memory of Dr Mohan Sivarajaratnam reverts to time when he was a student at Faculty of Medicine at University of Jaffna (6th Batch), where he had studied as an excellent student calibre. I had the privilege of associating very closely with him as a medical student, a colleague, a relative and an Alumni associate for several decades.

No one can erase his legacy that during his membership and presidency at JMFOA-UK, he contributed hugely to medical education and health development in the Jaffna region. At the same time, with his untiring dedication and commitment he has not only left his ideal footprints in the sands of his life to follow for the current and future medical students but also left his memories in the history of Jaffna Medical Faculty.

Dr Mohan had possessed a unique equal combination of openness and commitment. These qualities so combined, moulded him as an ideal role model for his colleagues and others to look upon with high regard.

The Final honour was bestowed to Dr Mohan at the Faculty of Medicine, University of Jaffna by our academic staff, Alumni members, and students on 23.01.2020.

The Alumni members all over the world shall pray for his everlasting rest at the feet of Lord Shiva and for the spiritual fortitude for his family to bear with his insurmountable loss.

Dr. S Raviraj
Dean, Faculty of Medicine
University of Jaffna, Sri Lanka

We have lost a great friend Mohan. Mohan is always very kind and soft at any moment. Losing such wonderful personality is great pain for all.

I know Mohan for more than 10 years. From the very first day I was so impressed on Mohan because the way he talked to me and treated me.

Mohan always talk about Jaffna hospital development and he always inquire about hospital needs and other requirements.

I had several telephone calls past few years and he is always very positive for any type of request. We discussed lengthy on Jaffna hospital simulation centre and he was very keen to develop that facilities for Northern health services. We will develop that facilities at Jaffna hospital with his great memories.

Dr T Sathiyamoorthy
Director
Teaching hospital
Jaffna.

Mohan's 1st year death anniversary message:

It's been one year since we tragically lost our Mohan, but he is always in our heart and memories. Please accept our utter heartfelt condolences on this anniversary. We are wishing his family courage and peace during this time of mourning.

Mohan was involved with JMFOA for more than ten years, but I was lucky enough to work with him closely for the last two years and got a chance to see what a great man he was. I am very much grateful to have had such a great colleague to work with and I cherish the good moments we shared. Personally, I miss his smile, soft voice and obviously his laugh.

Mohan was an exceptional man with inspirational qualities. He had an unrelenting compassion, a genuine appreciation of others opinions, and a never-ending capacity to engage with others. He was a gentle, kind, honest and successful doctor- a rare breed in this current climate.

My dear colleague Mohan, years will pass but you will be evergreen in the gleeful smiles and laughs of our memories. Today is the anniversary of the day we lost you, but influence still guides us, we still feel you near. Your memories will never be been forgotten by JMFOA members.

May peace be forever with you.

Dr N Navaneetham
On behalf of JMFOA UK

We were all deeply shocked and saddened to learn about Mohan's untimely demise. No words can describe the pain and sense of profound loss to Soumini, their beautiful daughter Kobi, and many of Mohan's close friends.

It is a great privilege to have known Mohan personally and to have worked with him closely when he stepped in to become the President of JMFOA-U.K. in 2018. Mohan took over the JMFOA-UK presidency during a very difficult period for our organisation. During his time as leader he transformed our organisation. He successfully reached out to all our alumni and encouraged their active participation.

In addition, Mohan was the driving force to bring most of the UK based North and East medical charities under one umbrella. It wasn't an easy task; needed endless discussions and very careful negotiations. I recall very well the detail he went into with everyone and everything, and the team spirit he fostered. We can now witness the benefits of his hard work. Mohan was an exceptional man with inspirational qualities, an appreciation for the opinions of other, natural humility, compassion and a never-ending capacity to engage.

Mohan has left an indelible mark wherever he worked. We have lost a great leader, brilliant colleague and a true friend. We miss his charm, wisdom and JMFOA will sorely miss Mohan's leadership and contribution. Mohan had a way with words and he constantly reminded us "பார்வையாளர் வேண்டாம் பங்களிப்பே வேண்டும்". There is no doubt that our memories of his life and his enormous contributions will continue to inspire us.

We should be very grateful for everything Mohan has done and we should work hard to maintain his legacy and continue his vision.

May his soul rest in peace.

Dr R Mathialagan
Committee member JMFOA, UK

Dear Mohan Anna

You have gone but never forgotten.

The day you were elected as the President of JMFOA- UK , I was one of those lucky ones to be there.

Taken up by your beautiful smile, how very softly you tiptoed in to our world.

What moves through us is a silence, a quiet sadness, a longing for one more day , one more word and one more touch.

We may not understand why you left this earth so soon or why you left before we were ready to say goodbye but little by little we begin to remember not just that you died but you lived and that your life gave us memories too beautiful to forget.

We will always cherish the beautiful memories of Mohan Anna.

Dr Jamuna
JMFOA Committee member, UK

I am grateful to Mohan for agreeing to take over the post of president of JMFOA, when I contacted him during a period of crisis and he led it very successfully.

He would be happy to see his dream of developing service to mental illness comes true and to see a happy united family of JMFOA

Drs Vetpillai
Patron JMFOA, UK

Anniversary Remembrance Day of Late Dr.Mohan Sivarajaratnam

A Year has rolled by with the pandemic devastating countless human lives, natural disasters sweeping the South, orange skies placing the West Coast in peril and the year 2020 filling our history books as it approaches its final sweep.

With that swift pace of time flying and devastating disasters, Mohan's first year anniversary has come to the front line. We still feel as if you were gone from us just yesterday. The world is in a different universe with all humans wearing masks as opposed to just health care workers in the past. We fear to get out to work or school and new technology is being used like never before. We use zoom and skype to have meetings and family gatherings and celebrate festivities. Life is not normal after you left us. You are lucky enough not to see the tragic world becoming a reality. All these things are happening globally with tens of thousands of lives taken away by a virus which can be seen only through electron microscope. The blame of the pandemic is not only on the virus, but also partly on humans' unruly behaviour as well.

Your creatively devised plan to improve our hometown and your visionary creations for our alma mater that you always cared for are in steady progress. Even during the pandemic, they are being continued with challenges. Positivity is a choice, and we are cautiously optimistic to proceed with the plan. Your leadership is in good hands now, continuing your legacy. JMFOA -UK successfully conducted an International webinar last month. This tradition of excellence serves as a beacon to other local chapters, which is commendable. You will be sorely missed and gone but never forgotten. Time has eased the wound created a year ago a bit, but the scar will remain forever in the captivated hearts and minds of the world.

You were the light of your family's life and always cared for them. You may be gone from their sight but you are never gone from their heart. Months after months, each and every challenge faced by them is recognized and overcome by a learning curve and experience with emotions and mental agony. They had a lot to learn and are now adapting to the new normal life, looking ahead to the future. It makes them realize how much you have sacrificed and invested in your sacred life for their benefit throughout your existence with them. Their hope to fulfil the dreams you enabled for them can never be taken away; may the winds of heaven blow softly and whisper in your ear about it.

Everlasting tribute to a life well lived and life worth remembering. Wishing you comfort and peace in a place you are resting now by the grace of GOD.

Abundant blessings to your family, colleagues and friends.

With Regret,

JMFOA-USA

It is difficult to believe that Mohan is no longer with us. He always wanted to contribute to the well-being of the community the best he can. He was optimistic about the projects he wanted to plan and achieve which will benefit our people, through JMFOA. This was the last conversation he had with me over the phone few days before he passed away.

We have been good friends since our school days at St. John's College and this friendship extended further between our families. I will forever cherish the valuable time we have had spent together with other close friends throughout from our teenage years. Our trips to Cashuarina beach, Keerimalai, and visiting his home and the hospitality of his parents will always be remembered.

He was a man of dedication and perfectionism. He attempted things with utmost diligence whilst maintaining his unique calmness. His dedication in whatever he did, studies or any other work, was truly amazing. I have seen his incredible levels of kindness and selflessness in order to help others despite his busy life, on numerous occasions.

He was very affectionate with our children, and he had instilled an irrefutable image in them so they always ask about 'Mohan Uncle'. His passing away was completely a jarring shock to us all.

I have lost a dear friend, and may his soul rest in peace.

Dr Ranjith
Friend/ Classmate-St John's College
7th Batch - Jaffna Medical Faculty

As careers progress, ego and power takes prominence and we sometimes lose sight of true wealth that we have inherited, bestowed upon us or sometimes earned; In our aspiration to achieve greater things we sometimes overlook the basics that makes us humans. Mohan was an exception, be it spiritualism, readiness to help all, or to set standards for young doctors so that they have a worthy role model. As we move from One generation to next, there is always the inherent danger that values shift with the times, Mohan was the true anchor of values and culture and this is readily witnessed in the role that he played as the President of JMFOA.

All of this though makes us mourn the loss the JMFOA and the Tamil Community had to endure in his demise, we are thankful that his visions and values will continue in all those that he touched and embraced within his lifetime.

Dr Ratha
Friend- 7th Batch - Jaffna Medical Faculty

I first met Mohan as a medical student in Jaffna some thirty years ago when I was working for Quaker Peace and Service, a London based charity that was doing peace and reconciliation work in Sri Lanka. As a psychologist I was delivering counselling training together with Fr Damian Soosaipillai in Jaffna during 1988 and 1989. We were helping to set up the Shanthiham counselling service, also known as The Association for Health and Counselling. Due to the war and migration there were too few Consultant Medical Doctors able to deliver the Medical degree in a continuous way, without gaps in the training.

This gave us an opportunity to provide this extra training during the fallow periods, when no other lectures were available. Dr Ganeshamoorthi, Dr Sivarajah and Dr Natchinarkinian were all supportive of Medical students attending a 2-week intensive counselling training course in groups of about 20. Mohan was one of the students that came on the course. I remember these courses as hugely enjoyable and productive. We were surrounded by the devastation of bombing and so it became highly relevant to give training about post-traumatic stress reactions and how this could be diagnosed as a disorder (PTSD) and treated. We also discussed the necessity of delivering mental health care in more holistic medical settings especially for individuals who had multiple injuries, such as inflicted during detention. After each of these training courses I took the students on field trips to practise skills in the field and to conduct small scale research. Mohan and his batch mates came on the field trip to Mannar to interview ex-detainees in that area to find out their medical and mental health needs. After the pressures of the day we walked on the beach and there is a great photo of Mohan splashing in the waves being the most daring with wading out a bit deeper than the rest.

I was not privileged to meet Dr Mohan in the 30 intervening years, but was delighted when he got in touch with me in 2019 to ask if I could help with project work that the JFMOA -UK was planning. I had been travelling to Jaffna each year after the end of the war, once foreign travellers could return, and Shiromi Leonard who is still connected to Shanthiham formed a link with me to Drs Athithan and Mohan. Dr Mohan explained to me over the phone that he was hoping, as President of the JFMOA - UK to facilitate meetings of stakeholders in the Jaffna area in Medicine and Mental Health to form a consortium to deliver projects. He mentioned that the Provincial Director of Health Services in the Jaffna area was developing a provincial strategy, that there were Psychiatrists involved and he was keen to involve Clinical Psychology as well. He talked with me about how it might be possible to raise funds towards the development of a one-year Counselling and Psychology post graduate course at the University of Jaffna. We met up on November 18th in central London together with Professor Rachel Tribe, Lead for the Clinical Psychology training course at University of East London. It was a delightful evening of reminiscing back to the old days. He graciously bought snacks and hot chocolate drinks for us and I later heard from others that this was typical of his generosity. I learned that there were 8 other medical doctors in the JFMOA - UK who I had known way back in 1988/89 and it was incredible and joyful for me to make this link back to such a rich experience in my earlier life. Mohan had invited me as a guest to make a short speech at the Annual meeting on November 30th and we discussed how this event may help to raise funds for supporting mental health provision in Jaffna.

The Annual meeting in London was a great occasion with dancing, drama and singing and I was delighted to be invited. I could see that Dr Mohan had attended to each and every aspect with care. Also, that he was universally regarded in the highest esteem as the kind, friendly, thoughtful and highly competent and expert person he was. I will always remember him from this wonderful occasion that, for me, represents the pinnacle of his caring: to be able to draw together such a magnificent crowd to a hugely enjoyable stage show, put on by colleagues and their children and families, all with the purpose of making a collection to fund medical and mental health projects.

That we could lose this much-loved person so soon afterward was a complete shock to all and I cannot imagine how deep the grief of his loving family, friends and colleagues must be. His cheerful good nature flows through all our thoughts when we think of him. I am happy to continue in small measure by helping out with some training and supervision with the Nallavalvu telephone help line that the JMFOA-UK has set up. It is important to provide confidential help and support Sri Lankan Tamils across Britain who have medical and mental health concerns and Mohan would have been pleased with the project.

Dr Anna Zeffertt
Consultant Clinical Psychologist
Cambridge

Dr Mohan - You left us with beautiful memories to cherish forever.

Dr Mohan ...I have never met a person like YOU ... a gentle soul,
A kind and generous soul.
Defined by your simple simplicity,
Defined by your open honest smile.
You inspired many..... including me!
A caring professional with full of kindness, and compassion.
A true leader with vision to improve homeland.
Always have time for others even when you were struggling with your own.
I hold you close within my heart, to walk and guide in achieving the goals you always wanted.
I miss you Dr Mohan...
A life that had miles yet to go
So many paths yet untrodden
So many dreams yet unfulfilled.
To us mortals it seems grossly unfair, a life recalled too soon ...
A year had passed yet memories of you remain fresh.
My heart still aches with sadness and many tears still flow.
I miss our weekend charity discussions.
You always made me feel special and encouraged my ideas. And adopted me as part of JMFOA family which I am ever so grateful.
You always meant so very much and always will do.
Big Hugs to Soumini Acca and Gopika

From your fan
Luxmi Velauthar
Consultant in Obstetrics and Gynaecology
Barts Health NHS Trust
And Founder of MOMS@SRILANKA

Tribute

For Dr Mohan Sivarajaratnam

I have only known Mohan for short period, when I was first introduced to him during the conception of the "Bridge" project, from that first meeting I had an epiphany about this man, who not only inspired me and those around with such ease.

His passing came as surprise to all of us, as his life was dedicated to saving lives around him and those who were in our motherland.

His life was dedicated in the pursuit of helping those who are still suffering after the conflict back home in Sri Lanka.

It is a rare talent to inspire others in dedication of others without ego or personal ambition. Mohan is so selfless in his approach to these project, he was able to motivate all of us to believe in him and the needs and plight those who are suffering to work together and deliver the support they need, this project was a difficult concept as it is a subject that is very difficult to quantify, as such no one has addressed the needs of those who have been left after the conflict, the project was – "Mental Health".

This is a taboo subject in our community, no one wants to admit or ask for help with this matter, especially those who are surrounding that person, as they feel that a stigma could be attached to them.

Mohan understood this and had a vision to bridge that divide through conventional and non-conventional methods to tackle and he knew that this can't be achieved through single source so he brought together multi discipline charities who can use their individual resources to penetrate the community.

Mohan made that to be his mission, he was such an insightful man and his loss is a loss for humanity, he has left a great void in all the lives he has touched.

A Great Man, a Kind Man and Great Human.....

With a heavy heart

G Rajkumar
Secretary IMHO UK

WHAT'S APP MESSAGES EXCHANGED AMONG FRIENDS DURING THE UNTIMELY LOSS OF MOHAN

துக்கமும் துயரத்துடன்
துவண்டு விட்டது
சோகமும் தாகத்துடன்
சோர்ந்து விட்டது

நேசத்தைநெஞ்சினில்
நெருப்பாய் வைப்போம்
நெஞ்சம் நெகிழ்பேசினால்
எம்பெருமைக்கு நீசமோ

குருவிகளின் பாட்டை
நாம் கேட்பதுமில்லை
மரங்களின் ஆட்டத்தை
எவரும் பார்ப்பதுமில்லை

விடிகாலையில் மனம் விடிந்து
உடல் விடியாத நேரத்தில்
உன்சிரித்த முகம் மட்டும்
உயிராய் உணர்கிறதே....

பாசத்தை பத்திரமாய்
பாழும் மனக்கிணற்றில்
பதுக்கி வைப்போம்
பாடை ஏறும் நாளுக்கோ

கண்பார்த்து கதைப்பவர்
அறிது கதைத்துப்பார்
முகம் பார்த்து சிரிப்பவர்
சிறிது சிரித்துப் பார்

ஏக்கமும் ஏங்கி சாய்ந்து
விட்டது உன்மேலிருந்த
கோபமும் கடுமையாய்
கடந்து விட்டது

புவின் வாசனை நுகர
நேரமில்லை எமக்கு
மலர் மனதின் மௌனம்
புரியுமா எம்ஆணவத்திற்கு

அடிமுடி தெரியாமனதின்
சாகரத்தில் வழிதெரியாத
பாதையில் போய் மனச்
சுகதியில் முழுகிவிட்டாய்

எப்படி இருக்கிறாயடா
என்று கேட்கும் குரலும்
வாடா வாடா என்ற குழைவும்
நினைவாய் தெரிகிறதே.....

குரங்கு சேட்டைகளும்
குறும்பு சாட்டைகளுமாக
புலனமேடையில் தொடங்கி
விட்டோம் நட்புடன்

மாலுமி இல்லாத கப்பலாக
நினைவுகள் என்ற ஓடமொன்று
கரை சேராமல் அங்குமிங்கும்
அலைகிறதே.....

வேகமாய் ஓடத்தொடங்கி விட்டோம்
வேலை வீடு என்று
கடமை திரவியம் என்று
தேடத் தொடங்கி விட்டோம்

கொரோனா கடிகளும்
வைரசுபய செய்திகளுமாக
அடுத்த வாய்க்கு அவலும்
போட்டு விட்டோம்

புலனத்து மந்திகளோடு
நண்பர்களின் பந்தியில்
'நண்பேன்டா'
குந்தியிருபார்க்கலாம்
என்ற சிந்திப்பு மட்டும்
இன்னமும் விட்டு விடவில்லை

அழகான உருவமும்
அன்பான பேச்சும்
அணைப்பான பார்வையும்
அனைவரையும் கவர்ந்தது

எத்தனை கடமை
உன்னை வேண்டி
ஏங்கி நிற்க!
எங்கு சென்றாய்?
தலைவா!

கொடுமை
இலகுவாக
எப்படி முடிந்தது?

“அந்தச்” சிரிப்பில்
அத்தனை வலி
ஆழமாக
எங்கிருந்தோம் நாம்???

இறைவா
எப்படி உன்னால்!
இத்தனை

அணைத்த சுடரை
உன்னுடன்
அணைத்துக்கொள் அன்பாக
நீயும் நிம்மதி கொள்வாய்!

Dr Kalyani
Committee member - JMFOA

நண்பர்களே,

மோகனின் மறைவு புரியாத புதிர்,

தாங்க முடியாத இழப்பு,

தலைவிதியா? நியதியா?

எமது பிறப்பு இறப்பு எல்லாம் எப்போதே தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டதா?

எப்படி சமாதானம் சொன்னாலும் இந்த இழப்பின் கவலையை தேற்றமுடியாது.

மோகன் எம்முடன் இல்லை என்றதை ஏற்றுக்கொண்டு எமது மீதிக்காலத்தை போக்க வேண்டிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டு உள்ளோம்.

எஞ்சிய மனதாரியத்தை வைத்துக்கொண்டு நாம் நட்பயையும் வாழ்க்கையையும் தொடர்வோம்.

பல வினாக்களுக்கு விடை கிடைப்பது அரிது.

மோகனுடன் பழகிய இனிய நினைவுகள் மட்டும் சிந்திப்போம்.

மனத்தாரியத்தை தளரவிடாதீர்கள்!

மோகனின் செய்தி கேட்டு அடைத்தது நெஞ்சம்!

கனிவோடு தணியாத தாகம் கொண்டவன்

இனியென்ன செய்யலாம் எனும் எண்ணம் கொண்டவன்

நனிநிறை நல்லாளின் துணை கொண்டு

பிணியறு தொண்டு செய்தோன்.

கதி நீயென நின்ற எம் செளமியையும், கோபியையும் -காலன்
சதி வென்றது!

கதி கலங்கிய எம் இனமும்சனமும்

விதி இதுவாவென

வினவின...

விடையிலை!

ஆறமுடியவில்லை

ஆண்டவா !

அன்னான் ஆன்மா

அணைத்து அருகிருத்தி

அருள் புரிவாய்

அமரருள் அமர!!!!

From Shanmuganathan

நிழல் போல் இருந்தவன் நீ.
நினைவாய் மாறினாய்.
கண் இமைக்கும் நேரத்தில்
கண்ணீர் துளியாய் மாறியது - ஏன் நண்பா?
இதயங்கள் நொறுங்க இமைகள் நனைய
எம்மை தவிர்க்க விட்டு எங்கோ பயணமாய் பல வருட நம்
நட்புக்குள் நட்பென்ற ஒன்றுக்குள்
நாம் சேர்ந்து நின்றோம்.
எங்கும் போகவில்லை நீ.
எங்கள் இதயங்களில் வாழ்கிறாயடா!
என்றோ ஒரு நாள் எங்கோ ஓரிடத்தில் நாம் சந்தித்து கொள்வோம் நம் நட்புக்கு
என்றும் மரணமில்லை நண்பா!!

மோகன் அடிக்கடி திருக்கோயில் வைத்தியசாலை பற்றி கலந்துரையாடுவார்
கடைசியாக ஒரு கிழமைக்கு முன்னதாக கலந்துரையாடினார்!

Another post from Jaffna University friends

தாய் மடியில்
அவதரித்த மோகா நீ
அனைவரையும் விட்டு போனதெங்கே சொல் நண்பா...?

கண்களில் நீர் பொழிய கைகள் நடுநடுங்க
இலக்கியம் தடுமாற இலக்கணம் தமிழ்மாற
எப்படி கவிதைகள் எழுதமுடியும்...?
உன்புகழ் எப்படி பாடமுடியும்...?
ஐக்கியராச்சிய யாழ் பல்கலைக்கழக பழைய
மாணவர் கோடை கால ஒன்றுகூடலில்
பல தடவை வேலை பழு மத்தியிலும்
சிரித்த முகத்துடன் வருவாயே...என்ன கொடுமை...?

நோயோடு வந்திருந்தால் நொந்திடோமே
காலன் சாவெடுத்து போனானே நண்பா
சாகின்றவயதா உனக்கு இன்னும் சாதிக்கும் வயது!
சாந்தியாய் போனது ஏன் நண்பா...?

அன்று முதல் இன்று வரை - என்றும்
உன்முகம் வாடியதில்லை
உன்னோடு பேசியவர் உள்ளம் - என்றும்
துன்முகத்தை நாடியதில்லை - இன்று
முடிவைத்து உன்முகத்தை நாங்கள்
கூடிவந்து கொண்டு செல்லும்
கொடிய நிலை ஏன் நண்பா...?

Mahajana College, friend posted

எவ்வளவு அழகான முகமுடி பூண்டிருக்கின்றது...
இந்த நரகம் / நகரம்.....?

மேற்குறித்த வார்த்தைகள் எனதல்ல...
வெனிஸ் நகரத்து வணிகனில்
ஷேக்ஸ்பியர்.

எழுபதுகளின் முற்பகுதி
மகாஜனாவின் திறந்த வெளி அரங்கு
இன்றைய கவிஞர் கதிரேசர்பிள்ளை அரங்கு

நிறுவியர் நினைவு நாளும் பரிசளிப்பு விழாவும்
கைதட்டல் வான் அதிர சிறுவன் மோகனப் புன்னகையுடன் தாவியோடி மேடையேறி
அதிக பரிசில்கள் பெறுகின்றான்.

அந்த கைதட்டல்கள் வாழ்வு முழுதும் அவரை தொடர்கின்றன....

அவர் அதனை முழுமையாக
இரசித்தாரோ? இல்லையோ?
என்று கேட்க கைதட்டலுக்குத்தான்
வாயில்லையே!

இன்று அவருக்கு உயிரில்லை...

துணைவி ஆறுதல் சொல்லப் போன
என்னிடம் புலம்பி அழுகின்றார்....

சிம்பிளான மனுசன்!
நாலு முள வேட்டியோடை
தேசத் தெருக்களிலை சுத்தி
ஊராரோடை, ஊராரா
வாழ விரும்பின மனுசன் தம்பி...
என்றை சொந்தமெல்லாம்
இங்கை எண்டு கூட்டியந்தன்...
இப்பிடியாகும்எண்டு
நான் யோசிக்கேல்லை....
(மனிதரும் சில தாவரம் போலத்தான் பிடுங்கி நடும் போதெல்லாம் பிழைப்பாரென்றில்லை)
திறமைக்கு ஒரு மாதிரி
என திகழ்ந்தவனே
எம் இதய வாழ்க்கை சுமையென்று நினைத்தாயோ!
என்ற நினைவுகளின் சுமை வாழும் காலம்வரை!!!

அன்புள்ள மோகன் அண்ணா!

இளவாலை தந்த இனிய தோழனே
இனி ஒருமுறை உனைநாம்பார்ப்போமா?
இனி இங்கு நீ இல்லை
நீ விட்டுச்சென்ற வெற்றிடத்தை
நிரப்ப உளார்யாரிங்கு..?
உன்னருமைத் தம்பி தங்கைகளாய்
யாழ் மண்ணில் நாமிருந்தோம்
பந்தம் தொடர்ந்ததிங்கே
பாசமுடன் உனைத்தொடர்ந்தோம்
பார்த்ததோ சில தடவை ஆனால்
உன் அன்பு முகம் மறக்கவில்லை
உன் ஆளுமை எமை மெய்சிலிர்க்க வைத்ததுண்டு ..

தலைவா ! உன்தோழர்களின் அன்பு வார்த்தை ஆம் !
நீ தலைமைக்கு சொந்தக்காரன்
எத்தனை திட்டங்கள் !
எத்தனை சேவைகள் !
எப்போதும் நீ உழைத்தாய்
உறங்க நீ மறந்து விட்டாய்
எமக்காக நீ உழைத்தாய்
உனை நினைத்து நாமிங்கு
கண்ணீர் வடிக்கின்றோம் !

மோகனப் புன்சிரிப்பு....
கருணையின் மறு உருவம் !
தலை நிமிர்ந்து நீ நடந்தாய்
நடக்கும் பாதையெல்லாம்
பலதிட்டம் தீட்டி வைத்தாய் !
Seniors & juniors என்று
ஆயிரம் ஆயிரம்
மருத்துவர்கள் உன்பின்னே

அன்புள்ள மோகன் அண்ணா!
பன்னிரெண்டாம் அணியாக
நாம் நடந்தோம் உன்பின்னே ..
இன்று நீயில்லாப் பாதையிலே
நாம் வழிதொலைத்து நிற்கின்றோம்
அழுகின்றோம் குழுகுகின்றோம்
விதியின் சதியென்று
அமைதி கொள்கின்றோம்
உன் ஆத்மா சாந்தி வேண்டி
இறைவனிடம் துதிக்கின்றோம்

நன்றி

By Dr.T.Shanthy
12th Batch JMF

Dr.Mohan இன் இறுதி யாத்திரையில்

மனதிற்குள் மௌனமாய் தெறித்து விழுந்த என் கண்ணீர்த் துளி..

ஒரு வைத்தியன் இந்த வையகத்தை விட்டு ஓடி விட்டான்..

வலி தாங்காமல் இந்தப் பறவை இந்த உலகத்தை விட்டுப் பறந்து விட்டது..

பிறர் உயிரை காக்க வேண்டியவன்.,

தன் உயிரையே காக்கத் தவறி விட்டான்...!..

அப்படி என்ன அவசரம்...???,

ஓடித்தொலைவதற்கு...!

மன அழுத்தம் என்கிறார்கள்..!

மனோ வியாதி என்று ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள்..!

புரியவில்லை என்கிறார்கள்..!

என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது ..!

இந்த இருட்டுக்குகைக்குள் இருந்து மீண்டு வந்தவன் நான்...!

இறுகிப் போன என் இதயத்தை.,

இளக வைக்க கிட்டத்தட்ட

ஒன்றரை வருடம் கடக்க வேண்டி இருந்தது ..!

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நடக்க வேண்டி இருந்தது...!. சிதறிப் போன சிந்தனையை.,

சீராக்கி எடுக்கவும்.,சிந்திய கண்ணீரை துடைத்தெறிந்து விட்டு., துணிவுடன் மீண்டு வரவும்

நிறைய துணிவு தேவைப்பட்டது..! கடவுளின் கருணை தேவைப்பட்டது..! அது அருளப்பட்டது..!

இதனால் .., இந்த இருட்டு வழிப்பயணத்தில் இருந்து மீண்டு வந்ததால்..

உன் வலியைப் புரிய முடிகிறது..! வலிமையற்றுப் போய், ரணமாகிப் போன உன் இதயத்தின்

இயலாமையைப் புரிய முடிகிறது..!

நீயாகத்தேடிய உன் முடிவு .., இது முடிவல்ல என்று ஒரு வினாடி சிந்திக்கத் தவறி விட்டாயே..!

புரிகிறது.., இது நீயாகத்தேடிய முடிவில்லை..

உனக்குள் வளர்ந்த இன்னொரு நீயால்.,அந்தத் தீயால் ..,

இன்று அதே தீயுடன் சங்கமமாகிப் போனாய்..!

நீ முடித்து விட்டுப் போனது ..,

உன் உயிரை மட்டுமல்ல.,உன் வீட்டு நிம்மதியையுந்தான்.,

அப்படி இருக்க..., நிம்மதியாய்த் தூங்கு என்று எப்படிச் சொல்வது ..!

எப்படி இருந்தாலும் .., உன் உலக வலம் முடிந்து விட்டது...!!

ஆனால்.,நீ விட்டுப் போன “புரியவில்லை” என்கிற புரியாத புதிரும்.,

உன்னை எரித்த உனக்குள் இருந்த இன்னொரு உன்னைப் பற்றியும்

கதை.,தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்..!

உன் மனைவி, மகளைத்

தொட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கும்..!

உன்னை நேரில் தெரிந்ததில்லை..! ஆனால்.,

இந்த இருட்டுப் பாதையில் பயணித்த பயணிகள் நாம் ..!

அந்த வகையில்.,நீ என் நண்பனே..!

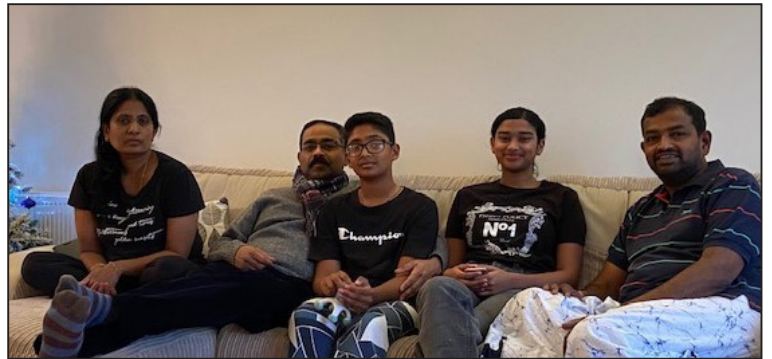
நான் விடுதலையாகி விட்டேன்..!

நீ விட்டுப் பறந்து விட்டாய்...!

நட்சத்திரமாகிவிட்டிருந்தாயானால்., மின்னிக்கொண்டிரு..உன் குடும்ப வானத்தில்...!..

-என் பாதையில்., என் பார்வையில்...

PHOTOS WERE TAKEN IN DECEMBER 2019

“ The posters given out at Mohan’s Funeral”

கண்ணீர் அஞ்சலி

அண்ணையின் மடியில்
11-08-1964

ஆண்டவன் அடியில்
19-01-2020

வைத்திய கலாநிதி மோகன் சிவராஜரட்டணம்

இளவாலோ ஊரில்உதித்த நல்
இளந்தளிரே தன்னூரை என்றென்றும் மறவாத
இளமோகனே இன்று உன்ஊராரை
தவிக்கவிட்டு போனாயே

புல்பராணி அம்மா தலைப்புதல்வனாய் பெத்தராசாவே
சிவராஜரட்டணம் அப்பா பெருமையாய் வளர்த்தரோசாவே
நீ ஆலமரமாய் சாய்ந்ததே
கேட்கதிராணியின்றி போனவர்களை தேடி நீயும் போனாயோ

நெஞ்சத்தில் உணைசுமந்த தம்பி சுரேஸ் ஓடிவந்து கேட்பானே
தன்தானைத்தமயன் தனைவிட்டுப்போகான்
வஞ்சமிது யார்செய்த வஞ்சமிது என்றகேள்விக்கு
பதிலின்றி மாய்ந்தாயே

உன் மாமா மாமிமார் முதலியார் குடும்பத்துக்கெல்லாம்
உன் மச்சான் மருமகர்கெல்லாம் நீதானே
மோகன் குலவிளக்கு
நீ கூப்பிட்டகுரலுக்கு ஓடிவந்து நிற்பார்களே..
கூப்பிட்டொரு வார்த்தை கூறாமல் போனாயே

மகாஜனாவில் பத்துவரை படித்தாயே மோகனே அந்த
மகாஜனா நண்பர்களை சொத்துப்பத்தாய் பத்திரமாய்
சேர்த்தாயே மேடைபல பரிசில் பெற சிரித்தமுகத்துடன் ஏறுவாயாமே
இன்று சிரிப்பறந்து சிவனடி ஏகினாயோ

பரியோவான் கல்லூரியில்
உயர்தரம் படிக்க வந்தாயே
உன்நண்பர் தரங்கனையும் உயர்த்தினாயே இலங்கையில்
முதல்முன்றுக்குள் வந்தாயே உன்
ஆசிரியரெல்லாம் பெருமையாய்
மோகன் மோகனென்று வாய்நிறைய சொல்வார்களே இன்று
ஒருவாய்ச்சொல் சொல்லாமலே போனாயோ

தொண்டைமாளாய் வளிக்களை பயிற்சியில்
உன்னை நண்பனாக கண்டறிந்தோனே
உன் நட்பின் வசீகரத்தில்
உனக்கு ஊர்உலகமெல்லாம் நட்பானதே
இன்று ஒருநட்புக்கும் ஒருசொல்
வாய்திறவாமல் போய்விட்டாயே

போர்க்கால நாட்களில் பல
நண்பர்கள் உன்குடில் சேர்ந்தோமே
போர்க்கால இரவுகளில் குப்பிவிளக்கில் கூடிப்படித்தோமே
இன்று கஷ்டங்கள் போனபின் ஏன் கூடு விட்டுப்பறந்தாயோ

போர்க்கால முதலுதவிமுகாம்களில்
குணம்சேர்ந்ததால் காதலித்து
மிடுக்கான மாப்பிள்ளைஎன ஊற்றார் மொழிபகர மனம் சேர்ந்து
கரம் பற்றினாளே செளமினி
இன்று அவள் முகம்பார்த்து சொல்லவும்
முடியாமல் போனாயோ

கண்டி கொழும்பென மேல்படிப்பு படிக்கையிலே
சிங்கள தமிழ் முஸ்லிமென பேதமின்றி பழகி
நட்புளர்த்து இன்றுவரை உனை பற்றி நினைவுகூருவார்களே
இன்று நினைவுகளை மட்டும் பகிரட்டும் என
எங்கனவுகைச் சென்றாயோ

லண்டனில் உன்பணியில் நிலைநிறுத்தியபின்
உனை நாடியவர்க்கு இல்லைஎன இயம்பாமல்
இயலும் உதவி செய்வாயே இன்று ஒருவர் உதவியும்
வேண்டாமென்று உனதுஉயிர் துறந்தாயோ

சூழந்தைகளை மனம் அறிந்து
கலகலப்பாய் மேய்ப்பாயே
கோபிகாவை உன் சூழந்தை
தெய்வமாகவே மனதில்வரித்தாயே
உன்மனக்குழந்தையை மட்டும் ஏன் மறைத்து வைத்தாயோ

யாழ்மருத்துவமீட பழைய மாணவர் கழகத்தின் தலைவனானாயே
புதுப்பொலிவு தந்து கட்டி
வலிவுடன் வளர்த்தாயே
அண்ணா அண்ணா என உன்கீழ் பலர் கூடினரே
புதுவேகத்துடன் ஒரு தம்பி தங்கச்சிக்கும்
தகவல் சொல்லாமல் போனாயே

மருத்துவ மாணவர் உயிரிழப்புகளுக்கு
பதறினாயே யாழ் மனநலம்வளர
திட்டங்கள் பல போட்டாயே
சாந்திகம்உளவளத்துணை
நிலையம் நிமிர நினைத்தாயே
உன்உள மனநலத்தை மட்டும்
ஏன் மறந்து போனாயே

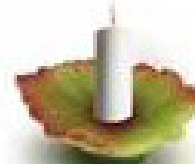
எமெயெல்லாம் விட்டு வேறலகம் போக
எப்படி மனம் மாறியது விடையின்றி தவிக்கிறோமே
வா வா என்று புன்சிரிப்புடன் வரவேற்கும் உன்முகத்தை
எம் நினைவில் என்றும் மறப்போமா
மீளாத்துயிலில் உன்ஆத்மா அமைதி
பெற துயருடன் பிரார்த்திக்கிறோம்

- நட்பின் ஒப்பாரி- யாழ் மருத்துவ மீட பழைய மாணவர் சங்கம் - விழித்தானியா

கண்ணீர் அஞ்சல்

மலர்வு
11.06.1964

உதிர்வு
19.01.2020

'வைத்தியகலாநிதி'

அமரர். மோகன் சிவராஜரட்ணம்

ஒட்டுமொத்த லயர்கள் எனவும்
ஒற்றை நெஞ்சில் லாங்கிய படி
தனக்கான இருப்பிடம் தேடி
ஒற்றையடிப் பாதையிலே
தனிப்பயணம் செல்லுகிறான்...!

ஆழ்ந்த லாக்கத்தில் அபர்ந்து
லாங்கும் நண்பன் மோகனை
எண்ணிப் அடித்துப் புலம்பி
ஒப்பாறி வைக்கின்றோம்...!

அவனை எழுப்பாதிர்கள்
அவன் அப்படியே லாங்கட்டும்
அபர்ச்சியில் லாங்குகிறான்
அவன் லாக்கத்தைக் கலைக்காதிர்...!

மருத்துவனுக்கு தெரியாதா
வலியென்றால் என்னவென்று
இறப்பின் வலி என்னவென்று
உணர்ந்து பார்க்க எண்ணி...!

திருத்தவியல்லா தவறொன்றை
வருத்தவியல்லாமல் செய்துவிட்டு
அபர்ச்சியில் லாங்குகிறான்
லாங்கட்டும் அவனை எழுப்பாதிர்கள்...!

மனவலிதான் வேறொன்றுமில்லை
முடிந்ததொரு சரிதும்
இனி முழங்கியேனும் பலனில்லை
லாங்கட்டும் அவனை எழுப்பாதிர்கள்...!

நான் முதலில் நீ பிறகு என்ற
தத்துவத்தை உணர்ந்து
நடந்துவா என்பின்னை
என்று எம் முன்னே நடை
பயின்று செல்கின்றான்...!

சாவதெனயத் திறந்து காட்டி
எம்மைக் கலங்க வைத்துச் சென்றுவிட்டான் ...!

அழுதோம்...
அழுவினோம்...
அழுவோம்...

கண்ணில் பிறக்கும் கண்ணிர்
அனைத்தும் தீரும் வரை
அவனை நினைத்தே அழுவோம்...!

அழுவதல்லவது
வேறொன்றுமில்லை...! தொழுவதற்கினியேல்
லாயவனிய்கில்லை...!

பூப்போலத் லாங்குகிறான்
கலமாகத் லாங்குகிறான்
நல்லவன் நன்றி மிகுந்தவன்
இன்று நம்மிடத்தில் இல்லை...!

சாகும் வரைக்கும் அவன்
தலை நிமிர்ந்தே நின்றுருந்தான்
வல்லவன் உன்னை மறக்குமா
எம் மனம் இப்படியோர் தோற்றம்
எவர்க்கும் இனி வாய்த்திடாது...!

ஆதமாத்மமன நண்பா உன்
ஆதமம் சாத்தி பெற இறையருள்
வேண்டுகிறோம்...!
ஓம் நமச்சிவாய...!

கண்ணீருடன்

மகாநினை 82 அணியினர்

ஆக்கம்
நீடு
காங்கேசனதுறை

Reliable sources of information in the UK

Health related resources

1. Patients: A trusted source of information for patients containing over 4000 health information leaflets and a symptom checker. <https://patient.info/>

2. Patient Decision Aids: The aids are designed to support patients and clinicians to have informed conversations about treatment for their condition.

[https://www.evidence.nhs.uk/Search?om=\[{"ety":\["Patient Decision Aids"\]}\]"&ps=50&sp=on](https://www.evidence.nhs.uk/Search?om=[{)

By patients for patients:

1. Videos of patients explaining what it is like to have different medical conditions:

<http://www.healthtalkonline.org/>

2. Patient Voices. Stories by patients and carers <http://www.patientvoices.org.uk/index.htm>

3. Expert Patients Programme: <http://www.expertpatients.nhs.uk>

4. Addiction information: <http://www.addictioneducation.co.uk/> <http://www.lifeline.org.uk/>

5. Ageing and elderly care: Caring for your elderly family members:

<http://www.myageingparent.com/> <http://www.ageuk.org.uk/>

Alcohol misuse

1. Alcoholics Anonymous: A free self-help groups. Its "12 step" programme involves getting sober with the help of regular face-to-face and online support groups.

Phone: 0800 917 7650 (24-hour helpline) Website: www.alcoholics-anonymous.org.uk

2. Al-Anon: Al-Anon is a free self-help "12 step" group for anyone whose life is or has been affected by someone else's drinking.

Phone: 0800 0086 811 (daily, 10am to 10pm) Website: <https://www.al-anonuk.org.uk/>

3. Drink line: A free confidential helpline for people worried about their own or someone else's drinking. Phone: 0300 123 1110 (weekdays 9am to 8pm, weekends 11am to 4pm)

4. National Association for Children of Alcoholics: National Association for Children of Alcoholics offers free confidential advice and information to everyone affected by a parent's drinking including children, adults, and professionals. Phone: 0800 358 3456 (Friday, Saturday, and Monday 12pm to 7pm and Tuesday, Wednesday and Thursday 12pm to 9pm) Website: <https://www.nacoa.org.uk/>

5. SMART Recovery UK: UK face-to-face and online groups help people decide whether they have a problem with alcohol and drugs, build up their motivation to change, and offer techniques to support recovery. Phone: 0330 053 6022 for general enquiries about SMART Recovery UK (9am to 5pm, Monday-Friday) Website: <https://smartrecovery.org.uk/>

6. We Are With You: We Are with You provide free and confidential support to people experiencing issues with drugs, alcohol, or mental health. Website: <https://www.wearewithyou.org.uk/>

7. Alcohol Concern (National agency on alcohol misuse)- <https://alcoholchange.org.uk/>

If you are worried about your own or someone else's drinking, you can call this free helpline in complete confidence. Call 0300 123 1110 (weekdays 9am to 8pm, weekends 11am to 4pm).

Young people

1. Fast Forward: Information on drugs and alcohol education for youth.

Phone: 0131 554 4300 Website: <https://www.fastforward.org.uk/>

2. The Hideout: Women's Aid website for children and young people living with domestic violence.

Website: <https://thehideout.org.uk/young-people/adults-young-people-and-domestic-abuse/>

3. Respect Not Fear: Website for young people about healthy relationships, with games and activities. Website: <https://respectnotfear.co.uk/>

4. Young Minds: Mental health charity for young people.

Tel: 0808 802 5544 (9:30am - 4pm, Mon - Fri). Website: <https://youngminds.org.uk/>

Domestic abuse support resources

1. Freephone National Domestic Abuse Helpline, run by Refuge

Phone: 0808 200 0247 Website: www.nationaldahelpline.org.uk

2. If you are in immediate danger, call 999 and ask for the police.

3. Galop (for lesbian, gay, bisexual and transgender people)

Phone: 0800 999 5428 Website: www.galop.org.uk

4. Live Fear Free helpline (Wales)

Phone: 0808 80 10 800 Website: www.livefearfree.gov.wales

5. Men's Advice Line

Phone: 0808 801 0327 Website: www.mensadviceline.org.uk

6. Rape Crisis (England and Wales)

Phone: 0808 802 9999 Website: www.rapecrisis.org.uk

7. Respect phonenumber: Phone: 0808 802 4040 Website: www.respectphonenumber.org.uk

8. Scotland's Domestic Abuse and Forced Marriage Helpline

Phone: 0800 027 1234 Website: sdafmh.org.uk

9. Scottish Women's Aid: Phone: 0131 226 6606 Website: www.scottishwomensaid.org.uk

10. Women's Aid Federation (Northern Ireland)

Phone: 0800 917 1414 Website: www.womensaidni.org

11. Hidden Hurt: Domestic abuse site with information and support

Website: <http://www.hiddenhurt.co.uk/>

12. National Association for People Abused in Childhood:

Charity providing information and advice to adults who suffered abuse and/or neglect in childhood.

Phone: 0808 801 0331 Website: <https://napac.org.uk/>

13. Counselling Directory: A free and confidential way to search for a counsellor or more info on various types of abuse. Website: <https://www.counselling-directory.org.uk/>

Drug misuse

1. Cocaine Anonymous: A free self-help groups. Its "12 step" programme involves stopping using cocaine and all other mind-altering substances with the help of regular face-to-face and online support groups. Phone: 0800 612 0225 (daily, 10am to 10pm) <https://cocaineanonymous.org.uk/>

2. FRANK: Free, confidential information and advice about drugs, their effects, and the law. FRANK's live chat service runs daily from 2pm to 6pm. Phone: 0300 1236600 (24-hour helpline)

Text a question to 82111 Website: <https://www.talktofrank.com/>

3. Marijuana Anonymous: A free self-help groups. Its "12 step" programme involves stopping using marijuana with the help of regular face-to-face and online support groups.

Phone: 0300 124 0373 (call back service) Website: <http://www.marijuana-anonymous.org.uk/>

4. Narcotics Anonymous: A free self-help groups. Its "12 step" programme involves stopping using drugs with the help of regular face-to-face and online support groups.

Phone: 0300 999 1212 (daily, 10am to midnight) Website: www.ukna.org

5. SMART Recovery UK: Phone: 0330 053 6022 for general enquiries. <https://smartrecovery.org.uk/>

6. rehab4addiction : A free helpline for substance misuse run by people who've beaten drug and alcohol rehab themselves. Phone: 08001404690 <https://www.rehab4addiction.co.uk/>

Elder Abuse

1.Action on Elder Abuse: Charity that aims to prevent abuse in old age. Phone:08000699784

Website: <https://www.thenationalcareline.org/AccessingHelp/ActionOnElderAbuse>

2. Age UK: Help the Aged and Age Concern. Info and advice for the general public where to get help.

Phone:08006781602 Website: <https://www.ageuk.org.uk/>

Families and parenting

1. Adfam: Charity supporting for families affected by drugs and alcohol. <https://adfam.org.uk/>

2. Home-Start: offering emotional and practical support by trained volunteers to families with at least one child under the age of five years. Website: <https://www.home-start.org.uk/>

3. Parentline Plus: Charity supporting parents under stress and refers to sources of local support.

Phone: 0808 800 2222 Website: <https://www.familylives.org.uk/>

4. AADFA: Advocacy After Fatal Domestic Abuse- offering help to families after fatal domestic abuse (homicide or suicide) and near misses. Phone:07768386922 Website: <https://aafda.org.uk/>

Mental Health support resources

1. Urgent help in Mental health crisis: 24-hour advice and support - for you, your child, your parent or someone you care for.

<https://www.nhs.uk/service-search/mental-health/find-an-urgent-mental-health-helpline>

2. Anxiety UK: Charity providing support if you have been diagnosed with an anxiety condition.

Phone: 03444 775 774 (Monday to Friday, 9.30am to 5.30pm) Website: www.anxietyuk.org.uk

3. Bipolar UK: A charity helping people living with manic depression or bipolar disorder.

Website: www.bipolaruk.org.uk

4. CALM: CALM is the Campaign Against Living Miserably. A charity providing a mental health helpline and webchat. Phone: 0800 58 58 58 (daily, 5pm to midnight) www.thecalmzone.net

5. Men's Health Forum: 24/7 stress support for men by text, chat and email.

www.menshealthforum.org.uk

6. Mental Health Foundation: Provides information and support for anyone with mental health problems or learning disabilities. Website: www.mentalhealth.org.uk

7. Mind: Promotes the views and needs of people with mental health problems.

Phone: 0300 123 3393 (Monday to Friday, 9am to 6pm) Website: www.mind.org.uk

8. No Panic: Voluntary charity offering support for sufferers of panic attacks and obsessive-compulsive disorder (OCD). Offers a course to help overcome your phobia or OCD.

Phone: 0300 772 9844 (daily, 10am to 10pm). Calls cost 5p per minute plus your phone provider's Access Charge. Website: www.nopanic.org.uk Email: sarah@nopanic.org.uk

9. OCD Action: Support for people with OCD. Includes information on treatment and online resources. Phone: 0845 390 6232 (Monday to Friday, 9.30am to 5pm). Calls cost 5p per minute plus your phone provider's Access Charge. Website: www.ocdaction.org.uk

10. OCD UK: A charity run by people with OCD, for people with OCD. Includes facts, news and treatments. Phone: 0333 212 7890 (Monday to Friday, 9am to 5pm) Website: www.ocduk.org

11. PAPYRUS: Young suicide prevention society. Phone: HOPElineUK 0800 068 4141 (9am to midnight, every day of the year) Website: www.papyrus-uk.org

12. Rethink Mental Illness: Support and advice for people living with mental illness.

Phone: 0300 5000 927 (Monday to Friday, 9.30am to 4pm) Website: www.rethink.org

13. Samaritans: Confidential support for people experiencing feelings of distress or despair.

Phone: 116 123 (free 24-hour helpline) Website: www.samaritans.org.uk

14. SANE: Emotional support, information and guidance for people affected by mental illness, their families and carers. Textcare: comfort and care via text message, sent when the person needs it most: www.sane.org.uk/textcare

Peer support forum: www.sane.org.uk/supportforum Website: www.sane.org.uk/support

15. YoungMinds: Information on child and adolescent mental health. Services for parents and professionals. Phone: Parents' helpline 0808 802 5544 (Monday to Friday, 9.30am to 4pm)

Web site: www.youngminds.org.uk

16. The Big White Wall: Mental health support for young people. Get support, take control, feel better. <http://www.bigwhitewall.com/landing-pages/default.aspx?ReturnUrl=%2f>

Abuse (child, sexual, domestic violence)

1.NSPCC: Children's charity dedicated to ending child abuse and child cruelty.

Phone: 0800 1111 for Childline for children (24-hour helpline)

0808 800 5000 for adults concerned about a child (24-hour helpline) Website: www.nspcc.org.uk

2. Refuge: Advice on dealing with domestic violence.

Phone: 0808 2000 247 (24-hour helpline) Website: www.refuge.org.uk

Gambling

1. Gamblers Anonymous: A free self-help groups. Its "12 step" programme involves stopping gambling with the help of regular face-to-face and online support groups.

Phone: 0330 094 0322 (24-hour) Website: <https://www.gamblersanonymous.org.uk/>

2. Gam-Anon: A free self-help groups. Its "12 step" programme is for those affected by someone else's gambling with the help of regular face-to-face and online support groups.

Phone: 08700 50 88 80 Website: www.gamanon.org.uk

3. National Gambling Helpline

Phone: 0808 8020 133 (daily, 8am to midnight) Website: www.begambleaware.org

4. National Problem Gambling Clinic: A specialist NHS clinic for problem gamblers aged 13 and over.

Phone: 020 7381 7722 (call-back) Website: <https://www.cnwl.nhs.uk/services/mental-health-services/addictions-and-substance-misuse/national-problem-gambling-clinic>

Sexual abuse

1. Rape Crisis: To find your local services phone: 0808 802 9999 (daily, 12pm to 2.30pm and 7pm to 9.30pm) Website: www.rapecrisis.org.uk

2. RASASC: Rape and Sexual Abuse Support Centre

Phone:08088029999 Website: <https://www.rasasc.org.uk/>

3. The HAVENs sexual assault referral centre London

Phone: 02032996900 Website: <https://www.thehavens.org.uk/>

Contents of this book

1. Life Journey of Dr Mohan Sivarajaratnam	4
Photo few	
By Family Members	
2. My Beautiful life by Saumini Mohan	9
Photo few	
3. Dear Appa - Tribute by Kobika the daughter	15
Photo quite a few	
4. You Never Said "I am leaving" - Tribute by Suresh (Australia)	18
Photo few	
5. Our loving Mohan - Tribute by Balaskanthan the Brother-in-law	19
6. Your memory will never fade - Tribute by Vadana Suresh the Sister-in-law (Australia)	20
7. THE FOOTPRINT I WANT TO FOLLOW - Tribute by Rishi Suresh (Australia)	20
8. My one and only Periappa - Tribute by Vishal Suresh (Australia)	21
9. Tribute by Uncle Preman (Illavalai, Sri Lanka)	21
10. Voice of your Mama's - Tribute by Uncle Muthaliyar (Colombo, Sri Lanka)	22
11. To our special mama - Tribute by Shivaank and Shhivika	23
12. To Mohan Chithappa - Tribute by RaamUthayanan	23
13. Asaiappa - Tribute by Charu Sankaran (Calgary, Canada)	26
14. Tribute by grand Aunt Sivayogamathy (New Zealand)	27
15. An Irreplaceable Loss to the Family - Tribute by Uncle Shanmugalingam (Colombo, Sri Lanka)	30
16. Tribute by Uncle Nageshwaran	31
17. Tribute by Aunt ShanmugeswariThiyagarajah (Colombo, Sri Lanka)	32
18. Mohan Aththan – Voice Un Spoken - Tribute by Kuganathan (Colombo, Sri Lanka)	32
19. Mohan Mama – Voice of Nephews- Tribute by Gobinesh and Sarvesh (Sri Lanka)	33
20. Tribute by Logi Lalith (Sydney, Australia)	33
21. My connection with Mohan Athaan - Tribute by Mayuraj	34
22. In loving memory of a special Cousin - Tribute by NirubaSabesan (Canada)	35
23. MOHAN YOU WERE A HERO - Ragunathan family	35
24. A Tribute to Mohan Atthan - Tribute by Logitha Sritharan (Auckland, New Zealand)	36
25. Tribute by Uncle Vigneswaran Sabaratnam (Australia)	37
26. Chithi's Cherished Memories of Mohan - Tribute by Aunt Visa Vigneswaran (Australia)	38
27. An Equilibrium Lost its Balance - Tribute by Rajendran Ponniah (Australia)	39
28. The song is ended, but the melody lingers on... - Tribute by Soroobini Rajendran (Australia)	40
29. Mohan Mama's Memory Lives On.. - Tribute by Suruthee Rajendran (Australia)	42
30. REMEMBERING WELL - Tribute by Asha Ganesharaj	43
31. MISSING MY BELOVED PERIYAPPA- Tribute by Koushii Jeyakumar	43
32. Man Of dignity yet with simplicity - Tribute by Nanthini Mayouran	44
33. Tribute by Selvi	45
34. Mohan - Tribute by Muruganandan, Nanthini, Harine & Rakshaaiyan (Australia)	46
35. Tribute by Saahithiyan and Nira	47
36. Tribute by Thanabalasingam family	48
37. Tribute by S Jegathesan (Canada)	49
38. Tribute by Balamurugan and sisters (Australia)	50
39. Tribute by Jeeva and Baheerathan	51
40. Tribute by Uncle Dr Poobalasingam	52
41. Tribute by Dr Inthu Uthayakumar	53
42. Tribute by Dr RanjiAravinthan	53
43. Tribute for Chinna Mohan - Tribute by Uncle Dr Arumainayagam	53
44. Tribute by Devaki, Nira and Ramanan	54
45. Tribute by Temple Road Aunt	58
Photo few	

By People from Ilavalai

46. Tribute by Padma Robert (Australia)	59
47. Tribute by Vasanthan (IlavalaiMakalOntrium)	60
48. Tribute by Ravi (Ilavalai, Sri Lanka)	61
49. Tribute by Prema Kailanathan (France)	62
50. Tribute by Navarasan Selladuri	63
51. Tribute by Varuthapadathe Vallipar Sangam (Ilavalai, Sri Lanka)	65
52. Tribute by Chellam, France (Ponnachi family)	

Photo few

By Mahajena College Teacher and Friends

53. Tribute by Teacher Kalithasan (Tellipalai, Sri Lanka)	68
54. Tribute by Ananthi Balasooriyar (Holland)	70
55. Tribute by Dr Peranantharajaj (Jaffna, Sri Lanka)	73
56. Tribute by Manisekaran (Tellipalai, Sri Lanka)	74
57. Tribute by Ragavan (Canada)	77
58. Tribute by Umavanan and Manoranjan (Canada)	78
59. Tribute by Suthan	78
59. UNTILL WE MEET AGAIN - Tribute by Dr Chandramogan (Canada)	79
60. A Humble Tribute to My Dear Friend Mohan - Tribute by Poornasanthiran Chandramohan	80
61. Tribute by Ratna and family	81

Photo few

By Mohan's Batchmates-6th Jaffna Medical Faculty

62. Mohan and me - Some memories of the so many - Tribute by Dr Athithan	84
63. Mohan My Friend - Tribute by Dr Bamini Sivarajah	86
64. Tribute by Dr Niranjani (Australia)	87
65. Tribute by Dr Kowshi Rajaratnam	87
66. Tribute by Dr Baskaran (Tamil and English)	88, 89
67. Tribute by Dr Sivakumar	90
68. Tribute by Dr J C P Rajendra (Colombo, Sri Lanka)	91
69. Tribute by Dr Para Ahilan (USA)	91
70. Tribute by Dr Aruna and Lambotharan (Canada)	92
71. Tribute by Dr Malarchelvi (Sri Lanka)	92
72. Mohan, you are unforgettable and irreplaceable - Tribute by Dr Varathan	93
73. Tribute by Dr Senthana (Australia)	94
74. Mohan A man with a mission - Tribute by Dr Senthil (USA)	95
75. Tribute by Dr Sithamparakumar (Australia)	96
76. A trip down memory lane with Mohan - Tribute by Dr Vijeyakumar (Australia)	96
77. Mohan - Tribute by Dr Kalyani (Australia)	97
78. Dear Friend Mohan - Tribute by Dr Nadesh (Australia)	97

Photo many

By Mohan's Colleagues/Friends

79. Tribute by Dr Emma Whicher	100
80. Tribute by Dr Sri Gadikoppula	100
81. Tribute by Dr Prabha	101
82. Tribute by Dr Chetana Nagaraju	102
83. My colleague and friend Mohan -Tribute by Dr Ah-fee Chan	103
84. Tribute by Drs Shilpa and Mahantesh	103
85. Tribute by Dr Jeronimo Moreno Cuesta	104
86. Tribute by Dr Kovari	104
87. Dr Mohan Sivarajaratnam - Tribute by Dr r Chamil (Antony) Perera	105

88. Many times we got lost and found ... Tribute by Dr Gowri De Zylva	106
89. Tribute by Dr BhaminiPratheepan	106
90. Mohan Uncle- Tribute by Dr Shobini Sukumaran	107
91. Tribute by Helene Palmer	107
92. REMINISCENCES OF A PLEASANTCOLLEAGUE - Tribute by Dr Elizebeth	108
93. Tribute by Dr Wai Young	108

Photo few

By Saumini's Batchmates-8th Jaffna Medical Faculty

94. Little message about a big achiever - a tribute by Dr Daniel (Australia)	110
95. It has been a year now! - a tribute by Dr Kamalini (USA)	110
96. Everlasting Memories of Mohan- a tribute by Dr Kaveri Sivaruban (USA)	111
97. Dear Mohan - a tribute by Dr Nanthini Sivathas	112
98. Tribute by Drs Priya and Thayaparan	112
99. Tribute by Dr Prema (Australia)	113
100. Eulogy for friend Mohan- a tribute by Dr Raveendran	113
101. We Will Meet Again - Remembering a Blessed Life- a tribute by Dr Rohan Chinnaiya (Brunei)	114
102. Tribute by Dr Selva Muhunthan (Colombo, Sri Lanka)	116
103. Memories of Mohan ...Tribute by Dr Tamarichelvi	116
104. Tribute by Dr Kasturi and Lakshayan	117
105. Tribute by Dr Tharanika and Shobitha	117
106. Tribute by Dr Tanuja Ingle	119
107. We had no idea- Tribute by Dr Vanaja Vasan	119

Photo quite a few

By members of JMFOA and Colleagues

108. Tribute by Dr Raviraj	119
109. Tribute by Dr Sathiyamoorthy	120
110. Tribute by Dr Navaneetham	120
111. Dr R Mathialagan	121
112. Tribute by Dr Jamuna	121
113. Tribute by Drs Vetpillai	122
114. Tribute by JMFOA USA	122
115. Tribute by Dr Ranjith	123
116. Tribute by Dr Ratha	123
117. Tribute by Dr Anna Zeffertt	124
118. Dr Mohan- You left us with beautiful memories to cherish forever!- Tribute by Dr Luxmi	126
119. Tribute by IMHO	127

Photo quite a few

120. What's App messages exchanged soon after loss of Mohan	129
121. Posters that done by friends for loss of Mohan	138-142
122. Useful, free medical information	
123. Contents	143-144
124. Acknowledgement	146-147

XXXXX

Acknowledgement

A year has flew passed, since we lost Mohan. I wish 2020 has never excited! It is my and Kobika's duty to acknowledge the assistance that we received during this difficult time. My family members and Suresh's family had been exploring the ways to meet everyone who cared and shared our pain, in person to express our gratitude. The COVID pandemic, made it impossible!

Though the year gone, everything happened, are still fresh in my mind: "Later is better than never". I wanted to make this opportunity to appreciate each and everyone who tried to help both of us every way.

Firstly, Me and Kobika will forever remember the families who travelled from abroad to be with us for Mohan's final send-off.

We were overwhelmed with flowers, cards, phone calls, messages from loved ones all over the globe. My family felt honoured having Mohan's colleagues and staff from NMUH, from private hospitals: Cavel, Kings Oak, Highgate Hospital to name few and my colleagues from ECHO Clinic on the day of viewing or visiting home and attending for the funeral.

I was pleased and assured by Kobika's friends from NLCS who took turns to visit our home after school, every day for the first two weeks and keep Kobika a company. I wanted to thank the staff of NLCS who attended the funeral to support our family.

I wanted to express my gratitude to the sisters, brothers and children of Sai Family of Mill Hill Sai Centre. Many of you came either for viewing or funeral and some of them visited home to see specially me and Kobika.

I am grateful for those who brought food during that difficult time and I cannot help but mention a few names who supported us on the memorable days of our life; our friends from 82 A/L, Mahajana College, Tellipalai sponsored the meal on the funeral day, so did Kunchu anna and Inthu acca on the 31st day, Dr Luxmi Vellayuthar on the family viewing day. I also wanted to mention that many of our family, friends, and few friends through our friends visited tirelessly with food.

Kobika and I are touched by members of our family and friends who came and stayed with us and made sure that we are not alone during first couple of months and made sure we were always kept safe, well feed and well rested.

I also wanted to appreciate the organizations that supported us, such as St Hentry's Old Students Association and Illavalai Makkal Ontrium for bringing food, helping, and supporting our family and Varuthapadatha Vallipar Sangam for organizing and arranging a Tribute at Illavalai, his birthplace, to give Mohan the last respect on the same day as the funeral.

Now, a year on after Mohan has left us, still many of our friends and family members continue to look out for mine and Kobika's wellbeing and for that we are ever grateful.

On a separate note, the amount of help and support that I was offered to write and complete this book is unimaginable. To all our family members, my lovely nieces and nephews, classmates, teacher, batchmates, friends, colleagues of Mohan, committee members of JMFOA and the people from our hometown (village Ilavalai) who wrote tributes - thank you to you all for your contribution towards this book.

My special thanks to the children of our friends who helped with writing, editing and proof reading– my hugs to you all girls!

Lastly, I wanted to thank my dear friend Ananthi, aunty Yogesh and Net Printers who helped turn my dream of making this book into a reality.

It is not complete if I do not appreciate, my daughter Kobika, the support she gave me through out these days and nights, helping in editing articles, suggesting ideas, giving comments, at times replacing my husband in praising, putting up with any food which has been on the table despite the middle of her mock's exams. And, my Mohan, without your inspiration, I would not have had the courage to start this project. You are surely there to guide me/us and to complete this work. I am dedicating this book to you and the life you gave for both of us and this will tell stories of the way we three lived our life!.

Pictures that were taken at foundation rituals for building the Indoor Stadium in remembrance Late Dr Mohan at Ilavalai, his hometown, on 19.01.2021

**“There are some who bring a light
so great to the world that even after
they have gone, the light remains”**

- Anonymous

***“I want to be remembered as a great friend,
an outstanding father an amazing husband,
and a good soul who always strived to serve
God and man. And during that time of service
on earth, I would like people to think,
He brought joy, love opportunity,
and fulfillment to millions of people”.***

By Tony Robbins